

Dòng sông cỏ mực

Chu Sa Lan

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16 \(Kết\)](#)

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mọc
Chương 1

Dàn ăng ten trời vượt cao hơn những thân cây chung quanh. Hai dãy lều màu xanh nằm dọc theo bờ con kinh không có tên. Lô cốt. Hầm núp to nhỏ xen lẫn và chen chúc với nhau. Dây kẽm gai chằng chịt. Những trái lựu đạn M26 treo lủng lẳng. Mìn claymore nhô lên khỏi mặt đất đen đũi. Lính Mỹ ở trần. Quân phục dơ dáy. Giày trận bê bết bùn. Đó là khung cảnh của căn cứ mọc lên giữa vùng Đồng Tháp Mười hiu quạnh vào tháng 3 năm 1968. Trà Cú. Tên một căn cứ của Lực Lượng Đặc Biệt Hoa Kỳ nằm bên bờ phía nam của sông Vàm Cỏ Đông. Bờ bắc của sông và cách chừng mười cây số đường chim bay về hướng tây bắc là quận Đức Huệ. Ở đây cũng có một trại lực lượng đặc biệt Mỹ và một đơn vị của sư đoàn 25 bộ binh thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Chiếc Alpha 12 từ từ rẽ vào con kinh rộng hơn hai ba chục thước. Nước

trong một màu hơi vàng và bốc mùi ngai ngái. Mùi cỏ mục. Mùi phèn. Hiệu nói với Đạt đang ngồi lái tàu.

" Mày ùi vào chỗ đó..."

Hiệu chỉ vào bãi đất trống đối diện với cái hầm trú ẩn phân nửa chìm sâu dưới đất. Năm bảy cây ăng teng trời cao ngất. Thằng Tóc Đỏ nhảy lên bờ đi thẳng vào dây nhà tiền chế. Thằng Tóc Đỏ là danh từ mà lính của Giang Đoàn 71 Thủy Bộ dùng để gọi những người lính Mỹ cố vấn của đơn vị. Không ai biết danh từ này xuất phát từ đâu và lúc nào, tuy nhiên kể từ khi về đơn vị Hiệu đã nghe lính gọi như vậy. Dĩ nhiên các cố vấn Mỹ có người tóc vàng, tóc đen, tóc đỏ hay tóc trắng song đều được lính gọi bằng một cái tên chung Thằng Tóc Đỏ.

" Anh tới đây lần nào chưa? "

Đạt hỏi Hiệu. Lấy gói Lucky ra khỏi túi áo Hiệu rút một điếu xong chìa gói thuốc sang Đạt.

" Cám ơn anh... Tôi không hút thuốc..."

Bật cái hộp quẹt zippo Hiệu cười nói với người thủy thủ vừa học xong khóa chuyên nghiệp và mới xuống tàu của mình được ba ngày.

" Tao ăn dầm nằm dề ở đây mấy tháng rồi. Nó là căn cứ của tụi Lực Lượng Đặc Biệt Mỹ. Bây giờ thêm hải quân..."

Nhìn thấy một chiếc tàu đang đậu kế bên cách chừng hai ba chục mét Đạt hỏi.

" Chiếc tàu gì vậy anh? "

" Tao không biết tên. Nghe nói là tàu cao su. Khi nó chạy thời cái phần cao su ở dưới phồng lên cao và chạy nhanh lắm..."

Hít hơi thuốc Hiệu nhả khói từ từ. Khói thuốc tan thật nhanh trong gió.

" Mấy thằng tóc đỏ đi kích bằng cái xuồng đó..."

" Đi phục kích Việt Cộng hả? "

Đạt hỏi với giọng ngạc nhiên. Hiệu gật đầu.

" Ủ... Mấy thằng mũi lõ ngu hơn bò. Tụi nó đem cái tàu chạy âm âm như vậy mà đi kích để bắt Việt Cộng..."

" Rồi nó có bắt được thằng nào không? "

Hít hơi thuốc nữa Hiệu cười hực.

" Được... Được cái củ... của tao..."

Tiếng cười của Bảng từ trong ụ súng đại liên 12 ly 7 phát ra nghe sảng sặc.

" Anh Hiệu kể cho nó nghe vụ hai trung đội thuộc sư đoàn 25 Mèo đi kích chưa..."

Hít hơi thuốc thật dài xong búng tàn thuốc bay xuống nước Hiệu cười khặc khặc.

" Thôi để hôm nào nhậu tao mới có hứng... Bây giờ tao phải phụ thẳng Cam sửa máy tàu. Lỡ tối hôm nay đi tuần mà đề máy không nổ là bỏ mẹ..."

Vừa bước được ba bước Hiệu dừng lại hỏi Đạt.

" Mà bao nhiêu tuổi rồi? "

" Dạ 18..."

" Mà có chơi bời lần nào chưa? "

Bảng chúm chím cười khi thấy người lính trẻ mới xuống tàu đỏ mặt. Thật lâu Đạt mới nói nhỏ.

" Chưa..."

" Mà có bồ bịch không? "

" Có..."

Bảng xen vào bằng câu hỏi thẳng thừng.

" Nó có cho mày chấm mút hay sơ múi gì chưa? "

Đạt lại đỏ mặt khi hiểu được ẩn ý trong câu hỏi của Bảng.

" Chưa... Nó mới có 17 tuổi mà... "

Hai người lính thủy thâm niên nhìn nhau cười cười. Sau đó lắc lắc cái đầu tóc đen dài Hiệu lẩm bẫm.

" Thôi để mai mốt tao dẫn nó đi trình diện con Minh ồm..."

Cười ha hả Hiệu và Bảng đi ra sau lái tàu để một mình Đạt đứng tần ngần nhìn dòng kinh nước trong một màu vàng của phèn. Người lính trẻ mới đổi về đơn vị tác chiến của hải quân chột thờ dài. Đầu óc của anh vẫn còn vương vấn hình ảnh của Ánh, cô nữ sinh trường trung học Gò Công. Mái tóc huyền thả buông. Nụ cười e ấp. Đôi mắt long lanh. Tà áo dài trắng. Hai đứa mới quen nhau ba tháng trước khi anh ra Cam Ranh học khóa tân binh. Tình cảm chỉ vừa chín tới độ để cho đôi trai gái hẹn hò nhau trong vội vả.

Những cái nắm tay rụt rè. Những cái hôn trộm lên má. Tình yêu của họ vẫn còn nhiều thơ ngây và mộng mơ của tuổi trẻ ở một tỉnh lỵ nghèo xa Sài Gòn. Những lá thư được anh viết ở quân trường. Anh nâng niu mấy lá thư của Ánh như là một món quà tinh thần quý giá nhất. Mấy tháng ở Nha Trang qua nhanh. Lòng người lính trẻ rộn ràng khi cầm tờ giấy phép về thăm nhà bảy ngày sau khi mãn khóa học chuyên nghiệp.

" Đi ăn... "

Câu nói và cái vỗ vai của Hiệu khiến cho Đạt giật mình. Nhìn thấy bốn nhân viên dưới tàu và Thăng Tóc Đỏ đang đứng nơi mũi tàu Đạt cười.

" Mình chưa nấu cơm mà anh..."

Hiệu lắc đầu.

" Đi ăn đồ Mỹ... Mấy thằng mũi lõ nấu cho mình ăn..."

Hiệu nhảy xuống đất trước nhất. Kế đó là John, Bằng, Minh, Cam và Đạt.

" Đồ ăn Mỹ ngon không anh Cam? "

Đạt hỏi nhỏ. Cam trả lời nhát gừng.

" Ngon mà dở... Ở cái trại Trà Cú này thời đồ hộp nhiều hơn. Được cái mình khỏi phải nấu cơm. Công tác ở đây thằng Minh chịu lắm..."

Mọi người xếp hàng chờ đợi. Bữa ăn lâu chừng hai mươi phút. Cả bọn kéo về tàu. Uống cạn ly cà phê Hiệu hỏi John.

" Mình đi tuần tối nay phải không? "

Tuy anh hỏi bằng tiếng Việt nhưng John hiểu. Cười gật đầu nó trả lời bằng tiếng Việt lơ lớ.

" Phải... Mình sẽ đi tuần tối nay..."

" Khúc nào? "

Lần này thời John trả lời câu hỏi của Hiệu bằng tiếng Anh xen lẫn tiếng Việt.

" Hiệp Hòa... Đúng bảy giờ we re going..."

Đạt xen vào.

" Bộ nó biết tiếng Việt hả anh Hiệu? "

" Ủ... Nó rành tiếng Việt lắm... Có một lần tao sùng tao chửi nó ngu như bò. Nó mở miệng nói liền " Anh đừng có chửi tôi ngu như bò. Chính anh mới ngu như bò ".

Đạt cười sặc sụa. Đốt thêm điếu thuốc Hiệu cười tiếp.

" Từ đó về sau tao không dám nói hành nó nữa. Chỉ chửi lén thôi phải không John? "

Thằng Tóc Đỏ cười hì hì.

" Chửi lén xấu lắm... Nói lén xấu lắm... "

Cười hà hà Hiệu vỗ vai người lính cố vấn Mỹ quen thuộc với mình hơn nửa năm.

" Ok... Tao không nói lén nữa... Bây giờ mình phải coi lại súng đạn... "

John cười gật đầu cặm cụi lau chùi khẩu súng cá nhân của mình. Đó là khẩu M14 có gắn starlight scope. Hiệu cũng im lặng chỉ huy bốn nhân viên của mình làm việc.

Nắng chiều còn le lói sau hàng cây tràm khi chiếc Alpha 12 bắt đầu rời căn cứ. Vùng trách nhiệm của nó là khúc sông Vàm Cỏ Đông từ lò đường Hiệp Hòa dài xuống tới Lương Hòa. Thường thường phải có hai chiếc tàu đi chung với nhau, tuy nhiên vì tình trạng thiếu hụt tàu bè nên chỉ có một mình chiếc Alph 12 phụ trách tuần tiểu khúc sông dài gần ba mươi cây số này.

" Mình queo mặt hả anh? "

Hiệu gật đầu trả lời câu hỏi của Đạt vì đang bận liên lạc với bộ chỉ huy giang đoàn ở Bến Lức.

" Mà queo mặt, chạy tới Lương Hòa Thượng xong queo trở lại tới lò đường Hiệp Hòa đoạn queo trở lại Lương Hòa và cứ chạy như vậy... "

Bảng lên tiếng trong lúc leo vào ổ súng đại liên nơi mũi tàu. Đạt hỏi tiếp.

" Mình chạy như vậy suốt đêm hả anh Bảng? "

" Ngu sao chạy suốt đêm mậy... Lệnh của phòng hành quân bảo mình phải chạy suốt đêm nhưng chạy tới khuya là mình lui vào chỗ nào kín kín để kích... "

" Kích? "

Đạt hỏi lại với giọng ngạc nhiên và Bảng cười cười.

" Mình kiếm chỗ ngáo... Hơi sức đâu mà chạy suốt đêm... "

Người lính thủy trẻ tuổi gật đầu mỉm cười. Anh học khôn được một chút. Trời chập choạng tối. Khung cảnh hoang vắng và tiêu điều. Cây rừng chết

trở cảnh khô đen đui vì thuốc khai quang cũng có mà vì bom đạn của cả hai bên cũng có. Nhiều thân cây lớn ngã xuống de ra khỏi bờ sông. Hai bên bờ và sâu vào trong mấy cây số không có nhà hoặc ánh đèn le lói. Đây là vùng tác xạ tự do vì không có dân cư ngụ. Ngay cả tiếng chim kêu vượn hú cũng vắng hẳn. Đây là vùng đất chết. Đạt nghĩ thầm như thế trong lúc ngồi ôm tay lái tàu. Vì là lính mới do đó anh được dành cho cái hân hạnh lái tàu. Hiệu đã nói với các cựu nhân viên là " để nó lái cho quen ". Không ai giành với Đạt cũng như không ai cãi lệnh của thuyền trưởng về chuyện đó. Là lính cũ, nếu không bị bắt buộc phải lái tàu, họ có quyền làm những việc riêng tư trong lúc tàu giang hành như đọc sách, nghe nhạc và chỉ ngồi vào ổ súng khi tàu đi vào vùng nguy hiểm thường hay bị phục kích hoặc bị bắn sẻ.

" Cà phê nè anh Hiệu..."

Cam đưa cho Hiệu ly cà phê đen. Cầm lấy ly cà phê Hiệu cười bảo Đạt.

" Mà nghe máy... Tao đi hút thuốc..."

Có lẽ đã quen cái tật của cấp chỉ huy nên Đạt gật đầu.

" Nếu Việt Cộng bắn thời tôi phải làm sao? "

Hiệu trả lời gọn.

" Nó không có bắn đâu? "

Đạt hỏi gặng.

" Sao anh biết? "

Hiệu cười cười.

" Chưa tới chỗ nó bắn... Chừng nào tới chỗ nó hay núp để bắn tàu tao sẽ chỉ cho mà..."

Hiệu nhảy xuống sàn tàu sau khi dứt câu nói. Bóng tối chụp xuống thật nhanh xóa nhòa cảnh vật hai bên bờ ngoài trừ dòng sông sáng mờ mờ. Sao hiện ra cao thật cao trên bầu trời đen thẫm. Tiếng máy tàu nổ rì rầm. Tiếng máy truyền tin kêu sè sè hoài hủy làm cho Đạt cảm thấy buồn ngủ. Nhìn ra trước mũi tàu nơi ụ 12 ly 7 anh thấy bóng của Bảng mờ mờ ngồi tựa vào thành của ụ súng.

" Alpha 12 đây Bravo..."

Đang ngồi nhìn vào mặt kính của các đồng hồ máy móc nơi phòng lái Đạt

vội cầm lấy ống nói của máy truyền tin.

" Alpha 12 nghe Bravo..."

" Alpha 12, anh đang ở đâu? "

Đạt ú ở không trả lời được vì thực sự anh không biết mình đang ở đâu.

" Đưa đây cho tao..."

Đạt trao ống nói cho người thuyền trưởng của mình.

" Bravo đây 12... Tôi đang ở tọa độ 190374 + 223711... Nghe rõ trả lời..."

" Bravo nghe 12... Anh coi chừng... Tin báo cho biết tụi Vẹm sẽ băng qua sông..."

" Tôi nghe Bravo 5/5..."

Bỏ ống nói xuống Hiệu cầm lấy chiếc starlight scope đưa lên quan sát hai bên bờ sông và luôn cả trên mặt sông rộng sáng mờ mờ của một đêm không trăng nhưng có nhiều sao. Đạt mỉm cười khi nghe Hiệu nói chuyện với Thăng Tóc Đỏ bằng tiếng Anh khá trôi chảy.

" Ê John... Mà coi chừng bờ bên phải của mình... Phòng hành quân nói là tụi nó có thể băng sông đêm nay..."

Đứng nơi mũi tàu, nơi khoảng trống giữa ụ súng 12 ly 7 và vách phòng lái John nói bằng tiếng Anh pha tiếng Việt.

" Yes. I know... Căn cứ Trà Cú cũng đã thông báo là VC về đông lắm..."

Nói xong người cố vấn Mỹ vội khoác lên người cái áo giáp và đội lên đầu cái nón sắt. Hiệu cười lắc đầu khi thấy Thăng Tóc Đỏ còn dàn khẩu M60 dưới chân. Chiếc Alpha 12 lăm lăm xuôi con nước ròng về Lương Hòa. Xa xa ánh đèn thấp thoáng, khi hiện ra khi mất theo những khúc quanh co của dòng sông. Rừng cây đen mờ.

" Anh học tiếng Anh ở đâu mà nói giỏi vậy? "

Đạt hỏi người thuyền trưởng của mình. Hiệu trả lời nhất gừng.

" Ở trường..."

" Trường nào? "

" Hội Việt Mỹ ở Sài Gòn..."

" Hèn chi anh nói tiếng Mỹ giỏi quá..."

Hiệu cười lặng lẽ trong bóng tối. Thật lâu anh mới lên tiếng.

" Ông anh lớn của tao ở Lực Lượng Đặc Biệt. Ông mới chết cách đây

chừng một năm. Chính ông dẫn tao đi học tiếng Anh..."

Ngừng lại giây lát Hiệu bắt sang chuyện khác.

" Mà ở tại chợ Gò Công hả? "

" Ừ... Nhà ba má tôi ở tại chợ..."

" Gò Công vui hay buồn? "

" Vui mà chắc không bằng Sài Gòn..."

Hiệu thở dài. Đạt nghe tiếng thở dài của cấp chỉ huy buồn rầu và u uất.

" Sài Gòn buồn mà vui, vui mà buồn... Lâu lắm rồi tao không có về Sài Gòn..."

" Nhà ba má anh ở Sài Gòn hả? "

" Ừ..."

" Anh có vợ chưa? "

" Chưa... Ma nào thèm lấy tao..."

Đạt mỉm cười khi nghe câu trả lời của Hiệu.

" Sao vậy... Anh đẹp trai, ăn nói có duyên, lại thêm học giỏi..."

" Ai nói với mày như vậy? "

Đạt cười trong bóng tối.

" Tôi nghe trung sĩ Thạnh nói... Ông bảo anh có bằng tú tài 2 thêm mấy cái chứng chỉ đại học mà không chịu đi sĩ quan..."

Hiệu thở dài.

" Tao đi lính rồi mới học đại học..."

" Sao anh không đi học khóa sĩ quan? "

" Tại tao làm biếng và ham chơi... Đi học sĩ quan cực lắm..."

Hiệu ngừng lại. Lát sau anh mới nói với giọng khàn vì hút nhiều thuốc và uống nhiều rượu.

" Tao sợ vào quân trường. Tao thích sống ở giang đoàn... Nhàn và tự do..."

Im lặng hồi lâu Hiệu cười đùa

" Giờ này có chai bia uống mới đã... Hôm nào tao đi với mày về Gò Công chơi cho biết..."

" Ừ anh về nhà tôi chơi rồi tôi giới thiệu chị bà con của tôi cho anh..."

" Bà chị của mày đẹp lắm hả? "

" Sao anh biết bà đẹp..."

" Nếu xấu thời chắc mày không giới thiệu cho tao..."

Đạt bật thành tiếng cười. Anh cảm thấy thích thú khi trò chuyện với Hiệu. Cởi mở, thân mật, dễ dãi và vui vẻ do đó Hiệu là một thuyền trưởng mà mọi nhân viên đều thương mến và thích lân cận.

" Trung sĩ Thạnh cũng ở Gò Công như tôi. Ông ta ở Hòa Đồng..."

" Thạnh cùng khóa tân binh và hạ sĩ quan với tao..."

Đạt cười trong bóng tối.

" Bởi vậy khi nghe tôi nói xuống chiếc Alpha 12 ông cười nói: " Em xuống tàu của Hiệu là phải chuẩn bị nhậu nghe chưa..."

Bằng cách nói chuyện không đầu đuôi Hiệu và Đạt nói lan man chuyện này sang chuyện khác.

" Máy giờ rồi? "

" 9 giờ. Anh không có đồng hồ à? "

" Có nhưng tao cầm rồi mà chưa có tiền chuộc... Có lẽ tao bỏ luôn..."

" Mình tới đâu rồi? "

" Lương Hòa Thượng... Chỗ đèn sang sáng đó... Mày quẹo trở lại..."

Chiếc tàu chậm chạp đánh một vòng lớn mới quay đầu chạy ngược trở lại. Hiệu đưa starlight scope lên quan sát. Dòng sông biến thành một vệt lớn màu trắng bạc. Hàng cây hai bên bờ đen mờ mờ. Trăng thượng tuần đổ xuống cảnh vật một màu lung linh huyền ảo.

" Thằng Bàng nó ngủ rồi..."

Hiệu lên tiếng và Đạt hỏi nhanh.

" Sao anh biết? "

Trong bóng tối mờ mờ người lính thủy trẻ tuổi thấy được nụ cười tinh nghịch của Hiệu.

" Nó không động đậy là nó ngáo rồi... Tao biết nó... Năm đâu là nó ngủ đó... Nó nói với tao là đứng nó cũng ngủ được..."

Đạt bật cười tiếng ngắn.

" Anh làm tôi nhớ tới thằng bạn thân cùng khóa. Tôi ở Gò Công còn nó ở Mỹ Tho. Nó có thể vừa đi vừa ngủ..."

Hiệu cười hớp ngụm cà phê nguội đoạn càu nhàu.

" Cà phê instant của Mỹ uống chẳng ra cái đám ôn gì hết... Tao đi hít vài

hơi cho đỡ ghiền... Mà coi chừng..."

Hiệu rời khỏi mũi tàu khi chiếc Alpha 12 vừa chạy qua khỏi khu vườn thơm.

2 giờ sáng. Chiếc Alpha 12 ủi vào khoảng đất trống trước mặt có thân cây cao. Ngáp một cái thiếu điều muốn trẹo quai hàm Hiệu nói nhanh.

"Mình nghỉ mệt chừng một tiếng rồi đi tiếp... Đứa nào buồn ngủ cứ việc ngủ..."

Là nhân viên cũ nên Bảng, Cam và Minh vội chui vào giường.

"Tôi thức với anh cho vui..."

Hiệu cười gật đầu. Anh hiểu cái tâm trạng của người lính mới. Đây là lần đầu tiên Đạt thực sự tham dự vào sinh hoạt của người lính thủy thuộc một giang đoàn tác chiến. Do đó nó còn há hức và kích thích. Chừng nửa năm thôi là mọi chuyện sẽ trở nên bình thường và quen thuộc với những chuyến công tác, hành quân, biệt phái, tuần tiểu... Con sông Vàm Cỏ Đông từ Bắc Cầu Nổi của tỉnh Gò Công dài lên tới Bến Đá của tỉnh Tây Ninh là vùng trách nhiệm của giang đoàn 71 thủy bộ mà căn cứ đóng tại Bến Lức. Lương Hòa Hạ. Lương Hòa Thượng. Rừng thơm ngút ngàn. Trà Cú. Đồng Tháp Mười mênh mông vắng ngắt. Đức Huệ. Rừng mía mút mắt bên bờ phía nam. Cẩm Giang. Trảng Bàng. Gò Dầu Hạ. Quốc lộ 1 đi Nam Vang. Nhà dân chúng cất san sát dọc theo bờ sông. Dòng sông là sự chia đôi, ngăn cách. Bờ bắc có an ninh do quốc gia kiểm soát cho nên dân cư đông đúc và đời sống khá giả. Bờ nam thuộc Việt Cộng, hoang vắng tiêu điều và hầu như không có dân cư ngụ. Chỉ có ở khu vực gần lò đường Hiệp Hòa mới có dân làng sống bên bờ bắc mà làm việc ở bên bờ nam. Mỗi ngày họ băng qua sông làm rẫy, trồng mía xong chiều lại trở về. Dĩ nhiên là họ phải đóng thuế hoặc có thể phải cộng tác với Việt Cộng cho nên chúng mới để yên cho họ làm ăn. Chính quyền cũng biết nhưng làm ngơ vì lò đường cần có mía để làm ra đường. Và lại chính quyền không bảo đảm an ninh cho dân nên đành phải để cho dân "nặng chiều nào che chiều đó"...

"Tao chỉ cho mày xử dụng starlight scope để quan sát khi canh gác..."

Hiệu chỉ dẫn một cách chi tiết về việc dùng ống dòm xong cười đùa.

"Tao đi hút thuốc... Mà ráng tìm coi có thằng Việt Cộng nào băng qua

sông..."

Đạt gạt đầu cầm lấy chiếc starlight scope đưa lên quan sát một cách chậm chạp. Dòng sông lấp lánh sáng một vẻ mông lung huyền ảo. Rừng tràm mờ đen xa tít trong kia. Từ chỗ rừng cây đen mờ tới bờ sông là khoảng đồng trống mênh mông. Xa xa mấy chấm đen hiện lơ mờ, trôi dạt dờ trên dòng sông trắng bạc. Nghe tiếng động Đạt quay lại và thấy Hiệu từ dưới hầm chui lên. Thấy Đạt đang đứng quan sát Hiệu hỏi nhỏ.

" Mà thấy cái gì không?

" Tôi không biết... Dường như ở giữa sông có cái gì nhúc nhích..."

Giật cái starlight scope trên tay của Đạt Hiệu chăm chú nhìn rồi ra lệnh cho Đạt.

" Gọi tụi nó dậy..."

Bảng, Minh và Cam vội vàng leo lên ụ súng. Hiệu trao ống dòm cho John. Chăm chú quan sát xong Thăng Tóc Đỏ hỏi nhỏ.

" Anh nghĩ sao? "

Hiệu nói với John bằng cái giọng nghiêm nghị để cho nó biết đó là lệnh của thuyền trưởng.

" Mình bắn nó trước rồi mà gọi " gunship " sau..."

John gạt đầu tuân lệnh. Hiệu ngồi vào tay lái. Bum... Bum... Tiếng máy tàu nổ ròn rã. Người thuyền trưởng kéo mạnh cần ga vào số de. Chiếc tàu lù ra giữa sông thật nhanh. Bụp... John dọng liền một lúc hai trái sáng. Dưới ánh hỏa châu vàng vọt mấy chiếc thuyền đang bập bênh trên sông biến thành mục tiêu cho thủy thủ của chiếc Alpha 12.

" Bắn... Đạt... Bắn M79..."

Hiệu hét lớn ra lệnh cho người lính trẻ dùng súng phóng lựu. Ba khẩu 12 ly 7, một khẩu đại bác 20 ly, một khẩu M60 cùng lúc tác xạ. Đạn lửa kéo thành dây dài lê thê trên mặt sông rộng. Khói súng bốc mùi hăng hăng. Đạt say sưa bắn. Lần đầu tiên được bắn vào một mục tiêu có thực nên anh cảm thấy vô cùng hồi hộp và kích thích.

" Ngừng bắn..."

Hiệu hét lớn trong lúc cho tàu xả hết tốc lực chạy tới mục tiêu. Lúc này chỉ còn có ụ súng đại liên 50 nơi mũi tàu tác xạ mà thôi. Dưới ánh hỏa châu

sáng lơ lửng trên trời cao mọi người đều thấy rõ đạn lửa của hai khẩu 12 ly 7 vẽ thành đường đỏ rực.

" Gunship s coming..."

John hét lớn cho Hiệu biết đồng thời vỗ vai Bảng ra hiệu ngưng bắn. Tiếng trực thăng nghe rõ dần rồi mấy phút sau hai chiếc trực thăng võ trang xuất hiện. Dưới sự chỉ dẫn của John hai chiếc trực thăng bắn dọc theo hai bên bờ sông. Súng đạn nổ ì ầm. Tiếng nổ của hỏa tiễn làm lung bùng lỗ tai. Chừng mười phút sau hai chiếc trực thăng bỏ đi trong lúc chiếc Alpha 12 lừ lừ tiến tới. Hiệu đảo một vòng tròn thật lớn quanh ba chiếc xuồng đang nổi lênh bênh trên mặt nước. John và Đạt đều hờm sẵn M16. Mũi súng chia vào ba chiếc ghe để phòng bất trắc. Minh ngồi vào tay lái thế chỗ cho Hiệu. Bước xuống đứng nơi mũi anh ra hiệu cho Minh cặp tàu vào sát chiếc xuồng lớn nhất. Hai chiếc tam bản đều bị lật úp đưa lườn lên trời. Chỉ riêng có chiếc ghe lớn tuy ngập nước nổi lênh bênh nhưng không bị lật úp.

" Có xác chết anh Hiệu..."

Bảng nói lớn. Hiệu gật đầu ra lệnh.

" Đạt pha đèn tìm xem có xác nào nữa không? "

Trong lúc Đạt rọi đèn pha tìm kiếm Hiệu nói với Thăng Tóc Đỏ.

" Ê John... Mình vớt xác chết lên tàu..."

Thăng Tóc Đỏ vui vẻ cười nói đùa.

" Yes sir... I m in your command sir..."

Hiểu câu nói của John Bảng cũng đùa.

" Chà bữa nay may lịch sự dữ a..."

Dùng cái sào dài có móc Hiệu kéo chiếc ghe ngập nước vào sát thành tàu. Đạt rọi đèn pha vào lòng chiếc ghe. Nhờ có ánh đèn mọi người mới thấy rõ không phải một mà tới bốn xác chết nằm trong lòng ghe. Hiệu ra lệnh.

" Cam... Mày nắm tay nó kéo lên. John... Mày nắm chân nó..."

Cam giẫy nảy.

" Thôi tôi không dám đâu... Rủi nó nắm tay tôi lôi xuống nước rồi làm sao..."

Hiệu cười hực.

" Mày ngu như bò... Nó chết ngắt rồi..."

John trợn mắt nhìn Hiệu vì tưởng Hiệu mắng mình ngu như bò. Cười hì hì Hiệu chỉ Cam.

" Tao nói nó chứ không có nói mày đâu..."

Dứt lời như để làm gương Hiệu thò tay nắm lấy cườm tay của một xác chết gần nhất trong lúc John nắm lấy chân của xác chết.

" One... Two... Three... Go..."

Hiệu và Jonh cùng lúc nhấc xác chết đặt lên sàn tàu. Hì hục hồi lâu cả hai mới kéo hết bốn xác chết mặc bà ba đen lên trên tàu.

" Bảng mày lục túi túi nó xem có giấy tờ gì không?"

Trong lúc Bảng lúi húi lục lọi Hiệu nằm sấp trên sàn tàu rồi dùng hai tay mò mẫm trong lòng chiếc xuống thật lâu.

" Ê John... Mày muốn cái này không? "

" Wow... Oh my God..."

Thằng Tóc Đỏ buột miệng kêu thành tiếng ngạc nhiên lẫn mừng rỡ khi thấy Hiệu đưa cho nó khẩu K54. Đưa tay cho Đạt kéo mình ngồi dậy Hiệu bật lửa đốt điếu thuốc. Hít hơi dài anh nói với Bảng trong lúc nhả khói.

" Mày có thấy giấy tờ gì không? "

Bảng ngập ngừng.

" Có một cuốn sổ tay ướn nhẹp và..."

Hít liền mấy hơi thuốc xong Hiệu lại tiếp tục mò súng. John cười hể hả nói khi thấy Hiệu tìm được thêm một khẩu súng trường bá đỏ và một khẩu AK47.

" Xếp của tôi thích mấy khẩu súng này lắm..."

Hiệu cười nói trong lúc mò mẫm dưới nước.

" Bảo xếp của mày mua cho tao mấy kết bia..."

John cười toe toét.

" Yes sir... I will..."

Đưa tay cho Jonh kéo mình ngồi dậy Hiệu nói.

" Thôi hết rồi... Tao nghĩ chắc không còn súng đâu... Mấy giờ rồi Đạt...? "

Hiệu hỏi và Đạt trả lời nhanh.

" Dạ hơn năm giờ rồi anh..."

Gật đầu Hiệu ra lệnh.

" Bây giờ mình kéo chiếc ghe về căn cứ xong ngáo..."

Vì phải kéo thêm chiếc ghe bị chìm nên tàu chạy thật chậm. Mặt trời ửng đỏ khi chiếc Alpha 12 bắt đầu quẹo vào con kinh nước trong màu phèn.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 2

" Cái gì vậy? "

Hiệu càu nhàu khi bị Bàng, thuyền phó của mình dựng vậy.

" Anh Hiệu... Chỉ huy trưởng muốn gặp anh..."

" Ông đang ở đâu? "

" Trước mũi tàu với ba cố vấn..."

Uể oải ngồi dậy Hiệu ra sau lái rửa mặt xong chậm chạp bước ra trước mũi tàu. Giơ tay chào trả cái chào kính của Hiệu đại úy Bền cười vui vẻ.

" Anh đừng bội tình với ngôi sao đồng hoạc ba kết bia cậu chịu cái nào..."

Hiệu chưa kịp trả lời vị chỉ huy trưởng giang đoàn 71 thủy bộ tiếp liền.

" Chắc là ba kết bia hả..."

Hiệu cười khì.

" Chỉ huy trưởng biết ý của tôi mà..."

Đại úy Smith, cố vấn trưởng của giang đoàn bắt tay Hiệu thật chặt.

" Anh giỏi lắm... Tôi thích khẩu K54 mà anh đã tặng cho tôi..."

" Không có chi thưa đại úy..."

Đại úy Bền nói với Hiệu và bốn nhân viên của chiếc Alpha 12.

" Đây là lần đầu tiên mình bắn chết và tịch thu được súng của địch. Theo như giấy tờ mà ta tịch thu được thời tên huyện ủy Bến Lức là một trong những tên đã bị các cậu bắn chết..."

Thăm viếng chừng nửa tiếng đại úy Bền và các cố vấn Mỹ lên trực thăng trở lại Bến Lức.

" Tối nay mình có đi tuần không anh Hiệu? "

Hiệu lắc đầu khi nghe Đạt hỏi.

" Mình được nghỉ đêm nay... Sáng mai mới tiếp tục..."

Nhìn ra ngoài trời nắng của tháng 3 vàng hực chiếu dọi trên nền cỏ xanh của cánh đồng bát ngát Hiệu tiếp.

" Mà muốn làm gì thời làm... Ăn, ngủ, nhậu, đọc sách... Tùỳ mà... Viết thư tình cho em..."

Ngừng lại để bật lửa đốt thuốc Hiệu cười đùa.

" Nhớ bảo bồ của mày gửi hình người chị bà con của mày cho tao chiêm ngưỡng dung nhan..."

Đạt gật đầu.

" Anh thấy hình bà là anh mệt liền... Tôi bảo đảm..."

Hít hơi thuốc thật dài Hiệu gục gặt cái đầu tóc dài hai ba tháng chưa hớt.

" Máy giờ rồi? "

" Mười giờ..."

Hiệu nói trong lúc khui lon Budweiser.

" Sắp tới giờ ăn rồi... Mày uống không? "

Đạt lắc đầu cười.

" Mới sáng sớm mà anh... Đói bụng uống mau say lắm..."

Đốt điếu thuốc PallMall, hít hơi dài rồi nhả khói ra từ từ Hiệu hừ tiếng nhỏ.

" Mau say càng tốt... Say là mày ngủ mà ngủ là quên hết sự đời..."

Đạt lắc đầu cười bỏ ra sau lái tàu để người thuyền trưởng của mình ngồi tư lự với lon bia nóng và dòng kính nước vàng khè bốc mùi cỏ mục.

Hai giờ chiều. Thằng Tóc Đỏ và bốn nhân viên trên tàu đều ngủ yên trừ Hiệu. Ngồi tựa lưng vào ụ súng đại liên 50 trước mũi anh lơ đãng nhìn từng đê cỏ trôi chậm chậm trên con kính. Không gian thật im vắng trừ tiếng gió rì rào khóm cây trâm bầu phía bên kia bờ kính. Khói thuốc lá tan thật nhanh trong gió man mát. Lon Budweiser nóng hổi như sàn tàu. Bia mà nóng có vị chua và nhạt khiến cho Hiệu nhăn mặt khi hớp một ngụm nhỏ. Càu nhàu anh uống cạn lon bia xong bật chiếc zippo đốt điếu PallMall. Hít hơi dài anh ngược nhìn bóng chiếc trực thăng đang bay. Không biết nó đang bay ở độ cao nào mà biến thành cái chấm đen mờ và nhỏ xíu đang di chuyển chậm chậm. Tự dưng Hiệu thở dài. Anh cảm thấy mỗi mệt và trống rỗng. Năng nhảy múa lung linh hay mắt anh đang quay quay vì chất men theo máu luân lưu trong cơ thể. Bến Lức. Hai mươi mấy cây số về hướng đông. Rồi Sài Gòn. Chỉ có hơi tiếng động hồ xe gắn máy chạy mà cảm thấy xa thật xa. Lạ thật lạ. Lạ như chưa từng gặp. Lạ như chưa từng tới. Mặc dù Sài Gòn là nơi anh sinh ra và lớn lên. Thành phố đáng yêu vô cùng mà đôi khi cũng thấy ghét thật nhiều. Sài Gòn. Nơi anh có vị hôn thê bắt buộc. Hai gia

đình giàu sang quen nhau nên cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Vị hôn thê của anh. Cô nữ sinh Trưng Vương. Con nhà giàu nên chỉ nghĩ tới son phấn, quần áo, ăn diện và tiền. Con nhà quyền thế nên chỉ muốn người yêu và người chồng của mình phải có bông mai. Vàng hay bạc gì cũng được nhưng phải là bông mai. Điều đó khiến cho Hiệu không nghĩ được và anh không chịu, không tuân theo lời cha mẹ để lấy cô ta. Anh từ chối cuộc hôn nhân gả bán bằng cách không đi học Thủ Đức mà lại tình nguyện vào lính hải quân rồi sau đó đi luôn không về nhà. Mặc ông già từ. Mặc má năn nỉ, khóc lóc. Hiệu vào lính để thoát ly gia đình. Sau khi mãn khóa tân binh Hiệu mừng khi biết mình được chuyển về giang đoàn 26 xung phong đóng tại Long Xuyên. Anh muốn đi xa. Hiệu thương vô vàn thành phố hiền hòa nằm bên dòng sông Hậu. Anh mến những con đường im vắng. Những cô nữ sinh thùy mị và e lệ. Bảy tháng ở Long Xuyên qua nhanh và anh lại khăn gói trở ra Nha Trang học khóa chuyên nghiệp. Mãn khóa chuyên nghiệp anh lại có may mắn được đổi về giang đoàn 23 xung phong đóng tại Vĩnh Long. Anh càng yêu đời hơn khi quen Huyền. Cô nữ sinh hiền hậu cười vui khi được anh lính thủy quê ở Sài Gòn đón mỗi khi tan trường. Nàng thích đi bên cạnh Hiệu để nghe anh hát.

- *Em tan trường về*
Đường mưa nhỏ nhỏ
Em tan trường về
Đường mưa nhỏ nhỏ
Ôm nghiêng tập vở
Tóc dài tà áo vờn bay
Em đi dịu dàng
Bờ vai em nhỏ
Chim non lẽ đường
Nằm im giấu mỏ
Anh theo Huyền về
Gót giày lạng lẽ đường quê..
Em tan trường về

*Anh theo Huyền về
Chân anh nặng nề
Lòng anh nứt nở
Em vào lớp học
Anh còn ngẩn ngơ ngẩn ngơ
Em tan trường về
Mưa bay mờ mờ
Anh trao vôi vàng
Chùm hoa mới nở
Ép vào cuốn vở
Muôn thuở còn thương còn thương
Em tan trường về
Anh theo Huyền về
Em tan trường về
Anh theo Huyền về
Môi em mỉm cười
Man man sầu đời tình ơi...*

Nàng cười vui có lẽ vì giọng hát vẹt cồ và sai nhịp của người lính thủy trẻ tuổi, ăn nói có duyên và lãng mạn. Tuy nhiên tình yêu, nếu có, giữa hai người không kéo dài được bao lâu khi Hiệu, ngoài ý muốn nhận lệnh trình diện phòng tổng quản trị của bộ tư lệnh hải quân. Về tới Sài Gòn anh mới bật ngửa khi biết là mình có tên trong danh sách đi học khóa hạ sĩ quan. Một thằng bạn thân cùng khóa tân binh làm ở phòng tổng quản trị có nhã ý ghi tên anh vào danh sách những người lính đi học. Chuyện đã lỡ rồi cho nên anh bắt buộc theo học. Ra trường với cấp bậc hạ sĩ nhất anh về Bến Lức để cùng một số thủy thủ và sĩ quan thành lập Giang Đoàn 71 Thủy Bộ. Anh được đưa xuống một giang đình của hải quân Hoa Kỳ để thực tập rồi sau đó nhận lãnh chiếc Alpha 12. mấy tháng trôi qua kể từ ngày làm thuyền trưởng Hiệu vẫn nhớ tới Huyền ở Vĩnh Long nhưng anh không có dịp nào trở lại thăm viếng. Mặc dù căn cứ đóng tại Bến Lức song vùng hoạt động của giang đoàn lại quá rộng lớn do đó một số giang đình phải biệt phái dài

hạn cho căn cứ Trà Cú. Từ đây các tàu lại phải lãnh thêm công tác tuần tiễu cũng như tham gia các cuộc hành quân hỗn hợp với bộ binh hay lực lượng đặc biệt Mỹ. Viết thư thời anh lại lười. Vã lại cứ mỗi lần định viết thư anh lại bận. Bận ngồi quán cà phê tán dóc. Bận nhậu. Những cơn say mờ trí não khiến cho đầu óc anh trở nên ù lì, làm biếng suy nghĩ. Lâu dần anh quên luôn việc viết thư cho Huyền. Coi như đó là một đoạn tình cảm của đời người lính thủy nổi trôi theo con nước.

" Alpha 12 đây Bravo... 12 đây Bravo..."

Uể oải leo lên mũi Hiệu nhắc lấy ống nói.

" Alpha 12 nghe Bravo..."

Không biết bộ chỉ huy giang đoàn nói gì mà chỉ nghe Hiệu ậm ừ.

" 12 tôi nghe Bravo 5/5..."

Rời khỏi mũi Hiệu chậm chạp đi ra sau lái.

" Đạt dậy... Mình đi về Bến Lức..."

Đạt mở mắt. Đang nằm trên võng Bảng hỏi liền.

" Có chuyện gì vậy anh? "

Quay sang Bảng Hiệu nói nhỏ.

" Bảo thằng Minh sửa soạn đi phép..."

Bảng kêu lớn.

" Đi phép... Nó mới đi hôm tháng rồi mà..."

Hiệu đốt điếu thuốc. Hít hơi thật dài anh nói trong lúc nhả khói.

" Phép đặc biệt... Anh nó chết... Anh của nó ở sư đoàn 5 tử trận hôm qua..."

Đang ngồi lái tàu Đạt nhìn thấy Minh bước ra đứng dựa nơi ụ súng. Hai mắt đỏ hoe nó nhìn Đạt như muốn khóc. Sáu người trên tàu kể luôn cả Thằng Tóc Đỏ đều im lìm. Không có ai nói lời chia buồn, phân ưu vì cảm thấy vô ích và thừa thãi.

" Mà cầm đi về Bình Dương..."

Hiệu dúi vào tay của Minh hai tờ giấy năm trăm.

" Cám ơn anh..."

Minh sụt sùi. Hiệu cũng không nói gì thêm. Cả Bảng là bạn thân với Minh

cũng chỉ biết thở dài. Người chết nhiều quá, thường quá cho nên không ai nói lời chia buồn gì hết họa chẳng tiếng thở dài thăm lặng.

Đứng sau lái tàu Hiệu nhìn vào trong bờ khi tàu chạy ngang qua Lương Hòa Thượng. Ngôi nhà thờ cũ kỹ. Khoảnh sân rộng đất trắng mịn. Một dãy nhà lá có, tôn có nằm dọc theo sân trong khi một dãy nhà khác nằm dọc theo bờ sông. Những cây dừa lão lã ngọn. Bóng mấy đứa con nít nhảy cò cò khiến cho Hiệu mỉm cười nhớ lại thời thơ ấu của mình.

Thuộc quận Bến Lức, Lương Hòa Thượng là cái làng tương đối có an ninh về ban ngày. Còn ban đêm Việt Cộng vẫn lén lút mò về để hoạt động như tuyên truyền hay xin tiếp tế. Dân ở đây phân nửa có đạo Thiên Chúa, còn phân nửa có liên hệ với Việt Cộng. Liên hệ này thường là gia đình như con cái hoặc chồng đi theo bên kia do đó họ vẫn lén lút tiếp tế cho các du kích quân. Một số người khác có vườn thơm nằm trong vùng kiểm soát của phe bên kia nên dù muốn dù không họ phải liên hệ với Việt Cộng. Tàu hải quân đôi khi cũng bị các anh du kích núp ở khu vườn thơm bắn sẻ. Chiếc Alpha 12 xuôi con nước ròng qua Lương Hòa Hạ rồi lát sau chui qua cầu. Tiếng xe chạy âm âm trên đầu. Đạt nghe Hiệu lẩm bẫm mấy tiếng gì không nghe rõ. Tàu cập vào cầu làm bằng những cái ponton ghép lại với nhau. Hiệu thở dài nhìn theo bóng Minh lẫm lũi bước trên con đường trải đá chói chang ánh nắng.

" Mình trở lại Trà Cú hả anh Hiệu? "

Người thuyền trưởng chiếc Alpha 12 gật đầu thay cho câu trả lời. Đốt điều thuốc anh ngược lên nhìn chiếc cầu sắt sơn đen trên đầu của mình. Tự dưng anh nhớ tới Huyền. Dù không một lần viết thư hình bóng hiền dịu và dễ thương của cô nữ sinh ở Vĩnh Long vẫn còn trong trí não của anh. Nụ cười. Cái răng khểnh. Tà áo dài trắng đơn sơ và mộc mạc quấn bước chân người lính thủy. Búng tàn thuốc xuống sông Hiệu lẩm bẫm hát nho nhỏ. Anh mỉm cười khi có cảm tưởng Huyền sẽ nghe được tiếng hát của mình.

- Bao nhiêu là ngày

Theo nhau đường dài
Trưa trưa chiều chiều
Thu đông chẳng nhiều
Xuân qua rồi thì
Chia tay phượng nở sang hè
Rồi ngày qua đi qua đi qua đi
Như phai nhạt mờ
Đường xanh nhỏ nhỏ
Như phai nhạt mờ
Đường xanh nhỏ nhỏ
Hôm nay tình cờ
Đi lại đường xưa đường xưa
Cây xưa còn gầy
Năm quay ván đỏ
Áo em ngày nọ
Phai nhạt mây màu
Âm vang thuở nào
Bước nhỏ tìm nhau tìm nhau
Xưa tan trường về
Anh theo Huyền về
Nay trên đường này
Đời như sóng nổi
Xóa bỏ vết người
Chân người tìm nhau tìm nhau
Ôi con đường về
Ôi con đường về
Bông hoa còn đẹp
Lòng sao thấm mềm
Ngắt vội hoa này
Nhớ người thuở xưa thuở xưa
Xưa tan trường về
Anh theo Huyền về

*Xưa tan trường về
Anh theo Huyền về
Đôi chân mịt mù
Theo nhau bụi đỏ đường mưa
Xưa theo Huyền về
Mái tóc Huyền dài
Hôm nay đường này
Cây cao hàng gầy
Đi quanh tìm hoài
Ai mang bụi đỏ đi rồi
Ai mang bụi đỏ đi rồi
Ai mang bụi đỏ đi rồi...*

Hiệu cảm thấy buồn buồn khi hát tới mấy chữ " Ai mang bụi đỏ đi rồi...".
Bỗng nhiên anh muốn gặp lại Huyền dù biết tình cảm giữa mình với cô nữ
sinh của tỉnh Vĩnh Long sẽ không đi tới đâu.
" Ghé vào Bến Đá ăn cơm chiều xong rồi mình đi..."

Hiệu nói với Đạt trong lúc mang giày. Bàng cười chúm chím. Anh biết
Hiệu sẽ lên quán " Cô Huệ " để tán dóc. Lính của giang đoàn đều biết Huệ.
Có người nói cô ta đẹp. Có người khen cô ta xinh. Người gọi cô ta lộng lẫy.
Đứa nói cô ta xinh như mộng. Dù có phát biểu cảm tưởng cách nào mọi
người đều nhìn nhận Huệ đẹp. Hai mươi một tuổi, chưa có chồng, Huệ vẫn
ở vậy phụ với gia đình của mình trông coi quán cà phê. Sắc đẹp của nàng
đã thu hút rất nhiều lính từ hải quân, địa phương quân và sư đoàn 25. Tuy
nhiên nàng như con bướm bay lượn quanh mọi người. Ai nàng cũng đối xử
thân thiện, nói chuyện vui vẻ và ân cần một cách vừa đủ để không làm phật
lòng mọi người. Có thể nói ai cũng thích, cũng mến hoặc cũng mê nàng
nhưng nàng lại đứng đưng với mọi người.

Hiệu, Bàng, Đạt và John bước vào quán Cô Huệ. Cô bán hàng xinh xắn đón
bốn người lính thủy bằng nụ cười tươi tắn nhưng câu chào lại dành riêng

cho một người.

" Anh Hiệu mạnh không? "

Huệ hỏi trong lúc đứng chờ. Hiệu cười cười.

" Bình. Còn Huệ? "

Không trả lời Huệ hỏi lại.

" Anh bình gì? "

" Tương tự..."

" Ai? "

Hiệu cười cười bật lửa đốt điếu thuốc. Hít một hơi thuốc trong lúc ngón tay trở về một vòng quanh quán anh trả lời nhát gừng.

" Một người quanh quán đâu đây..."

Nói xong Huệ lảng sang chuyện khác bằng cách hỏi John hai tiếng.

" 33..."

Hiểu ý John gật đầu nói thật chậm.

" Cô làm ơn cho tôi chai 33 và đĩa cơm sườn..."

Như quá quen Huệ cười gật đầu. Đạp gọi ly trà đá chanh đường và tô hủ tiếu còn Bảng ly đá chanh với đĩa cơm tấm bì. Riêng Huệ nhìn Huệ cười hỏi đùa.

" Huệ muốn tôi uống cái gì? "

" 33 anh chịu không? "

Hiệu cười nhỏ khi nghe câu trả lời.

" Ủ... Huệ có cái gì ngon và đặc biệt không? "

Người con gái trẻ đẹp nói một câu có ý nghĩa.

" Với ai thời không có nhưng với anh Hiệu thời có..."

" Như vậy tôi uống bia trước rồi ăn sau..."

Huệ cười liếc Huệ đoạn bỏ vào trong. Lát sau nàng mang ra hai chai 33 với hai cái ly đựng đầy nước đá cho John và Huệ trước rồi sau đó mang đá chanh và trà đá cho Bảng với Đạt.

" Cô ta có vẻ thích anh? "

Đạt thì thầm với Huệ. Người thuyền trưởng chiếc Alpha 12 chỉ cười cười trong lúc Bảng xì tiếng nhỏ.

" Còn phải hỏi..."

Bảng ngừng nói khi thấy Huệ trở ra. Hai tay nàng cầm hai đĩa cơm sườn và cơm tấm bì. Đặt hai đĩa cơm xuống bàn xong nàng cười nói với Đạt.

" Anh vui lòng chờ một chút vì tôi phải trưng bánh nóng mới ngon..."

Đạt cười vui vẻ.

" Chị cứ thông thả... Tôi không có hối chị đâu..."

Huệ cười nói với Huệ.

" Anh Đạt mới xuống tàu của anh hả? "

Hiệu gật đầu.

" Lính mới đó... Nó nghe danh quán Cô Huệ nên tôi dẫn nó lên đây trình diện..."

" Anh xạo..."

Cười thành tiếng vừa âu yếm và êm dịu Huệ quay đi. Hiệu im lặng nhìn theo mái tóc đen dài xỏa trên bờ vai áo màu xanh da trời. Chiếc eo thon thon chạy xuống cái mông tròn trịa và hai cái chân dài.

" Trường túc hả anh? "

Không trả lời câu hỏi của Bảng Huệ cười hớp ngậm bia rồi thông thả khui gói PallMall.

" Một ngày anh hút mấy gói? "

Đạt hỏi và Huệ âm ừ.

" Một, hai... Hơi sức đâu mà đếm mậ..."

Huệ mang ra cho Đạt tô hủ tiếu còn bốc khói. Đợi cho nàng vừa quay lưng đi Huệ gọi giật lại.

" Còn món đặc biệt của tôi đâu? "

" Ủa Huệ tưởng anh còn ở lại đây lâu..."

Hiệu lắc đầu.

" Tụi này phải đi Trà Cú liền..."

" Anh chờ Huệ mười phút..."

Đồng hồ trên tường vừa ngân nga ba tiếng là Huệ mang ra cho Huệ một đĩa cơm trắng, một đĩa xà lách và một tô tôm rim. Huệ ăn thật nhanh xong gọi tính tiền. Thấy Đạt móc bóp anh nói gọn.

" Để tao trả..."

Bảng, John và Đạt đi ra cửa trong lúc Huệ còn nấn ná ngồi lại vì chưa

uống hết chai bia. Vừa dọn bàn Huệ hỏi nhỏ như không muốn cho người khác nghe.

" Anh Huệ đi Trà Cú chừng nào về? "

" Không biết... Có lẽ hơn tháng... Khi nào về tôi sẽ ghé... "

" Dạ... "

Hiệu cười gật đầu uống cạn ly bia xong bước ra cửa. Nặng chiều hắt vào mặt khiến cho anh phải nhắm mắt lại đoạn càu nhàu.

" Nóng quá... "

Chiếc Alpha 12 nổ máy và Đạt ngồi nơi phòng lái. Huệ leo lên ngồi trên mũi cách đó không xa. Gió từ mặt sông rộng bốc lên mát rượi. Trời tháng ba xanh và cao chỉ gợn chút mây trắng. Nhìn lá cờ đang bay phất phơ sau lái Đạt nói lớn.

" Mình có lá cờ mới không anh. Lá cờ đó cũ quá rồi... "

Hít hơi thuốc Huệ gật đầu.

" Có... Hai ba lá mới tinh mà không đưa nào chịu thay... "

" Anh để tôi làm cho... "

" Mà muốn làm cứ việc làm... Thăng Bằng, thăng Minh và thăng Cam làm biếng lắm. Càng đi lính lâu tụi nó càng làm biếng hơn... "

Nhìn quanh quất chiếc tàu Huệ cười tiếp.

" Gần tới kỳ thanh tra rồi. Mình cần phải sơn... "

" Tôi thấy tàu có nhiều chỗ sét cần phải gõ... "

Hiệu cười búng tàn thuốc rơi xuống nước rồi gặm đầu vào cuốn Thần Điêu Đại Hiệp.

" Anh Huệ... "

" Cái gì? "

Hiệu hỏi trong lúc vẫn đọc truyện chường.

" Hình như có ghe băng qua sông... "

Hiệu vấp cuốn Thần Điêu Đại Hiệp xuống thật nhanh đoạn ngược lên. Trên mặt sông rộng bập bênh chiếc xuồng nhỏ. Lấy ống dòm Huệ chăm chú nhìn. Trong ống kính hiện ra một chiếc xuồng ba lá và hai người đàn bà. Đạt ống dòm xuống Huệ ra lệnh.

" Chắc dân làng... Mà chạy gần hơn để tao xem thử... "

Đạt giảm tốc độ đồng thời lái tàu chênh chếch về hướng bờ bên làng Lương Hòa Thượng. Chiếc xuồng vẫn trôi bập bênh giữa sông. Dưới sự chỉ dẫn của Hiệu Đạt từ từ cặp tới gần chiếc xuồng. Bây giờ Hiệu mới nhận ra hai người trên xuồng chính là hai cô gái tuổi còn rất trẻ.

" Hai em đi đâu vậy? "

Cô gái nhỏ tuổi nhất mau mắn trả lời.

" Dạ tụi em tập bơi xuồng. Rủi cái dầm bị gãy và nước đẩy tụi em ra giữa sông..."

Cô gái đưa hai khúc gãy của cái dầm lên như chứng minh cho lời nói của mình. Kín đáo quan sát cô gái lớn tuổi hơn xong Hiệu cười thốt.

" Để anh kéo ghe của hai em vào bờ. Ở giữa sông nguy hiểm lắm. Hai em biết lội không? "

Cô gái lớn tuổi cười trả lời trong lúc cúi đầu xuống như tránh ánh mắt soi mói và quan sát của hai người lính thủy trên tàu.

" Dạ hông..."

Cột dây cần thận xong Hiệu ra dấu cho Đạt lái chầm chậm vào bờ. Sau khi tàu ủi vào ngay khoảnh đất trống Hiệu vui vẻ nói.

" Hai em bơi về nhà đi. Anh ở đây coi chừng cho..."

Cô gái lớn tuổi lí nhí nói hai tiếng cảm ơn rồi bơi xuồng vào cái mương nhỏ cạn nước. Đợi cho hai cô gái khuất bóng Hiệu mới ra lệnh cho Đạt lái tàu về Trà Cú.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 3

" Mày đi ăn cơm trước đi để tao lái cho..."

Hiệu nói với Đạt trong lúc bật chiếc zippo đốt điếu thuốc PallMall. Thấy John đang bưng tô cơm vừa đi vừa nhai ngồm ngoàm một cách ngon lành Đạt cười nói.

" Bộ nó ăn cơm được hả anh Hiệu? "

Người thuyền trưởng gật đầu.

" Thứ gì mà nó không ăn. Cơm với nước mắm kho quẹt nó còn ăn tuốt luốt huống hồ gì với cá kho. Nó còn biết làm cá và nấu canh chua nữa..."

Đạt cười trợn mắt. Hiệu cười tiếp.

" ... Mắm chưng, mắm sặc, mắm thái nó sực hết không chừa thứ nào..."

Đạt lắc đầu leo xuống mui. Hiệu ngồi vào cái ghế cao đặt trong phòng lái. Trước mặt anh là bảng điều khiển và kiểm soát máy móc. Bên mặt là dàn máy liên lạc với hai máy 46 và hai máy PRC 25. Bên trái nơi hàng kệ sắt bày la liệt sách vở về xử dụng, bảo trì và sửa chữa máy tàu, máy truyền tin và vũ khí.

Hiệu thờ ờ nhìn mấy cây kim đồng hồ kiểm soát hoạt động của hai máy tàu như áp lực nhớt, nhiệt độ nước, vòng quay của máy gọi tắt là RPM. Hai cái nút khởi động máy màu xanh và hai nút tắt máy màu đỏ. Anh quá quen thuộc tới độ nhàm chán. Bảy năm lính của anh toàn ở giang đoàn, toàn lấy chiếc tàu làm nhà. Hiệu cười nhớ lại lần đầu tiên khăn gói về giang đoàn 26 xung phong. Chiếc giang đình nhỏ xíu, thấp lè tè mặt nước như sắp chìm khiến cho anh vừa ngạc nhiên lẫn thắc mắc tự hỏi tại sao nó có thể chứa một thủy thủ đoàn bốn người. Chiếc giường treo nhỏ chỉ đủ một người nằm và chỉ nằm theo một thế duy nhất là nằm ngửa. Tuy nhiên rồi anh cũng quen dần và từ từ thích nghi với đời sống của một người lính thủy. Giang hồ mà. Huy, thuyền trưởng của Hiệu thường cười nói đùa như thế trong lúc

ngà ngà say.

" Anh uống cà phê? "

Cam bước vào phòng lái thế chỗ cho Hiệu. Hơi gật đầu Hiệu rời khỏi ghế lái.

" Cà phê đâu? "

" Ở đằng sau... Anh để tôi lái cho..."

Không nói gì thêm Hiệu khom người chui ra khỏi khung cửa nhỏ. Ngay lúc đó anh nghe một tiếng nổ thật lớn cùng với một chấn động khủng khiếp đẩy anh ngã chúi về bên trái.

" Việt Cộng bắn..."

Cam la lớn. Chui nhanh ra cửa Hiệu nhảy một bước thật dài tới ụ súng đại liên 50 trước mũi tàu. Tạch... tạch... tạch... Đạn AK rít trong không khí. Nhanh hơn chuột Hiệu chui tọt vào ụ súng 50 đặt nơi mũi tàu. Mặc dù đang giữa trưa trời nắng chang chang anh cũng thấy được ánh lửa lóe lên trong hàng cây rậm bên bờ sông. Như một phản ứng anh miết cò. Đạn lửa kéo thành dây dài lê thê xói vào không khí, vào rừng cây thành âm thanh kinh dị. Tiếng đại bác 20 ly trên mũi tàu nổ từng chập cho anh biết là Bảng đã khai hỏa với hy vọng không cho địch bắn tiếp.

" Quay trở lại và chạy sát vào bờ..."

Hiệu ra lệnh cho Cam. Hiểu ý cấp chỉ huy Cam nhấn mạnh cần ga trong lúc quay tay lái cho tàu trở lại đồng thời cũng chạy sát vào bờ hơn. Năm dài trên sàn tàu John bắt đầu khai hỏa khẩu M60 trong lúc Đạt rót M79 vào nơi nghi ngờ có địch ẩn nấp.

" Đứa nào thấy chỗ nó bắn? "

Do dự giây lát Đạt mới lên tiếng.

" Tôi thấy có ánh lửa nháng lên nơi khóm dừa nước ngay chỗ cái cây cao đó..."

Nhìn theo tay chỉ của Đạt Hiệu thấy khóm dừa nước xanh dày đặc có một thân cây khô chết.

" Cam... Ủi thẳng vào ngay chỗ đó cho tao..."

Ngần ngừng giây lát rồi Cam cũng từ từ hướng mũi tàu vào ngay khóm dừa nước. Bây giờ chỉ còn John bắn M60 còn Đạt rót M79. Tuy không bắn nhưng Hiệu vẫn để tay mình lên nút tác xạ của hai khẩu đại liên 50. Tàu còn cách bờ chừng hai chục thước Bàng la lớn.

" Nó chạy... Nó chạy..."

Vì ngồi ở trên cao nên anh thấy được hai bóng người mặc áo đen từ trong khóm dừa nước chạy lúp xúp trên cánh đồng cỏ cao ngang ngực.

" Bắn..."

Một khẩu M79, một khẩu M60 và hai khẩu đại liên 50 cùng lúc khai hỏa nhắm vào hai bóng người mặc áo đen. Không ai có thể chạy thoát khỏi tầm đạn của bốn khẩu súng này.

" Trúng rồi... Trúng rồi..."

Đạt nhảy dựng lên vì bị kích thích khi thấy một bóng người ngã chúi xuống và không đứng dậy để chạy tiếp. lát sau bóng người thứ nhì cũng ngã luôn.

" Ngừng... Ngừng bắn..."

Hiệu ra lệnh. Leo ra khỏi ụ súng 50 anh nói lớn với Thăng Tóc Đỏ.

" John... Gọi báo cho Trà Cú biết để tụi nó tới lục soát..."

Gật đầu John xí xô xí xào rồi lên tiếng.

" Sẽ có trực thăng tới..."

Chiếc giang đình vẫn lênh bênh tại chỗ. Chừng hai mươi phút sau trực thăng hiện ra rồi cuối cùng thả toán lính ở Trà Cú xuống cánh đồng cỏ. John bốc máy liên lạc để xác định vị trí của địch lúc khai hỏa vào tàu của mình. Tay cầm ly cà phê miệng phì phà điếu thuốc Hiệu quan sát mấy người lính Lực Lượng Đặc Biệt Mỹ lục soát khóm dừa nước. Lính dưới tàu nghe có tiếng reo trên bờ rồi một người lính giơ cao khẩu súng vừa tịch thu được. Cười hể hả John quay sang nói với Hiệu.

" You re number one Hiệu... Tụi nó báo cáo tìm được một khẩu B40 và hai khẩu AK..."

Hơi gật đầu Hiệu cười im lặng đi vòng qua phía bên trái của tàu để xem xét hư hại. Đạt cũng đi theo vì tò mò. Gật gù Hiệu cười với Đạt.

" Cũng nhờ miếng giáp bằng ny lông này..."

Thấy Đạt ngỡ ngác Hiệu giải thích thêm.

"Mày thấy mấy miếng ny lông treo vòng vòng hai bên hông tàu không. Đó là thứ giáp chống đạn B40. Nó gồm hàng trăm lớp vải ny lông ghép lại dày chừng lòng tay của tao. Khi đạn B40 chạm vào lớp giáp ny lông sẽ không xuyên thủng được và phải phát nổ cho nên không phá hủy được nhiều. Nếu không có tấm giáp bằng ny lông này viên đạn sẽ xuyên qua vách tàu và nổ tung ở bên trong. Tao với mày sẽ ngủ..."

Đạt cười khì khi thấy cấp chỉ huy của mình giả chết.

Tụi mình sẽ được nghỉ xả hơi vài ngày...

Tại sao vậy anh?

Mình phải đem tàu về Bến Lức để hàn lại vách tàu bị lủng... John...

Hiệu lên tiếng gọi. Thăng Tóc Đỏ bước sang. Nó trợn mắt rồi cười ha hả khi thấy lỗ thủng do B40 gây ra. Đốt điều thuốc Hiệu đi vào phòng lái báo cáo với bộ chỉ huy giang đoàn. Phần John cũng bốc máy liên lạc đoạn quay sang hỏi Hiệu.

Mình đi đâu? Về Bến Lức hả... Xếp của tôi muốn thấy chỗ tàu bị bắn...

Hiệu gật đầu.

Tao biết rồi... Cam về Bến Lức...

Cam vui mừng đẩy mạnh cần ga. Chiếc Alpha 12 rẽ nước về hướng đông. Khi tàu ngang qua làng Lương Hòa Thượng Hiệu im lìm nhìn khoảnh sân rộng ngập ánh nắng trước cửa nhà thờ. Cây thánh giá màu trắng vươn cao hơn cả khóm dứa xanh. Tiếng con chim trảo vọng lên rồi rạc buồn buồn. Hiệu thở dài. Anh bỗng nhớ nhà. Nhớ bà mẹ già. Nhớ hai đứa em gái dễ thương của mình. Lâu rồi, dường như gần hai năm anh không có trở về nhà thăm gia đình mà cũng không có viết thư thăm hỏi.

Tàu ngang qua Lương Hòa Hạ. Bảng cười hỏi Hiệu.

Mình ghé Bến Đá không anh?

Hiệu lắc đầu. Đốt điều thuốc hít hơi dài Hiệu trả lời trong lúc nhả khói.

Anh sẽ xin chỉ huy trưởng ba ngày phép đặc biệt. Mày coi chừng tàu...

Bảng gật đầu.

Anh cứ đi đi... Chắc cũng phải mất tuần lễ mới sửa xong tàu. Dây điện bị đứt tùm lum... Anh về Sài Gòn hả?

Ừ... Tao về thăm nhà...

Hiệu im lặng không nói gì thêm khi tàu ngang qua Bến Đá. Đường như anh thấy bóng của Huệ phía sau nhà. Tàu chui qua cầu. Thay bộ quần áo sạch và mới nhất Hiệu nhảy lên cầu rồi chậm chạp đi bộ về phía bộ chỉ huy giang đoàn. Một tiếng đồng hồ sau khi trở lại tàu anh thấy John và các cố vấn của giang đoàn đang đứng quan sát vào lỗ thủng bên hông tàu của mình. Đại úy Smith, cố vấn trưởng cười lên tiếng khi thấy Hiệu.

Hello Hiệu... Anh giỏi lắm và can đảm lắm...

Nói xong ông ta đưa tay ra bắt tay Hiệu một cách thân mật và vồn vã.

Cám ơn đại úy...

Chỉ vào lỗ thủng ở vách tàu Hiệu cười tiếp bằng tiếng Anh.

Những miếng giáp ny lông này đã cản được đạn B40. Tôi ước mình có nhiều hơn...

Đại úy Smith gật đầu lia lịa.

Tôi sẽ cung cấp cho anh và tất cả mọi chiếc tàu...

Giơ tay chào đại úy Smith Hiệu cười.

Xin lỗi đại úy... Tôi phải đi... Tôi được ba ngày phép...

Tốt lắm. Anh xứng đáng được đi phép... Chúc anh vui vẻ...

Bỏ hai bộ quần áo vào cái túi màu xanh Hiệu nói Bằng.

Tao đi phép ba ngày. Thứ hai tao sẽ trở lại... Mà coi chừng tàu...

Đứng nơi lề đường đón xe về Sài Gòn Hiệu nhìn sang bên kia đường. Anh hơi mỉm cười khi thấy bóng Huệ thấp thoáng sau mái nhà tôn lấp lánh ánh mặt trời.

Hiệu đứng trước cái cổng sắt màu xanh của ngôi biệt thự nằm trên đường Hồng Thập Tự. Hàng cây me cao lá xanh um tỏa bóng mát. Giàn bông giấy đủ màu nở rộ. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại do dự và ngần ngại khi đứng trước ngôi nhà mà mình đã sanh ra và lớn lên. Mới có gần hai năm mà anh cảm thấy hơi lạ lẫm với cảnh và người của thành phố Sài Gòn. Hai cây me già trước nhà anh vẫn y như cũ. Cái cổng sắt không có gì thay đổi. Bức vách cao hơn đầu người sơn màu trắng tuy phai màu song vẫn còn đó. Suy nghĩ giây lát Hiệu nhấn lên cái nút màu xanh của chuông điện. Chừng năm bảy phút sau một người đàn bà mặc bộ bà ba màu xanh xuất hiện.

Trời ơi cậu ba mà tôi tưởng ai... Sao cậu không vào đi mà lại bấm chuông...
Hiệu cười cười nói như bào chữa cho hành động bấm chuông của mình.
Tôi muốn thử xem cái chuông điện còn tốt không. Chị mạnh hả chị Lành...
Cám ơn cậu... Cậu vào đi... Ông không có ở nhà...
Ba tôi đi đâu vậy chị?
Ông đi Vũng Tàu. Bà ở nhà... Bà bệnh mấy ngày nay...
Hiệu xô nhẹ cánh cửa khép hờ.
Anh ba... Anh ba về má ơi...
Có tiếng hai đứa em của Hiệu la lớn với giọng ngạc nhiên và mừng rỡ.
Vậy hả... Nó đâu rồi... Thăng con bất hiếu của tao đâu...
Hiệu mỉm cười khi nghe giọng nói của má.
Thưa má..."
Hiệu lên tiếng. Ôm chầm lấy đứa con trai bà Hậu nức nở.
Con mạnh hả con. Mà đi biệt khiến cho má nhớ không ngủ được...
Dụi đầu vào ngực mẹ già Hiệu cười với hai đứa em gái đang đứng cạnh.
Hai đứa mạnh không. Có bồ chưa?
Hồng Hạnh, em gái kế Hiệu cười hăng hắc.
Con Hồng Anh có, còn em không...
Sao vậy... Mà đâu có xấu...
Tại em kén...
Sau một hồi nức nở bà Hậu buông con ra. Buông mình xuống ghế nệm
Hiệu nói.
Chị Lành nói má bệnh...
Ừ... Thì nhức đầu sổ mũi vậy mà...
Ba đi Vũng Tàu chừng nào mới về hả má?
Ông đi công chuyện làm ăn cả tuần mới về. Con muốn ăn gì má bảo con
Lành nó nấu...
Nhìn lên cái đồng hồ thật lớn treo trên tường Hiệu đáp một cách thờ ơ.
Gì cũng được...
Quay sang Hồng Hạnh anh cười hỏi.
Chiếc honda của anh còn chạy được không?
Ai mà biết... Hơn năm rồi đâu có ai đụng tới nó. Anh chạy xe của anh hai

cũng được. Từ hồi ảnh chết tới giờ nó bị bỏ xó...

Khẽ gạt đầu Hiệu đứng lên. Nhắc lấy cái túi xách anh leo cầu thang đi vào phòng riêng của mình ở trên lầu. Mọi vật đều y nguyên. Anh biết má của mình vẫn cho người dọn dẹp và lau chùi căn phòng mặc dù anh vắng nhà khá lâu. Chiếc bàn viết bằng gỗ mun đặt nơi cửa sổ nhìn xuống đường sạch bóng không hạt bụi. Những quyển sách được xếp ngay ngắn trong tủ sách. Mùi long não thoang thoảng. Mở cửa bước ra hành lang anh nhìn xe cộ đang xuôi ngược trên đường Hồng Thập Tự. Tiếng còi xe inh ỏi. Hiệu liên tưởng tới tiếng máy tàu và tiếng súng nổ. Tuy nhiên anh cảm thấy lòng mình bình yên và thanh thản. Anh như đứa con đi xa đã trở về nhà để sống vài ngày trong vòng tay thương yêu của cha mẹ và trìu mến của em út.

Anh ba đang làm gì vậy?

Hồng Hạnh bước ra hành lang cười hỏi anh trai. Hơi mỉm cười Hiệu đốt điếu thuốc xong mới trả lời.

Đứng nhìn xe chạy... Tao thích con đường này về đêm hơn...

Hạnh cũng cười tựa người vào anh trai.

Em cũng vậy... Sau giờ giới nghiêm vắng lặng và yên tĩnh hơn. Anh có cô bồ nào không?

Hiệu lắc đầu hít hơi thuốc.

Không... Ma nào thèm tao... Tao say sưa tối ngày...

Hồng Hạnh cười hắc hắc bá vai anh trai. Hai anh em đứng cạnh nhau nhìn xe cộ lưu thông.

Hiệu ngồi im trên chiếc ghế băng mây đặt nơi vỉa hè của một quán cà phê lộ thiên nằm ngay ngã ba. Hai chân duỗi thẳng, lưng tựa sát vào ghế anh lơ đãng nhìn người đi qua lại. Trưa thứ bảy. Chút gió thổi hắt hơi nóng vào mặt khiến cho anh phải nhắm mắt lại. Bật chiếc zippo đốt điếu thuốc xong anh cầm ly bia lên uống một hơi. Có cái gì nhàm chán, trống rỗng và vô vị của ngày phép thứ nhì. Nguyên đêm hôm qua anh chạy khắp thành phố, tới từng nhà mấy đứa bạn để rủ đi chơi. Nhưng anh thất vọng vì không gặp ai cả. Bạn bè tứ tán. Đứa ở Pleiku, Kontum, Ban Mê Thuột. Đứa đi lính ra tận ngoài vùng 1, vùng 4. Bạn bè không có mà người tình cũng không có nốt. Hiệu chỉ còn cách trở về nhà, ngồi trên lan can nhìn xe cộ qua lại trên

đường Hồng Thập Tự và uống rượu một mình cho tới khi còi hụ giới nghiêm mới khật khưỡng vào phòng ngủ vùi tới sáng. Hai đứa em gái tội nghiệp anh trai nên lôi Huệ dậy đi ăn phở. Ngủ trưa một giấc tới ba giờ chiều Huệ thay quần áo, lấy xe honda dạo phố một mình. Đi lòng bông một hồi chán anh vào quán cà phê uống bia nhìn ngắm thiên hạ bát phố.

Dụi tàn thuốc vào cái gạt tàn thuốc đầy ắp Huệ gọi chai 33 thứ nhì rồi đưa mắt nhìn. Xa xa anh thấy một bóng dáng quen quen đang theo dòng người đi tới gần chỗ mình ngồi. Người đó đi tới ngã ba đoạn dừng lại chờ bước sang bên kia đường. Đưa hai tay lên làm loa Huệ la lớn.

Huệ...

Người con gái trẻ, tóc dài ngang lưng, mặc áo dài màu trắng, mang guốc cao gót ngơ ngác nhìn khi nghe có tiếng ai gọi tên của mình.

Huệ...

Hiệu đứng lên giơ tay vẫy vẫy. Huệ cười tươi bước đi tới chỗ Huệ đang ngồi. Đợi cho Huệ tới gần Huệ mới cười lên tiếng.

Huệ đi đâu vậy?

Huệ lên Sài Gòn mua hàng cho má. Còn anh đi đâu vậy?

Kéo ghế mời cô bạn gái ngồi Huệ cười cười.

Về thăm nhà...

Ủa gia đình anh ở Sài Gòn hả... Huệ tưởng anh quê ở lục tỉnh...

Ngồi trở lại ghế của mình Huệ nhìn Huệ đùa một câu.

Đi Sài Gòn mua hàng cho má mà sao diện đẹp vậy. Đi với bồ phải không?

Huệ cất tiếng cười thanh thanh.

Không có đâu. Ma nào mà thèm Huệ...

Huệ uống gì?

Dạ Huệ xin anh ly đá chanh...

Gọi cho Huệ ly đá chanh xong Huệ hỏi tiếp.

Mua hàng xong chưa. Có cần anh giúp không?

Dạ cảm ơn anh...

Hơi thấp giọng cũng như nhìn quanh quất như sợ có người nghe Huệ thì thầm.

Em đi mua vàng cho má... Để tiền mặt trong nhà nhiều quá nên má em sợ

bị ăn cướp...

Hiệu cười lớn.

Như vậy tại sao Huệ lại nói cho anh biết...

Cô gái trẻ tuổi nở nụ cười thật duyên dáng kèm theo câu nói bóng gió xa xôi.

Em coi tướng giỏi lắm nên biết anh không có tướng trộm cắp. Và lại nếu có thời anh cũng không phải là người ăn cướp tiền của thiên hạ...

Hiệu cười cười gật đầu đốt điếu thuốc.

Anh không thích ăn cướp tiền mà anh thích ăn cướp trái tim của người khác...

Hiểu cái ý của người con trai đang ngồi đối diện với mình Huệ bật cười.

Anh có gan nhào vô...

Hiệu cười ha hả vì lỗi nói chuyện của cô bạn gái.

Chùng nào Huệ mới về Bến Lức?

Thứ hai... Em sút chuồng nên muốn đi cho đã. Em ở nhà một bà dì bên Phú Nhuận. Chùng nào anh mới trở lại Bến Lức?

Thứ hai...

Hiệu ngừng nói khi thấy thái độ bần khoản, do dự của Huệ.

Nếu Huệ không có ai đi bát phở thời anh tình nguyện làm người dẫn đường...

Cám ơn anh... Anh không có hẹn với bồ à?

Anh không có bồ?

Hiệu nói câu trên sau khi uống một hớp bia. Huệ nhìn Hiệu đăm đăm như đo lường sự thành thực của Hiệu.

Anh nói thật.

Huệ tin anh... Anh định đưa Huệ đi đâu?

Vầy người tính tiền Hiệu nói trong lúc đứng lên.

Đi... Anh đưa Huệ về nhà anh cho biết xong rồi mình đi chơi...

Ngồi lên yên chiếc honda, vòng tay ôm ngang hông Hiệu, Huệ nói nhỏ.

Anh đưa Huệ về nhà mà không hỏi ý ba má trước có sao không?

Hiệu quay đầu lại cười nói.

Má anh bả mừng còn hơn lượm được hột xoàn toàn mấy carat khi anh đưa cô

bạn xinh đẹp về nhà giới thiệu...

Anh xạo... Huệ mà đẹp gì... Nhà quê lắm...

Hiệu cười im lặng lái xe. Băng qua mấy con đường lát sau anh ngừng trước một ngôi biệt thự.

Nhà của anh hả?

Hiệu nói trong lúc xuống xe.

Nhà của ba má anh chứ không phải của anh. Anh là lính lương không đủ hút thuốc lấy tiền đâu mua biệt thự...

Xuống xe Huệ đứng nhìn quanh quất ngôi biệt thự lớn đoạn trầm trồ.

Đẹp quá...

Hiệu xô cánh cổng sắt xong dắt chiếc honda vào. Khép cổng lại anh cười với cô bạn gái.

Mình vào đi... Huệ dừng sợ... Má anh hiền và vui vẻ lắm...

Dường như hồi hộp và lo sợ nên Huệ vội đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Hiệu. Khi thấy Hiệu xô cửa nàng hơi lùi lại như nấp sau lưng và như để cho bạn trai vào trước.

Anh ba...

Hồng Hạnh reo lên tiếng nhỏ khi thấy Hiệu bước vào phòng khách.

Má đâu rồi?

Ngủ... Ai vậy? Bạn của anh hả?

Hiệu cười gật đầu.

Đây là Huệ bạn của anh. Còn đây là Hồng Hạnh, em gái của anh đó Huệ...

Chào cô Hạnh...

Chào chị... Để em gọi má dậy ra gặp chị Huệ...

Nói dứt lời Hạnh đi ra sau. Lát sau Huệ nghe có tiếng giép và tiếng cười nói của hai đứa con gái.

Chị nói bạn gái của anh đẹp lắm hả. Em phải ra xem mặt cho biết...

Bà Huệ bước đi trước kể đó là Hồng Hạnh và Hồng Anh.

Thưa má. Đây là Huệ bạn của con...

Dạ cháu kính chào bác...

Chào cháu...

Nhìn Huệ Hồng Anh vừa cười vừa nói.

Chị đẹp thật... Anh Huệ có con mắt lắm...

Huệ đỏ mặt liếc nhanh Huệ rồi cười với Hồng Hạnh và Hồng Anh.

Cám ơn hai em. Tôi biết anh Huệ lâu rồi mà anh ít khi nói về gia đình của anh...

Nó bỏ nhà đi biệt gần hai năm rồi... Bây giờ chắc muốn bác cưới vợ nên mới mò về năn nỉ...

Huệ đỏ mặt liếc nhanh Huệ. Không biết nghĩ sao mà nàng không lên tiếng đính chính về sự hiểu lầm của bà Hậu. Ngay cả Huệ cũng im lặng cười cười không nói gì hết.

Thật hả anh ba...

Anh định cưới vợ thật hả anh ba?

Hồng Anh và Hồng Hạnh nhao nhao hỏi. Huệ tránh trả lời câu hỏi của hai đứa em gái bằng cách quay sang hỏi Huệ.

Huệ uống gì anh lấy cho?

Cám ơn anh Huệ không khát...

Hiệu đứng lên cười nói.

Đi Huệ...

Má Huệ chột lên tiếng.

Cháu nhà ở đâu vậy?

Dạ nhà con ở Long An... Con đi thăm bà dì ở bên Phú Nhuận...

Vậy hả... Bác tưởng con không có ai quen biết thời về đây ở. Nhà này rộng lắm...

Để chị Huệ ngủ với con...

Cúi nhặt cái túi xách của Huệ Huệ đưa cho Hồng Hoa.

Em giữ dùm chị Huệ... Anh chở Huệ đi chơi...

Hồng Anh chột lên tiếng hỏi.

Anh chị có chương trình gì chưa?

Thấy Huệ do dự Huệ lên tiếng.

Cũng chẳng có gì đặc biệt. Đi xem phim, đi ăn rồi tối đi nghe nhạc. Hai đứa đi không?

Hồng Hoa lắc đầu còn Hồng Anh cười.

Thôi để anh chị du dương... Tụi này đâu có muốn làm kỳ đà cản mũi...

Bà Hậu cười với Huệ trong lúc nói với con trai của mình.
Hoa... Lấy bóp của má ra đây. Tao cho anh ba của mày tiền để nó đi chơi...
Con có tiền mà má...
Hiệu lên tiếng. Bà Hậu hứ một tiếng lớn.
Mặt mày mà có tiền... Chuyên môn móc túi áo mẹ mà nói có tiền. Mày phải có vợ mới nên người được...
Huệ cười nhìn Hiệu. Hồng Hoa đem bóp ra và bà Hậu nhét vào tay thẳng con cứng của mình cuộn giấy năm trăm. Không từ chối Hiệu bỏ vào túi quần. Khi anh và Huệ vừa ra tới cửa Hồng Anh nói với theo.
Ở Rex có phim hay lắm anh ba... Em mới xem hôm kia...
Hiệu gật đầu. Huệ nói nhỏ.
Má anh cứng anh dữ...
Hiệu cười đùa.
Bả tính lấy lòng con dâu tương lai của bả đó...
Huệ quay nhìn Hiệu.
Sao hồi nãy anh không lên tiếng đính chánh...
Sao hồi nãy Huệ không lên tiếng đính chánh...
Hai người nhìn nhau rồi đồng bật cười vui vẻ. Dừng lại trước chiếc honda
Hiệu nheo mắt với cô bạn gái.
Đính chánh làm gì... Để cho bả hiểu lầm anh có lợi nhiều hơn...
Anh có lợi chứ em không có đâu...
Ngồi lên yên xe Hiệu nói trong tiếng máy xe nổ.
Ừ... Huệ ôm cho chặt nghe... Má anh bả sẽ cạo đầu anh nếu anh để con dâu của bả té xưng mặt mày...

Ngồi lên yên, vòng tay ôm ngang hông Huệ Huệ thì thầm vào tai người bạn trai. Hơi thở thơm tho, nồng ấm của nàng khiến cho Hiệu rùng mình cảm thấy tâm hồn xuyên xao và run rẩy.
Anh dễ thương lắm anh biết không...

Chiếc xe gắn máy phóng ra đường Hồng Thập Tự rồi quẹo mặt đoạn nhập vào dòng xe cộ lưu thông đông đúc của buổi chiều thứ bảy.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 4

Huệ mỉm cười trong bóng tối mờ mờ của rạp Rex khi bàn tay hơi chai cứng của Huệ nắm lấy bàn tay của mình. Lát sau nàng mới quay qua thì thầm vào tai của người bạn trai.

Anh làm như thế với bao nhiêu người rồi?

Huệ là người đầu tiên...

Xạo...

Hiệu cười khê vì tiếng " xạo " dễ thương của cô gái quê ở Bến Lức.

Con nhà giàu, học giỏi, đẹp trai thêm có chức phận như anh thiếu gì cô mê...

Ba anh giàu chứ anh nghèo. Ai nói với Huệ anh học giỏi...

Ông trung sĩ Thạnh, bạn anh chứ ai. Ông nói cho em biết anh học ở đại học văn khoa. Ông nói anh là ông lính thủy học giỏi nhất đơn vị...

Hiệu cười khà khà.

Cái thằng đó nói khai với em hết trơn... Mà chuyện anh giàu, học giỏi, đẹp trai có liên hệ gì với Huệ...

Hiệu cảm thấy bàn tay của mình bị bàn tay mềm ấm xiết chặt lại.

Có chứ sao không có. Huệ thích anh...

Thích ở chỗ nào?

Bàn tay mềm ấm như xiết chặt thêm cùng với hơi thở nồng nàn phả vào mũi.

Có nhiều người nói xấu về anh...

Nói xấu cái gì?

Họ nói anh bồ bịch, nhậu nhẹt, bài bạc tùm lum...

Hiệu cười lạng lẽ trong bóng tối. Anh cũng đã nghe những lời đồn đại đó. Chính đại úy Bền, cũng đã gọi anh lên văn phòng và căn vặn về chuyện này nhiều lần. Nhưng sau đó ông ta hiểu người hạ sĩ quan của mình chỉ là một cậu công tử con nhà giàu ham chơi và lập dị. Nhiều lần ông ta đề nghị anh đi học khóa sĩ quan hải quân vì biết anh thừa học thức để trở thành một sĩ

quan nhưng lần nào cũng vậy anh đều từ chối viện cớ mình không thích.

Huệ có tin không?

Ngần ngừ giây lát cô gái mới nhỏ nhẹ trả lời.

Lúc trước em còn hơi nghi ngờ nhưng ngay bây giờ thì em không tin...

Em đâu có thấy anh nhậu nhẹt hay bài bạc... Uống năm ba chai bia thì ai cũng uống... Còn bồ bịch thì cũng không thấy...

Hiệu cười cười nói nhỏ vào tai cô bạn gái.

Cám ơn em. Mai mốt có uống bia anh tới quán cô Huệ để nhờ cố cấm cản anh chút chút. Còn nếu muốn bồ bịch thì anh sẽ kiếm cô nào tên là Huệ...

Huệ cười thành tiếng thánh thót. Dù nàng cười khẽ nhưng trong rạp chiếu bóng im lặng thành ra ai ai cũng nghe. Bùm miệng lại không ngăn cho mình cười nữa Huệ thì thào vào tai Hiệu.

Tại anh đó... Anh làm em cười... Mai mốt anh tới quán Cô Huệ uống đi. Em cho anh uống khỏi trả tiền...

Thôi... Ba má em biết kỳ lắm...

Em thâm tiền mà ba má em đâu có biết. Và lại ông bà cũng thương anh nữa...

Cái này thì Huệ xạo phải không?

Huệ dấu mặt vào vai bạn trai và cười lặng lẽ.

Anh dễ thương, lịch sự quá mà sao ông bà không thích được. Ông bà nói không bao giờ nghe anh chửi thề trong quán. Mấy ông lính khác thì khỏi nói...

Cuốn phim tới hồi kết cục. Đèn bật sáng. Hai đứa đi song song với nhau ra tới cửa.

Mình đi hướng này...

Hiệu vừa nói vừa quẹo mặt.

Anh đưa Huệ đi ăn. Em có ăn bún riêu chưa?

Có... Mấy đứa em bà con đưa em tới cái hẻm bên cạnh rạp hát. Họ bán đủ thứ. Anh đàn ông mà thích ăn hàng dũ...

Hiệu cười đốt điếu thuốc. Huệ hơi nhăn mặt khi khói thuốc bay vào mặt của mình nhưng nàng im lặng không phàn nàn. Thấy thế Hiệu vội hít một hơi đoạn dụi tắt điếu thuốc rồi cười nói.

Anh xin lỗi Huệ...

Ôm lấy tay người bạn trai như là một cử chỉ âu yếm và cũng để cảm ơn cô gái lên tiếng.

Anh phải để em trả tiền nghe chưa...

Hiệu đùa.

Gì chứ cái đó anh không có giành đâu...

Sài Gòn về đêm đèn sáng rực. Người đi lại dập dìu. Nhạc văng vẳng. Gió ban đêm man mát. Cặp tay nhau hai đứa bước qua đường Pasteur rồi đi vào cái hẻm nhỏ cạnh rạp hát. Mùi thức ăn bay thơm khiến cho Hiệu chắt lưỡi. Xà vào cái bàn trống Huệ gọi tô bún riêu còn Hiệu tô bún ốc.

Em thích cay...

Huệ cười cười giải thích khi thấy Hiệu chăm chú nhìn mình vừa cắn trái ớt hiểm vừa nhai.

Người ta nói đàn bà ăn cay ghen dữ lắm...

Huệ cười hắc hắc khi nghe bạn trai nói đùa. Vắt một lúc hai miếng chanh, đổ vào tô bún riêu của mình muống nước mắm sống Huệ liếc Hiệu.

Bởi vậy anh coi chừng. Anh lạng quạng là em nhai anh...

Bưng tô bún ốc lên húp Hiệu mỉm cười.

Em dữ quá anh trốn luôn...

Em không ghen, không dữ nếu anh đàn ông hoàng...

Dừng lại ngẫm nghĩ giây lát Huệ thở dài.

Nói cho vui thôi chứ em với anh đâu có gì. Ba má anh đâu có chịu cho anh lấy em, một cô gái quê mùa và ít học...

Hiệu liếc nhanh khuôn mặt buồn và giọng nói run run của người bạn gái mới quen không lâu.

Anh lấy vợ chứ đâu phải ba má anh lấy vợ. Họ không chịu anh cũng lấy đại, nếu anh yêu em...

Hiệu nhấn mạnh ở bốn chữ " nếu anh yêu em ". Huệ mỉm cười.

Cảm ơn anh... Em thích sự thành thật của anh...

Hiệu cười. Sau khi nuốt xong anh nói bằng giọng thân tình.

Anh cố gắng thành thật với em...

Huệ nói đùa trong lúc bỏ thêm rau vào tô bún riêu của mình.

Như vậy anh xạ nhiều lắm hả...

Hiệu cười lớn. Liếc nhanh mấy bàn chung quanh anh thì thầm.

Lính nào không xạ cũng như gái nào mà không ghen..."

Ăn xong Huệ trả tiền.

Bây giờ mình đi đâu?

Huệ hỏi Hiệu khi hai người đứng trên lề đường Pasteur.

Đi phòng trà nghe nhạc...

Bỏ điếu thuốc mới hút có mấy hơi rơi xuống đường rồi lấy giày dẫm lên cho tắt Hiệu quay nhìn Huệ.

Có thể em sẽ không thích không khí của phòng trà. Nó ồn ào, lính tráng đông và khói thuốc mù mịt...

Huệ hơi nhăn mặt.

Em thử đi với anh một lần cho biết...

Hiệu cười nắm tay Huệ băng qua đường.

Vào thử nếu em không thích thời mình đi chỗ khác...

Phòng trà chật cứng người ngồi đứng. Nhạc ồn ào. Khói thuốc nồng nặc.

Hiệu lắc đầu. Ngay cả anh cũng không thích chứ đừng nói chi Huệ.

Mình đi chỗ khác...

Anh không thích à?

Lắc lắc đầu Huệ nắm tay Huệ đi ra cửa.

Hồi còn trẻ anh thích nhưng bây giờ thời không. Tại anh già rồi...

Huệ nheo mắt quay nhìn Huệ với ánh mắt bồn chồn.

Anh già?

Hiệu thở dài.

- Gọi là già bởi vì đã qua giai đoạn của tuổi trẻ rồi...

Hít hơi dài không khí ban đêm của Sài Gòn Huệ nhìn Huệ. Qua ánh đèn màu nhấp nháy anh thấy đôi mắt sâu đen, long lanh. Đôi môi bóng nhẫy gọi mời. Bây giờ anh mới nhận ra là Huệ có cái miệng xinh xắn với đôi môi son hồng tự nhiên.

Em có cái miệng xinh muốn cắn...

Huệ cười quay nhìn chỗ khác khi nghe người bạn trai nói câu trên. Dù hơn hai mươi nàng vẫn cảm thấy thẹn thùng vì lời khen hơi bạo của Huệ.

Anh biết Huệ thích gì không?

Gì?

Em thích về nhà anh. Ngồi ngoài lan can uống trà, ăn bánh ngọt và ngắm trăng. Hôm nay mùa trăng đẹp lắm...

Ý kiến của em hay tuyệt... Đi...

Hiệu nắm tay Huệ băng qua đường. Chiếc xe gắn máy phóng nhanh trên đường. Chừng mười lăm phút sau anh dừng lại trước cổng nhà của mình. Dắt chiếc honda vào sân anh khóa cổng lại cẩn thận.

Mát và yên tĩnh quá hả anh?

Hiệu gật đầu. Dừng xe cạnh gốc cây anh im lặng bước song song với cô bạn gái. Tiếng động rì rầm. Không khí man mát. Dàn hoa giấy rung rung. Cây hoàng lan trong góc tỏa hương thoang thoảng. Huệ nhẹ mở cửa chính nhường cho Huệ vào xong mới đóng cửa lại.

" Cậu ba đi chơi về sớm vậy cậu ba? "

Lành, người giúp việc hỏi nhỏ. Huệ cười.

" Tụi này định uống nước trà, ăn bánh ngọt thưởng trăng. Nhà mình có trà không? "

" Ời... Gì chứ mấy cái đó nhà thiếu gì... Cậu muốn uống trà gì tôi pha cho? "

Hiệu ngần ngại chưa trả lời Huệ đáp thay.

" Tôi thích trà sen..."

Lành cười gật đầu.

" Để tôi pha cho cô cậu một bình trà sen. Nhà có bánh gan ngon lắm..."

" Cám ơn chị..."

Hiệu đưa Huệ lên lầu rồi mở cửa phòng của mình. Trong lúc anh lo mở nhạc Huệ quan sát căn phòng ngủ rất sạch sẽ và ngăn nắp vì được người lau chùi thường xuyên. Mùi long não thoang thoảng. Kệ sách chất đầy tiểu thuyết. Doãn Quốc Sỹ. Vũ Khắc Khoan. Võ Phiến. Mai Thảo. Dương Nghiễm Mậu. Nguyễn Thị Hoàng. Bướm Trắng của Nhất Linh đối diện với Hồn Bướm Mơ Tiên. Liêu Trai Chí Dị choàng vai Thần Điêu Đại Hiệp. Mười Đêm Ngà Ngọc của Mai Thảo nằm cạnh Mưa Đêm của Võ Phiến. Huệ gấp quyển Dòng Sông Định Mệnh khi nhạc cất lên dịu dịu. Giọng hát

của Lệ Thu nghe mang mang buồn trong ca khúc Tháng Sáu Trời Mưa của Ngô Thụy Miên.

- Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt
trời không mưa anh cũng lạy trời mưa
anh lạy trời mưa phong kín đường về
và đêm ơi xin cứ dài vô tận
Mình dựa vào nhau cho thuyền ghé bến
sưởi ấm đời nhau bằng những môi hôn
mình cầm tay nhau nghe tình dâng sóng nổi
hãy biến cuộc đời thành những tối tân hôn
Da em trắng anh chẳng cần ánh sáng
tóc em mềm anh chẳng tiếc mùa xuân
trên cuộc đời sẽ chẳng có giai nhân
vì anh gọi tên em là nhan sắc
Anh vuốt tóc em cho đêm khuya tròn giấc
anh sẽ nâng tay cho ngọc sát kê môi
anh sẽ nói thầm như gió thoảng trên vai
và bên em tiếng đời đi rất vội
Tháng sáu trời mưa trời mưa không dứt
trời không mưa em có lạy trời mưa
anh vẫn xin mưa phong kín đường về
anh nhớ suốt đời mưa tháng sáu...

Huệ liếc nhanh người bạn trai khi nghe hai câu: " Mình dựa vào nhau cho thuyền ghé bến. Sưởi ấm đời nhau bằng những môi hôn ". Nàng lờ mờ đoán ra ông lính hải quân đa tình này muốn điều gì khi cho mình nghe nhạc tình cảm.

" Huệ cười gì? "

Hiệu hỏi khi bắt gặp nụ cười hóm hỉnh của cô bạn gái.

" Đâu có... Em đâu có cười cái gì..."

Cầm lấy cái mền Huệ mở cửa bước ra ngoài lan can. Huệ im lặng theo sau. Hai đứa ngồi tựa lưng vào vách nhìn thành phố về đêm. Tiếng xe chạy rì rầm. Trong không khí man mát Huệ mơ hồ ngửi được mùi hương của cây

hoàng lang nằm xế bên hông nhà. Chị Lành lên phòng mang theo cái khay đựng bình trà, hai cái tách và đĩa bánh gan còn âm ấm.

" Chừng nào hết cậu ba cứ việc gọi tôi mang lên cho cậu. Bánh còn nhiều lắm..."

Hiệu gạt đầu cười thong thả rót trà vào tách cho Huệ và cho mình. Cầm lấy tách trà Huệ đưa lên mũi ngửi xong hít hơi thật dài. Khói bốc mùi hương của hoa sen thoang thoảng. Nhắc miếng bánh gan Hiệu cười nói.

" Huệ ăn đi. Chị Lành làm bánh gan ngon hết sảy..."

Huệ cắn một miếng bánh đoạn nhai chậm chậm rồi uống ngụm nhỏ nước trà. Hai thứ hòa hợp khiến cho nàng cảm thấy trà sen thơm và ngọt vô cùng. Vừa nhai vừa uống trà nàng kín đáo quan sát Hiệu đang im lìm nhìn vào bóng đêm mờ lung trước mặt. Mái tóc đen vừa được cắt tĩa gọn gàng. Khuôn mặt xương xương hơi ốm. Mũi hơi cao. Ánh mắt buồn thăm sâu. Hiệu gần gũi mà xa lạ. Ở một khoảng cách nào đó nàng cảm thấy mình không hiểu được những gì sâu kín trong tâm hồn của người bạn trai mà ngay lần đầu nhìn thấy đã làm nàng hồi hộp và run rẩy. Cách ăn nói lửng chừng, cử chỉ lửng khùng. Nụ cười không bao giờ nguyên vẹn thành nụ cười. Ánh mắt mất hút vào cõi nào xa xôi. Cũng có khi ánh mắt chột nòng nài, say đắm nhưng chỉ trong thoáng chốc là trở về trạng thái suy tư cố hữu. Hiệu không giống bất cứ ai, bất cứ người đàn ông nào đã và đang theo đuổi nàng. Có người bảo Hiệu lập dị. Nàng không nghĩ như vậy. Vả lại nếu có cũng là thứ lập dị dễ thương không làm phiền hà cho người khác.

" Huệ suy nghĩ cái gì? "

" Nghĩ ngợi mông lung "

Nghĩ về anh?

Huệ lắc đầu chối liền.

Không "

Nếu không nghĩ về anh tại sao Huệ liếc anh hoài..."

Huệ bật cười khúc khích. Nàng biết là không thể giấu Hiệu.

" Nghĩ về anh chút chút. Em hồi tưởng lại phút đầu tiên thấy anh. Anh đi với ông trung sĩ Thạnh vào quán. Anh mặc bộ quần áo xanh hơi cũ. Điểm đặc biệt nhất là anh đội cái kết hất lên trời. Nhìn anh lúc đó em thấy là lạ..."

Hiệu phá ra cười.

Còn anh thấy em trợn mắt nhìn anh, làm như anh là người từ xứ lạ nào...
Mắt em lúc đó đẹp lắm...

Nói xong Hiệu quay nhìn vào đôi mắt của cô bạn gái. Trong bóng tối mờ lung anh thấy ánh mắt long lanh, nét môi huyền hoặc, nụ cười sáng ngời tình tự và hơi thở nồng ấm phả vào mũi của mình thứ mùi hương thanh tân diễm tuyệt. Anh muốn hôn lên môi của Huệ. Tuy nhiên anh lại thở dài thầm lặng. Anh sợ vướng mắc vào thứ tình cảm mà anh biết từ từ nó sẽ sâu đậm hơn để làm cho mình phải gắn bó suốt đời với người mình đã hôn. Anh cảm thấy mình chưa sẵn sàng để gắn bó dù anh có cảm tình với cô bạn gái thật thà và dễ thương.

Huệ hơi ngạc nhiên khi thấy Hiệu ngừng lại ngay lúc mà nàng đoán là Hiệu sẽ hôn mình. Nàng ước ao giây phút hiếm có này. Nàng chờ đợi trong rung động và hồi hộp rồi sau đó có chút thất vọng khi Hiệu không hôn mình. Nhìn qua bên kia nàng thấy một khuôn mặt căm nín, tia nhìn buồn bã và nụ cười chưa vội thành hình.

" Anh... "

Dạ..."

Huệ mỉm cười khi nghe tiếng " dạ " phát ra từ miệng của cậu công tử con nhà giàu nổi tiếng ăn chơi bạt mạng. Nàng tựa đầu vào vai Hiệu. Đêm trôi qua thật yên tĩnh cho tới khi còi hụ giới nghiêm vang lên.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 5

Gò Dầu Hạ.

Nắng tháng tám chói chang trên mặt sông Vàm Cỏ Đông. Máy quay với vận tốc 500 vòng, hai chân gác lên bánh lái, Đạt để mặc cho chiếc Alpha 12 chạy từ từ. Hai ngày qua, ban đêm cũng như ban ngày, chiếc tàu dưới quyền chỉ huy của Hiệu chạy từ lò đường Hiệp Hòa lên tới Gò Dầu và cứ chạy đi chạy lại như thế không biết bao nhiêu lần. Hiệu và John thay phiên nhau ban ngày dùng ống dòm còn ban đêm dùng starlight scope quan sát vùng đất hoang vu của bờ nam của dòng sông.

Chừng nào mình mới được nghỉ xả hơi hả anh Hiệu?

Đang chú ý đầu vào tấm bản đồ chi chít số Hiệu ậm ừ.

" Không biết... Lính mình đang đụng lớn với Việt Cộng trong kia...

Vẫn cúi đầu vào bản đồ Hiệu đưa tay chỉ vào dãy rừng tràm xa tít mù trong kia.

Biệt động quân và sư đoàn 25 bộ binh của mình với sư đoàn 25 bộ binh Mỹ đang quần nát mật khu Ba Thu...

Ngừng lại bật zippo đốt điếu thuốc Pall Mall anh cười cười tiếp.

Tụi mình còn phải ăn ration C hoặc mì gói dài dài... Trước khi đi tao có mua thùng bia Ham mà bây giờ không còn lon nào...

Anh ghiền rượu hả?

Hít hơi thuốc thật dài rồi nhả khói ra mù mịt Hiệu nhếch môi cười với nụ cười không thành nụ cười.

Không ghiền mà không có rượu tao cảm thấy người dật dờ...

Đạt cười hắc hắc.

Anh muốn uống 33?

Đạt thấy cặp mắt của cấp chỉ huy sáng lên và nhìn mình dăm dăm.

33... Ở đâu mà có...?

Chị Huệ giao cho tôi sáu chai 33 và dặn tôi cất kỹ cho tới khi nào anh thèm thật thèm mới đưa cho anh một chai. Chỉ dặn mỗi ngày anh chỉ được phép

uống một chai thôi. Anh chịu không. Anh chịu thời tôi mới đưa..."

Hiệu gật đầu như máy.

Chịu... Nửa chai cũng được... Mà lấy bia đi để tao lái cho...

Rời ghế lái Thành chui xuống hầm tàu rồi lát sau leo lên. Ngồi vào ghế lái, đưa cho Hiệu chai 33 anh cười nói.

Chị Huệ còn đưa cho tôi hai gói Pall Mall nữa...

Hiệu gật đầu cầm lấy chai 33 mà nét mặt có vẻ đăm chiêu. Thấy thái độ hơi khác lạ của Hiệu Thành hỏi nhỏ.

Anh sao vậy?

Hiệu cười buồn.

Tao sợ vướng mắc tình cảm. Gì chứ vướng vào tình cảm khó gỡ ra lắm...

Gõ gõ cái đồ khui bia vào miệng chai bia mấy lần Hiệu nói lảng sang chuyện khác.

Bia này có nước đá mới ngon...

Đạt cười nhỏ.

Tôi ủi vào chợ cho anh mua nước đá...

Hiệu lắc đầu.

Thôi... Như vậy cũng được rồi...

Đạt không nói thêm vì biết tánh của cấp chỉ huy. Sau ba tháng sống ở chiếc Alpha 12, Đạt biết Hiệu là một người khác với lời đồn đại của thiên hạ. Ăn chơi thời Hiệu cũng ăn chơi nhưng bên cạnh anh cũng là cấp chỉ huy có trách nhiệm. Lo lắng cho nhân viên và làm tròn nhiệm vụ được giao phó là hai chuyện được Hiệu đặt lên ưu tiên một. Có thể nói chiếc tàu là nhà còn nhân viên là mấy đứa em của Hiệu. Do đó lúc nào anh cũng lo lắng, bảo vệ và bình vực quyền lợi của anh em. Dùng ảnh hưởng cá nhân của mình Hiệu xin thưởng cấp cho nhân viên đi phép thường xuyên hoặc thăng thưởng sớm hơn định kỳ. Cam kể chuyện cho Đạt nghe chuyện Hiệu can thiệp cho mình lên chức vì ba năm rồi không được đơn vị đề nghị. Nhân dịp về Sài Gòn, Hiệu vào bộ tư lệnh gặp thẳng bạn thân cùng khóa hạ sĩ quan đang làm tại Phòng Tổng Quản Trị. Không biết anh nói gì mà thời gian sau, mặc dù đơn vị không đề nghị Cam cũng có tên trong danh sách lên hạ sĩ. Điều này chỉ có Thạnh, bạn của Hiệu, đồng thời là trưởng ban văn thư của đơn vị

biết mà thôi. Tuy nhiên lâu ngày chuyện lộ ra. Đại úy Bền cất vấn và Hiệu trình bày với thượng cấp như sau: " Thừa chỉ huy trưởng. Cam có vợ ba con. Nó cần tiền để mua sữa, mua gạo cho con. Chỉ vì lý do nó trẻ phép ba ngày mà chỉ huy trưởng không cho nó lên hạ sĩ thời tội nghiệp cho nó. Tôi biết nhà nó nghèo nên tôi ráng giúp cho nó. Chỉ huy trưởng phạt nó vì nó có lỗi. Còn tôi giúp nó vì thấy nó cần sự giúp đỡ của tôi. Chỉ huy trưởng hành xử đúng với cương vị của một chỉ huy trưởng, còn tôi làm cái việc mà lương tâm và bốn phận của một cấp chỉ huy bảo tôi phải làm ". Vốn là một cấp chỉ huy tốt cho nên đại úy Bền bỏ qua chuyện đó, đồng thời ông còn tỏ ra trọng đãi Hiệu hơn. Mỗi khi phải tham dự các cuộc hành quân hỗn hợp ông đều đi theo tàu của Hiệu mặc dù kém an ninh hơn các chiến đình khác. Alpha 12 đây Bravo...

Đang nhâm nhi chai 33 nóng Hiệu cầm lấy ống nói của chiếc máy 46.

Bravo đây 12...

Anh đang ở đâu?

Hiệu trả lời không do dự.

Tôi đang ở cách lò đường chừng ba cây số, hướng tây bắc "

Đạt nghe giọng nói của trung úy Bảo, sĩ quan hành quân của đơn vị vang vang.

Mấy con gà cồ của Bắc Bình sẽ gáy. Tôi cần biết tọa độ của anh để thông báo cho Bắc Bình...

Hiệu liếc vào một vòng tròn đỏ đoạn nói nhanh.

Trình Bravo... Tôi đang ở 176234 + 379260... Nghe rõ trả lời...

Ok... Năm phút nữa gà cồ sẽ gáy... Anh cẩn thận...

12 nghe Bravo 5/5...

Bỏ máy liên lạc Hiệu nói với Đạt.

Mình linh bình ở đây chờ...

Mười phút sau có tiếng pháo hú qua đầu rồi... Ầm... Nước bắn tung tóe.

Ầm... Thêm một tiếng nổ long trời nơi bờ sông. Đạt thấy đất bay tung lên trời. Hiệu hét vào ống nói của máy 46.

Bravo... Bravo... đây 12... Nghe rõ trả lời...

Bravo nghe 12...

Mấy con gà cồ của Bắc Bình nó gáy lên đầu của tôi. Gà cồ của Bắc Bình gáy lên đầu của tôi... Bravo nghe rõ...

Bravo nghe 12 5/5...

Ầm... Tiếng nổ lưng bùng nổ tai. Đạt thấy một cột nước vọt cao lên trời rồi rơi xuống như mưa. Hiệu hét lớn.

Lùi... Lùi... Đạt lùi lại... John... Gọi xem thẳng nào...

Dù Hiệu không nói hết câu Đạt và John đều hiểu việc họ phải làm. Đạt kéo mạnh cần ga cho tàu lùi lại. Phun khói đen mù mịt chiếc Alpha 12 nặng nề từ từ lùi lại. Đạn pháo binh cũng ngừng rơi song năm người trên tàu đều nghe rõ tiếng nổ ì ầm xa trong rừng.

12 đây Bravo...

12 nghe Bravo...

Anh có bị gì không?

Cám ơn... Tôi bình an... Chỉ xốn đái thôi...

Đạt nghe tiếng trung úy Bảo cười trong máy.

Bắc Bình bảo gáy thử mấy tiếng... Đâu ngờ...

Ok... Lần sau nhờ Bravo bảo nó cẩn thận...

Chấm dứt nói chuyện với phòng hành quân xong Hiệu lại nhìn vào bản đồ. Đạt nghe cấp chỉ huy lẩm bẫm những gì xong rời chỗ ngồi trên mũi. Chai 33 nóng vẫn còn gần phân nửa.

Mưa... Mưa... Mưa rơi trên dòng sông vắng. Mưa trắng xóa bầu trời. Mưa ướt quần áo. Hiệu ngồi im. Chiếc poncho phủ kín mít chỉ chừa khuôn mặt. Bên cạnh anh Đạt, mặc áo mưa, đội nón sắt im lìm lái tàu. Mưa của vùng Đồng Tháp ngút ngàn và dai dẳng đôi khi cả ngày. Chiếc Alpha 12 lầm lũi đi trong mưa. Theo thói quen Hiệu đưa starlight scope lên nhìn vào bờ nam. Nhưng anh không thấy được gì. Chỉ là màn mưa trắng mờ. Rừng tràm bây giờ biến thành một bức tường trắng đen mờ chạy dài. Không có gì hết. Không bóng người. Chỉ là màn nước mưa nhuộm trắng khung trời.

"Mấy giờ rồi?"

Hiệu hỏi trống nhưng Đạt biết câu hỏi dành cho mình vì chỉ có hai người còn thức.

1 giờ...

Đạt trả lời gọn hai tiếng. Hiệu càu nhàu.
Mưa gì mưa hoài...
Đạt thấy người thuyền trưởng của mình cười lặng lẽ trong bóng tối.
Mày thích nghe nhạc?
Đạt ậm ừ có lẽ vì buồn ngủ.
Thích... Còn anh?
Tao thích nhạc và mê nữ ca sĩ...
Anh mê ai?
Ai tao cũng mê. Thanh Thúy, Lệ Thu, Thanh Lan, Hà Thanh, Minh Hiếu...
Ngập ngừng giây lát Hiệu nói như để giải thích.
Đúng hơn tao mê tiếng hát...
Ở chợ Gò Công cũng có quán cà phê nhạc. Đông khách lắm. Đa số là tuổi trẻ...
Hai người lính thức đêm kiểm chuyện để nói cho qua thời giờ và nhất là khỏi buồn ngủ.
Khi nào hết công tác tao với mày dọt về Gò Công chơi một đêm...
Ừ... Tôi nhớ con bồ của tôi...
Hiệu cười lặng lẽ trong bóng đêm.
Mày còn có người để nhớ. Còn tao...
Chị Huệ...?
Hiệu thở dài.
Chưa có gì sâu đậm để nhớ...
Tôi tưởng...
Hiệu cười với mình trong bóng tối. Xa về hướng tây có tiếng súng nổ vu vơ. Đèn của nhà ai đó mập mờ bên bờ sông. Tiếng máy tàu nổ hoai hủ như muốn ru hai người lính thủy vào cơn buồn ngủ. Hiệu nói với Đạt nhưng dường như cũng nói với mình.
" Huệ thực thà và dễ mến... Tuy nhiên ít khi gặp nhau thành ra..."
Đạt gật đầu.
" Chỉ có nói với tôi về chuyện đó. Chỉ phàn nàn anh đi hoài nên không có cơ hội gặp nhau..."
Hiệu tăng hăng tiếng nhỏ.

" Mà gặp nhau thời cũng không có dịp để nói. Chỗ hàng quán... Mà nên kín miệng đừng cho ai biết chuyện của tao với Huệ..."

Ngừng lại giây lát Huệ thở dài.

" Mới quen mà tao xem Huệ lại tin mà..."

Đạt cười thành tiếng nhỏ.

Chỉ nói thôi thật thà, ăn nói dễ thương nên coi tôi như em trai. Bởi vậy chỉ mới tâm sự cho tôi nghe...

Hiệu cười đùa.

Huệ không biết thật thà là cha nói xạo...

Đạt cười hăng hắc vì câu nói của Huệ. Chiếc Alpha 12 im lìm chui qua cây cầu sắt ở Gò Dầu đoạn đánh một vòng nhỏ để quay đầu trở lại. Đèn mờ mờ sáng nơi xóm nhà chạy dọc theo bờ sông. Rồi chỗ ngồi Huệ chui xuống hầm tàu. Không khí ngột ngạt và nóng hầm hập khiến cho Huệ đổ mồ hôi trán. Bật zippo đốt thuốc anh hít liên tiếp ba hơi xong dập tắt. Nhìn quanh quất căn hầm nhỏ anh lắc đầu chậm rãi leo lên cầu thang. Mưa còn rơi lác đác nhưng gió lại thổi mạnh hơn. Nhìn thấy khóm nhà thấp đèn sáng Huệ biết mình sắp tới Trảng Bàng, một quận thuộc tỉnh Tây Ninh nằm sát bên bờ sông Vàm Cỏ Đông.

Mấy giờ rồi?

Hiệu hỏi và Đạt trả lời.

Còn mười lăm phút nữa ba giờ...

Hiệu đứng lên.

Để tao gọi thằng Bàng và Cam...

Lát sau Cam ngồi vào ghế lái. Huệ chui vào giường của mình. Kéo cái mền đắp ngang ngực anh nhắm mắt lại. Nụ cười của Huệ từ từ đưa anh vào giấc ngủ. Ngoài trời vẫn còn mưa rơi lác đác.

Hai giờ chiều. Huệ ngồi một mình nơi chiếc bàn đặt trong góc ngay cửa sổ ngó ra bờ sông. Trên mặt bàn có chai 33, ly bia uống nửa chừng và gói thuốc lá.

Chùng nào anh mới đi Trà Cú?

Hiệu ngược lên khi thấy Huệ đứng trước mặt mình. Hôm nay nàng mặc chiếc áo bà ba màu xanh. Mái tóc đen dài được cột lại bằng cái khăn mù

xoa cũng màu xanh. Nhận xét kỹ Huệ thấy nàng kẻ mắt và trang điểm một cách kín đáo.

Mốt. Có chuyện gì?

Huệ tính rủ anh đi Long An chơi...

Hớp ngậm bia Huệ đùa.

Gan vậy. Không sợ má rầy à...

Liếc thật nhanh thấy không có ai Huệ thì thầm.

Sáng mai 9 giờ anh chờ Huệ ở chân cầu rồi mình đi..."

Gật đầu Huệ cười cười.

Có gì đặc biệt không?

Huệ nhìn ông lính thủy đang ngồi dựa đầu vào vách ván.

Không. Nhớ anh và muốn nói chuyện với anh...

Thấy Huệ rót cạn chai bia Huệ bỏ vào trong rồi trở ra với chai 33 chưa khui.

Anh uống hết mấy chai 33 của Thành đưa cho anh chưa?

Hiệu cười lắc đầu.

Chưa. Bia đặc biệt hiếm và quý nên để dành. Khi nào thèm mới lấy ra uống... Thèm uống mới ngon. Vừa uống bia vừa nhớ người...

Làn da mặt trắng của Huệ hồng lên vì câu nói của Huệ. Mắt nàng nhìn ông lính thủy với chút âu yếm và nồng nàn.

Người nào?

Người đang đứng trước mặt...

Huệ cười nhỏ vì sung sướng. Khui chai bia rồi rót vào chai cho Huệ nàng hỏi bằng giọng nghiêm nghị.

Anh với Thành về Gò Công chơi vui không?

Hiệu cười.

Cũng vui. Có điều...

Người chị bà con của Thành đẹp hôn?

Hiệu nhìn vào mắt của Huệ như để tìm hiểu cô gái định ám chỉ điều gì qua câu hỏi.

Đẹp nhưng không hợp với anh. Cô ta là cô giáo trong khi anh là thằng ăn chơi. Lấy cô ta về rồi cô ta bắt quỳ gối thời hơi phiền...

Huệ bật thành tiếng cười trong trẻo vì câu nói đùa của Huệ.

Đáng đời... Tại anh hư...

Huệ có thương cái hư của anh?

Chút chút... Huệ thích cái hư dễ thương của anh...

Thấy có khách bước vào Huệ cười nói nhỏ.

Tính tiền cho anh đi. Anh phải về tàu...

Cho anh thiếu mai trả...

Nói xong Huệ bước tới bàn của người khách mới vừa vào. Huệ đặt hai tờ giấy một trăm lên bàn rồi lấy chai bia dần lên xong mới lặng lẽ ra khỏi quán. Anh thấy Đạt đang ngồi gõ sét nơi mũi tàu.

Ngồi cạnh nhau nơi băng sau cùng của chiếc xe đò chạy đường Sài Gòn Mỹ Tho, Huệ và Huệ im lặng không nói chuyện cho tới khi xe qua khỏi Thủ Thừa.

Em xin má về thăm ngoại...

Bộ em tính dẫn anh về trình diện ngoại của em?

Huệ đặt bàn tay của mình lên tay Huệ.

Em nói anh là bạn thôi. Ngoại em hiền lắm...

Hiệu cười nhìn ra cánh đồng lúa nằm bên tay mặt của mình. Xa thật xa hàng dừa xanh vươn cao. Lát sau xe dừng lại bên đường. Hai đứa xuống xe. Huệ gọi chiếc xe lôi. Xe chạy chậm chậm trên con đường xuyên qua thành phố.

Chắc anh tới Long An hoài?

Hiệu gật đầu cười.

Nhiều lần lắm. Anh có quen với một cô. Nhà cô ta bán quán. Má cô ta làm món khô cá lóc chấm với nước mắm me ngon tuyệt. Khô cá lóc nhậu với 33 thời hết chỗ chê. Uống ngà ngà say xong giải khát bằng trà hoa lài ngon lắm. Sau này cô ta đi lấy chồng nên anh ít lui tới...

Sao anh lại để cho cô ta đi lấy chồng?

Hiệu cười buồn liếc sang người ngồi bên cạnh.

Muốn giữ cũng không được. Cô ta bảo chờ mãi mà không nghe anh nói năng gì nên lấy chồng. Bây giờ người ta ít khi chịu chờ lắm...

Ai mà chịu chờ một ông lính thủy thích lông bông như anh...

Bởi vậy anh không muốn vướng mắc tình cảm với ai...

Hiệu quay nhìn Huệ. Anh cảm thấy một mùi hương dịu dàng toát ra từ hơi thở, từ thân thể của nàng gây cho anh chút xuyên xao mơ hồ. Vài sợi tóc bị gió thổi bay vào mặt mang theo chút mùi hương dường như của hoa huệ. Anh còn nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm nơi cánh mũi, quanh gò má trắng hồng vì nắng nóng. Phố Long An vẫn y như cũ. Những con đường tuy không lồi lõm nhưng lâu ngày không được tráng nhựa nên trở thành màu xám bạc. Nhà cửa không khang trang lắm nhưng cũng không tồi tàn và lụp xụp. Long An là một tỉnh tương đối an ninh hơn nhiều tỉnh khác vì địa thế thuận lợi cho việc kiểm soát và ngăn chặn sự xâm nhập và hoạt động của địch.

Chiếc xe lồi rẽ vào con lộ đi Tân Trụ. Non cây số Huệ nói với bác phu xe. Bác ngừng ở đây đi bác...

Xe dừng. Trong lúc Hiệu đỡ cô bạn gái xuống xe người đạp xe cười hỏi Huệ.

Cô chắc là cháu của bà Tám Mừng?

Dạ... Bác biết bà ngoại của cháu?

Tôi đạp xe qua lại đây hoài. Thỉnh thoảng cũng chở bà Tám lên chợ...

Hiệu đưa cho bác đạp xe lồi tờ giấy một trăm. Chờ cho ông ta đi khuất hai đứa mới từ từ đi bộ trên con đường đất khá rộng rợp bóng mát. Khu vườn rộng trồng toàn cây ăn trái. Những cây xoài cát thấp lè tè lủng lẳng trái. Vú sữa tím xen lẫn với vú sữa trắng đong đưa trong nắng. Hít hơi dài không khí trong lành Hiệu nghe như trong gió có mùi phù xa của dòng sông Vàm Cỏ Tây hòa với mùi thơm của những chùm nhãn vừa chín tới.

Anh thích ở đây. Yên tĩnh và mộc mạc...

Huệ quay nhìn ông lính thủy.

Ngoại vui lắm khi nghe anh nói như vậy...

Hiệu cười khi nghe cô bạn gái chỉ nói chữ " ngoại " mà cố tình bỏ hai chữ " của em ".

Ngoại của ai?

Hiệu cố ý hỏi khó và Huệ trả lời một cách tự nhiên.

Ngoại của hai đứa mình...

Có tiếng chó sủa rồi một con chó cò chạy ra. Nhận ra người quen nó quấn vào chân Huệ tuy nhiên lại không tỏ vẻ thân thiện với Huệ. Dường như nó biết ông khách lạ này sẽ cướp đi cô chủ nhỏ của nó. Hai đứa vào tới cửa thời bà ngoại của Huệ bước ra. Tuy tóc bạc trắng và lưng hơi còng nhưng bà vẫn còn khỏe mạnh xuyên qua dáng đi và giọng nói.

Cậu út đâu rồi ngoại?

Nó đi lên tỉnh chiều mới về. Con về chừng nào đi?

Dạ chiều... Ngoại... đây là anh Huệ bạn của con...

Dạ chào bà...

Bà ngoại của Huệ cười hiền hậu.

Con quen với Huệ lâu chưa? Chừng nào cưới?

Hiệu cười gượng chưa biết trả lời ra sao trước hai câu hỏi khó trả lời này.

Ngoại... Tụi con mới quen... Con dẫn ảnh về thăm nhà mình cho biết... Mợ út đâu rồi ngoại. Con đi kiếm mợ út...

Huệ nắm tay Huệ kéo đi như để tránh cho Huệ phải trả lời những câu hỏi của bà ngoại.

Anh đừng để ý... Ngoại già hơi lẫn...

Hiệu cười cong ngón trở khều nhẹ vào lòng bàn tay mềm ấm của cô bạn gái. Huệ quay nhìn với nụ cười tình và ánh mắt long lanh. Nhìn đôi môi hồng tự nhiên của cô bạn gái Huệ hồi tưởng lại cảnh tượng cách đây mấy tháng. Đêm Sài Gòn thật yên tĩnh sau giờ giới nghiêm. Hai đứa ngồi cạnh nhau ngoài lan can. Gió man mát. Mắt Huệ đen tình tự. Môi hồng he hé. Hơi thở ấp ủ tình thân, tràn trề sự sống. Hai đứa ngồi bên nhau nghe nhạc nói chuyện lan man. Nhiều lúc anh muốn hôn Huệ nhưng nghĩ sao anh tự ngăn lại. Anh biết Huệ cũng hưởng ứng nếu anh hôn nàng. Dường như giữa hai người vẫn còn có một cái gì ngăn cách cần thời gian để xích lại gần hơn và để tìm hiểu cận kề hơn.

Anh muốn ăn gì em hái cho anh ăn?

Nhân... Hái ít ít thôi...

Huệ nói với Huệ kéo cành cây có chùm nhãn lớn để cho nàng hái xong hai đứa đi ra bờ sông. Dòng nước rờn hơi trong lặng lẽ chảy. Huệ kéo Huệ ngồi xuống cái băng làm bằng cây cũ kỹ.

Hồi còn đi học em hay ra đây ngồi mơ mộng...

Mơ mộng gì?

Huệ cười lắc lắc mái tóc đen dài phủ lòa xòa trên vai.

Không biết... Chỉ biết mơ mộng... Anh thích mơ mộng?

Thích... Hồi trẻ mơ mộng nhiều. Đi lính riết rồi hầu như hết mơ mộng...

Chiến tranh giết dần mộng mơ...

Hiệu nói với giọng buồn buồn. Huệ liếc nhanh khuôn mặt sạm nắng, mái tóc đen dài, ánh mắt mỗi mét của người bạn trai. Tự dưng nàng cảm thấy xúc cảm và thương xót.

Em thương anh...

Hiệu cười khi nghe câu tỏ tình mộc mạc, giản dị và thành thật của cô gái nửa phố thị mà cũng nửa quê mùa. Bỗng nhiên anh muốn trêu đùa cô gái.

Thương mà nhiều hay ít...

Ít hay nhiều cũng vậy thôi. Quan trọng là thương...

Huệ trả lời trong lúc nhìn ra dòng sông. Phía bên kia mấy ngôi nhà lơ thơ sau hàng dừa xanh.

Em nghĩ là em thương anh nhiều. Còn anh?

Hiệu không muốn nói dối dù biết câu trả lời của mình có thể làm cho cô bạn gái buồn.

Anh mến Huệ. Anh thích Huệ vì em vui vẻ. Có thể nếu mình gần gũi với nhau hoài anh sẽ...

Anh có nhiều lựa chọn. Còn em chỉ có một chọn lựa. Em chỉ quen anh...

Bỏ trái nhãn vừa được lột vỏ vào miệng Huệ chuyển đề tài.

Trước khi gặp anh Huệ có quen biết ai?

Huệ cười quay nhìn bạn trong lúc dùng móng tay lột vỏ trái nhãn.

Em có quen một anh đi lính sư đoàn 25. Chỉ nói chuyện sơ sơ rồi ảnh bị đổi đi nơi khác. Từ đó em không quen ai cho tới lúc gặp anh...

Bảo Hiệu há miệng ra cho mình dứt trái nhãn Huệ cười vui như nhớ lại chuyện gì.

Lần đầu tiên em thấy anh đi với ông trung sĩ Thạnh vào quán là em để ý tới anh liền. Anh lạ hơn mọi người. Cái vẻ mỗi mét, cái thái độ lừng khừng, cách ăn nói là lạ của anh làm cho em ngạc nhiên...

Huệ ngừng nói. Nhìn vào mắt Huệ cô gái cười tiếp.

Lối ăn nói nhát gừng, cử chỉ thờ ơ của anh khiến cho em sùng anh lắm...

Hiệu bật cười lớn.

Em tự ái chứ gì. Em đẹp, thiếu gì người theo đuổi...

Huệ cười thánh thót vì bị Huệ nói trúng ý nghĩ của mình.

Anh lập dị. Anh bất cần đời. Anh ăn chơi... Thế mà em lại thích anh... Anh có cái gì quyến rũ...

Hiệu mỉm cười im lặng nhìn ra mặt sông rộng gợn gợn sóng. Một chiếc xuồng ba lá trôi lặng lẽ trên sông. Đâu đó vọng lại tiếng chim cu gáy giữa ban trưa nghe buồn buồn.

Anh...

Tai nghe giọng nói thanh thanh, mũi ngửi được mùi hương dịu dàng toát ra từ thân thể của nàng con gái đang tựa vào sát mình làm cho Huệ cảm thấy xuyên xao và run rẩy. Anh biết mình chỉ mẩn mà chưa yêu Huệ. Tuy nhiên càng gần gũi, chuyện trò anh càng thấy thân thiết và rung động khi khám phá ra thứ tình cảm dịu dàng nảy nở trong tâm hồn của mình. Đây không phải là thứ tình cảm sôi nổi, cuồng nhiệt, yêu cuồng sống vội mà là thứ tình cảm tự nhiên, len lén đi vào tâm hồn. Sự hồn nhiên, chất phác và thành thật của Huệ khiến cho anh cảm thấy thoải mái, không bị gò bó, không giả vờ hay đóng kịch trong lúc hai đứa trò chuyện với nhau.

" Anh nghĩ gì?

Quay nhìn Huệ Huệ mỉm cười.

Không nghĩ gì hết. Chỉ mơ... Sau này khi hết chiến tranh về đây cất ngôi nhà ở cạnh dòng sông, làm nghề dạy học... Huệ biết trường Sư Phạm Cộng Đồng ở Long An?

Em đã thi vào đó mà bị rớt...

Hiệu cười.

Anh cũng thi mà không đậu... Có lẽ nhờ như vậy mà hai đứa mình mới gặp nhau... Sông Vàm Cỏ Tây tới đây đẹp và bình yên...

Hiệu há miệng ra để cho cô bạn gái đút trái nhãn vào rồi ngậm lại như muốn giữ luôn bàn tay của nàng. Huệ hơi mỉm cười và má hồng lên vì thẹn thùng và sung sướng khi Huệ cầm lấy và sau đó hôn lên bàn tay của mình.

Nàng chưa bao giờ được bất cứ người con trai nào làm cử chỉ âu yếm và tình tứ như Hiệu đã làm. Nàng hơi nhắm mắt lại khi Hiệu hôn lên má và lên mắt. Người nàng hơi run run, hơi thở gấp và nghe tim của mình đập thành thịch. Tuy nhiên nàng thở dài vừa tiếc, vừa mừng vì Hiệu chỉ làm có vậy thôi.

" Anh sẽ hôn em khi nào..."

Hiệu thì thào vào tai cô bạn gái. Dụi đầu vào ngực bạn Huệ mỉm cười.

" Em chờ... Mà anh đừng để lâu quá... Em nóng ruột... Em thèm em sẽ hôn anh trước..."

Nhìn vào đôi mắt long lanh như bóng đèn vào một đêm trăng mừng mười, Hiệu lặp lại câu nói của Huệ chỉ có đổi tiếng " em " thành " anh " thôi. Hai đứa ngồi im nhìn dòng nước lặng lẽ chảy. Bên kia sông có bóng người thấp thoáng sau hàng dừa nước xanh xanh.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 6

Chiếc Alpha 12 cắm mũi vào bãi đất trống ngay gốc dừa cao. Bảng nhảy lên bờ buộc dây vào gốc dừa xong Đạt tắt máy. Hiệu đứng im nhìn bao quát một phần phong cảnh của làng Lương Hòa Thượng. Đối diện là ngôi nhà thờ cũ xa chừng trăm thước. Cây thánh giá nhô cao lên nền trời xanh. Bên trái của anh là một cái mương khá rộng chạy sâu vào trong. Phía bên kia bờ mương là dãy nhà lá, vách ván khá khang trang. Bên phải của anh cũng là một cái mương chạy sâu vào trong kia. Dọc theo bờ sông là dãy nhà lá có, tôn có cất xen lẫn với nhau. Khoảng sân rộng đối diện với nhà thờ và bờ sông sạch sẽ, phẳng phiu.

Đạt mỉm cười khi thấy Hiệu mặc quân phục màu xanh nước biển, mang lon trên vai áo và đội cái mũ lưỡi trai có gắn phù hiệu của đơn vị.

Bảng coi chừng tàu... Cẩn thận... Bộ chỉ huy cho biết tụi du kích đang tìm cách bắn tàu của mình...

Hiệu có lối nói chuyện khá đặc biệt và khác lạ. Trong khi trò chuyện thân tình anh hay gọi nhân viên là " mày " hoặc em . Nhưng khi anh gọi bằng tên thời mọi người đều hiểu đó là mệnh lệnh bắt buộc họ phải thi hành một cách nghiêm chỉnh.

Anh cứ đi... Tôi sẽ canh gác cẩn thận...

Gật đầu Hiệu nhảy xuống đất. Đốt điều thuốc hít hơi dài, người lính thủy thông thả bước trên con đường đất dẫn ra chợ. Ngôi nhà thờ mái ngói rêu mốc. Cây thánh giá màu trắng vươn lên trong bầu trời xanh lơ. Hai hàng dừa lã ngọn dọc theo hai cái mương rộng đầy nước. Thay mặt cấp chỉ huy Hiệu lên gặp người đại diện xã để bàn soạn một việc quan trọng. Đó là cuộc hành quân hỗn hợp giữa hải quân và nghĩa quân của làng Lương Hòa Thượng nhằm mục đích truy tìm cũng như tiêu diệt các tên du kích trong vùng.

Cách đây gần tuần lễ ba chiến đình của hải quân trong lúc tuần tiễu đã bị

bắn bằng B40 và 57 không giết gây thiệt hại nặng về nhân số và làm một chiến đình bất khiển dụng. Quan tâm về tình trạng an ninh cho nên đại úy Bền đã hội họp với chi khu Bến Lức rồi sau đó biệt phái dài hạn chiếc Alpha 12 cho làng Lương Hòa. Đại diện cho đơn vị Hiệu có nhiệm vụ hợp tác với vị xã trưởng để cung cấp phương tiện cũng như yểm trợ hỏa lực cho nghĩa quân khi họ mở cuộc lục soát và tìm kiếm kho chứa súng đạn của địch.

Hiệu hơi ngập ngừng khi đứng trước ngôi nhà có tấm bảng sơn đen có dòng chữ Văn Phòng Xã Lương Hòa . Nhìn vào trong anh thấy có bóng người ngồi đứng. Nhẹ thở hơi dài anh bước vào ngôi nhà cửa mở rộng. Một người lính nghĩa quân mỉm cười gật đầu chào.

Ông thầy kiếm ai?

Gật đầu chào trả lễ Hiệu nói với giọng trầm và nghiêm.

Tôi là trung sĩ Lê Đình Hiệu, đại diện cho giang đoàn 71 Thủy Bộ tại Bến Lức. Tôi muốn gặp ông xã trưởng...

Người lính nghĩa quân hơi có vẻ ngạc nhiên. Có lẽ anh ta chưa từng gặp lính hải quân, nhất là danh xưng dài dòng và xa lạ của Hiệu.

Trung úy muốn tìm ông xã trưởng?

Người lính nghĩa quân hỏi lại và Hiệu gật đầu.

Tôi cần gặp ông xã trưởng của anh

Người lính cười lắc đầu.

Thưa trung úy... Tụi tôi không có ai là ông xã trưởng

Hiệu thầm thắc mắc khi nghe câu trả lời tối nghĩa của người lính.

Ở đây không có ai là ông xã trưởng mà chỉ có cô xã trưởng...

Cau mày vì khó chịu Hiệu nói gọn.

Ông hay cô xã trưởng gì cũng được. Ai là vị đại diện dân của làng Lương Hòa...?

Tôi là vị đại diện dân của Lương Hòa...

Hiệu quay lại khi nghe giọng nói thanh, sắc và gọn vang lên sau lưng. Mái tóc huyền buông lơ trên bờ vai của chiếc áo bà ba đen. Quần vải đen. Đôi

giày da cũng màu đen. Đôi mắt to long lanh cũng màu đen. Cô gái toát ra cái vẻ gì kiểu cách và xa lạ. Nghe giọng nói, thoạt nhìn vẻ kiểu cách và cái vẻ hách xì xằng của cô ta Hiệu không có cảm tình.

Cô là xã trưởng?

Hiệu lập lại câu hỏi như nghi ngờ hoặc muốn có sự xác nhận rõ ràng.

Chính tôi... Tôi là xã trưởng. Trung úy là ai?

Không trả lời câu hỏi Hiệu chiếu tướng cô gái một cách cẩn thận. Bắt gặp cái nhìn soi mói, nửa như diễu cợt mà nửa như coi thường của ông lính hải quân, cô xã trưởng hơi đỏ mặt vì giận chứ không phải vì mắc cỡ.

Trung úy muốn gì. Xin lỗi tôi không có nhiều thời giờ...

Tôi là người đại diện của Giang Đoàn 71 Thủy Bộ. Tôi gặp cô để bàn chuyện hỗn hợp hành quân. Điều mà tôi muốn nhắc nhở cho cô biết cấp bậc của tôi là trung sĩ chứ không phải trung úy...

Hiệu không nói hết câu song cô xã trưởng biết anh muốn bàn soạn về sự hợp tác giữa hai đơn vị hải quân và nghĩa quân để chống lại cuộc tấn công của Việt Cộng.

A... Trung sĩ là đại diện của hải quân. Tôi nhận được tin của chi khu tuần trước mà sao hôm nay trung sĩ mới tới...

Hiệu sùng và đổ quạu vì cái giọng hách xì xằng của cô gái.

Lệnh của bộ chỉ huy của tôi bảo tôi tới hôm nay thời tôi tới hôm nay...

Mắt của cô xã trưởng long lanh hơn và đôi mày hơi cau lại có lẽ vì giận dữ hay phật lòng khi nghe ông lính hải quân nói.

Tôi nghĩ là trung sĩ biệt phái cho tôi mà...

Hiệu cười cười.

Tôi biệt phái cho cô nhưng tôi không nhận lệnh trực tiếp từ cô...

Làn da trắng của cô gái chột đỏ lên vì câu nói của Hiệu. Nhìn ánh mắt long lanh như sắp khóc Hiệu biết anh đã "phát ngôn bừa bãi làm phật lòng một cô gái chỉ đáng tuổi em út của mình

Tôi thành thật xin lỗi đã làm cô giận nhưng mích lòng trước đặng lòng sau .

Bây giờ cô có muốn bàn tính chuyện hợp tác không...

Lời xin lỗi và câu nói xuống nước của Hiệu có hiệu lực xoa dịu tự ái của cô xã trưởng. Dường như biết ông lính thủy cố tình chọc tức mình nên cô ta cố

gắng lấy lại vẻ tự nhiên bằng cách mỉm cười rồi nói với giọng kiêu cách và lạnh nhạt.

Mời trung sĩ vào văn phòng của tôi...

Đi sau lưng, ngắm cái lưng ong, chiếc mũ tròn trịa và cặp giò xương dài ẩn hiện mập mờ qua làn vải đen của cô gái. Hiệu nghĩ thầm.

Người có thân hình đẹp mà sao ăn nói khó thương quá...

Kính mời trung sĩ ngồi tạm...

Hiệu ngồi xuống chiếc ghế đẩu bằng cây cũ kỹ đặt quanh cái bàn dài bề bộn giấy tờ.

Nào... Bây giờ chúng ta bắt đầu nói chuyện...

Cô xã trưởng làng Lương Hòa nhìn ông lính thủy ngồi đối diện với mình bằng cái nhìn nghiêm lạnh. Hiệu nhếch môi.

Cô muốn nói chuyện gì?

Thì chuyện tàu của ông biệt phái cho tôi...

Người thuyền trưởng chiếc Alpha 12 từ tốn lắc đầu.

Tôi xin nhắc lại cho cô nhớ là tôi chỉ có nhiệm vụ yểm trợ hỏa lực cho...

Hiệu bỏ lửng câu nói nhưng cô xã trưởng của làng Lương Hòa hiểu ý. Vành môi hơi mím lại như cố dằn sự tức giận cô ta lập lại câu nói của Hiệu.

Tôi xin nhắc lại cho ông nhớ là ông có nhiệm vụ yểm trợ hỏa lực đồng thời hợp tác với tôi để chống lại cộng sản...

Hiệu cười ngắt lời.

Chống cộng là nhiệm vụ của một người lính như tôi. Tuy nhiên tôi yêu cầu cô...

Ngừng lại giây lát người lính thủy cười tiếp.

Nói rõ hợp tác như thế nào?

Cô xã trưởng của làng Lương Hòa do dự chưa kịp trả lời Hiệu bồi thêm một câu.

Tôi không nhận lệnh trực tiếp từ cô. Bất cứ điều gì cô yêu cầu tôi phải hỏi ý kiến và được lệnh của thượng cấp thời tôi mới thi hành...

Mắt cô xã trưởng làng Lương Hòa long lanh vẻ tức bực. Cô biết ông lính thủy cố tình gây khó dễ. Đây không phải là lần đầu tiên cô ta hợp tác với các đơn vị bạn nhất là hải quân. Các vị sĩ quan của giang đoàn 71 đều lịch

sự, hiểu biết, thông cảm cũng như thi hành lệnh một cách vui vẻ và chu đáo. Chỉ có ông lính thủy thấy ghét này lại tìm đủ mọi cách để chọc tức hoặc gây rối rắm cho mình.

Dạ... Tôi biết điều đó và tôi xin lỗi đã làm phật lòng ông...

Hiệu hơi ngạc nhiên khi nghe cô xã trưởng dịu giọng. Còn đang phân vân anh nghe cô gái dịu dàng cất tiếng hỏi.

Xin hỏi ông tên gì?

Hiệu... Tên của tôi là Hiệu...

Dường như cảm thấy câu trả lời của mình cộc cằn và không được lịch sự nên Hiệu cũng dịu giọng.

Tôi xin phép được biết quý danh của cô?

Cô gái mỉm cười khi nghe người đối diện nói năng lịch sự và kiểu cách.

Dạ... Tôi tên Hiền...

Hiệu gật đầu cười song lại nghĩ thầm.

Cô mà tên Hiền... Cô dữ như bà chằng lửa...

Để cho Hiệu im lìm suy nghĩ Hiền bước ra khỏi phòng đoạn nhỏ nhẹ nói với một người lính nghĩa quân.

Anh Năm thấy anh Ba ở đâu không?

Người lính được Hiền gọi là anh Năm tươi cười trả lời.

Anh Ba đang ở bên đồn. Em muốn gặp anh Ba hả?

Dạ... Em cần anh Ba để bàn soạn với ông Hiệu...

Để tôi kêu anh Ba cho cô

Cám ơn anh...

Trở vào phòng Hiền nghiêm nghị nói với Hiệu.

Tôi mời anh Ba sang để bàn soạn chuyện hành quân. Anh Ba là đại đội trưởng...

Hiệu gật đầu im lặng nhìn qua khung cửa sổ nhỏ. Nắng lên cao. Gió lất lay cây mận ngoài sân. Hai người im lìm không trò chuyện khiến cho không khí trong phòng thêm nặng nề và ngột ngạt. Hiệu ngược lên khi thấy một người đàn ông bước vào. Tóc cắt ngắn, mày rậm, mắt sâu và sáng, miệng rộng, khuôn mặt vuông gân guốc và cương nghị khiến cho Hiệu có cảm tình và nể phục khi gặp anh ta. Bước tới trước mặt Hiệu anh ta đưa tay ra

bắt tay khách xong cười nói.

Tôi là Ba Chung... Hân hạnh được gặp chú...

Hiệu đứng lên bắt tay Ba Chung một cách thân thiện.

Hân hạnh được gặp anh. Tôi tên Hiệu... Tôi đại diện cho Giang Đoàn 71

Thủy Bộ của hải quân nơi Bến Lức...

Ba Chung cười ha hả.

Vậy hả... Tôi có thằng em bà con cùng đơn vị với chú...

Xin hỏi người em bà con của anh tên gì?

Ngồi xuống chiếc ghế trống Ba Chung cười.

Tánh... Chú biết nó...

Hiệu reo nho nhỏ.

Tánh Râu... Tụi này nhậu với nhau hoài...

Liếc nhanh Hiền đang ngồi cúi đầu vào cuốn vở chi chít chữ viết Hiệu nói tiếp.

Anh lớn tuổi hơn tôi vậy xin gọi anh bằng anh cho thân mật...

Xoa tay Ba Chung cười xòa.

Tốt lắm. Dù nghĩa quân hay hải quân thời mình cũng là anh em. Mình cùng đứng chung chiến tuyến mà chú?

Liếc nhanh Hiền Hiệu gật đầu cười.

Anh nói đúng. Anh Ba chỉ huy lính ở đây?

Ừ... Tôi có nghe Hiền nói tàu của hải quân lên đây để giúp tụi này...

Dạ... Tôi nhận lệnh từ bộ chỉ huy lên đây yểm trợ hỏa lực cũng như chỉ cho cô Hiền và anh Ba biết chỗ tụi du kích thường hay phục kích để bắn tàu...

Hiền ngước đầu lên nhìn Hiệu khi nghe ông lính thủy thấy ghét nói tới tên của mình.

Vậy hả... Mình đi bây giờ được không chú?

Được chứ anh. Tôi mời anh và cô Hiền xuống tàu đi một vòng quan sát địa thế...

Hiền nhìn Ba Chung đoạn nhỏ nhẹ lên tiếng.

Thôi để anh Ba đi với ông Hiệu. Em đâu có rành chuyện hành quân và phục kích...

Ba Chung cười hà hà.

Em nói vậy sai rồi. Em là xã trưởng mà em... Phải có em bàn vào thời mình mới làm được. Ba đứa mình phải hợp tác chặt chẽ mới đủ sức chống lại thằng Mười Tình...

Hiệu nhìn vào mặt Hiền giây lát rồi mới cười nói.

Tôi mời cô Hiền xuống tàu cho biết...

Thấy thái độ khá thân thiện cũng như câu nói lịch sự của Hiệu, Hiền biết mình không nên gây thêm sự hiềm khích giữa hai người.

Ông đã mời thời tôi xin làm rộ ông...

Hiệu và Ba Chung đi trước còn Hiền im lặng theo sau. Vừa đi Ba Chung vừa nói cho Hiệu nghe về tình trạng an ninh của làng Lương Hòa. Tuy không hẳn xôi đậu một trăm phần trăm nhưng Lương Hòa thường xuyên bị đe dọa ngầm bởi sự hiện diện của đám du kích và đơn vị chủ lực miền mà cấp số có thể lên tới đại đội hoặc nhiều hơn tùy theo tình hình chiến trận. Một số người theo Việt Cộng vì liên hệ gia đình hoặc vì đất đai của họ nằm trong vùng kiểm soát hay khu giải phóng.

Thằng huyện ủy và thằng đại đội trưởng du kích là bà con cô cậu của tôi. Tôi không lạ gì nó mà nó cũng biết tôi như biết mười ngón tay của mình. Dân trong làng này ai theo quốc gia, ai theo Việt Cộng tôi biết hết..."

Ba Chung ngừng lại khi Hiệu chìa gói Pall Mall ra mời. Bập bập mấy hơi anh ta hít hơi dài rồi thở khói ra mù mịt. Hiệu lên tiếng.

Tại sao anh không bắt họ? "

Cười ha hả Ba Chung quay về sau nói với Hiền.

Em làm ơn nói cho chú Hiệu biết tại sao mình không bắt một số dân làng trong vùng mặc dù mình biết họ theo Việt Cộng...

Dạ... Bắt rồi lấy ai trồng thơm khóm thưa ông Hiệu. Nếu bắt thời tụi tôi phải bắt độ nửa dân làng. Lúc đó lấy ai làm ruộng...

Hiệu gật gù. Bây giờ anh mới hiểu chỗ khó khăn của Hiền. Giọng nói của cô xã trưởng vang lên ấm và dịu dàng.

Muốn diệt đám du kích ta phải làm sao triệt đường tiếp tế của chúng. Mình phải làm cho dân ngả theo mình để họ ngưng tiếp tế lúa gạo và thuốc men cho tụi nó..."

Ba người quẹo trái rồi theo con đường tắt đi ngang qua hông nhà thờ.

Chà chiếc tàu này coi bự và gồ ghề lắm...

Ba Chung cười lên tiếng trong lúc leo lên tàu. Hiền do dự giây lát mới chịu đưa tay ra cho Hiệu nắm lấy để kéo mình lên tàu. Hiệu ra lệnh cho Đạt lái tàu sát vào bờ bên phải của sông và đi về phía Trà Cú. Hiền đứng dựa lưng vào vách tàu im lặng ngắm cảnh. Ba Chung vỗ vai Hiệu.

Hôm nào rảnh mình làm một chầu nghe chú. Làm việc với tôi mà không lai rai là không được nghe chú...

Liếc nhanh Hiền đang đứng cách mình mấy bước Hiệu cười đùa.

Thời anh tới đâu tôi tới đó. Sẵn mời cô Hiền luôn...

Quay nhìn thấy Hiền đang đứng tư lự Ba Chung cười nói.

Chú khỏi mời chú ơi... Hiền nó nhậu không thua gì chú đâu...

Liếc Hiền Hiệu cười nói đùa với Ba Chung.

Tôi biết... Cô Hiền tên là Hiền mà không có hiền đâu phải không anh?

Hiền háy ông lính thủy một cái dường như biết ông ta nói xỏ mình. Tàu chạy ngang khu vườn thơm rộng và vắng tanh. Chỉ vào khóm dứa nước um tùm Hiệu nói với Hiền và Ba Chung.

" Tàu hải quân bị phục kích ở chỗ đó. Tụi nó có B40 và 57 không giật nữa. Theo như báo cáo của thuyền trưởng chiếc tàu bị bắn thời tụi nó đông tới hai ba tiểu đội..."

Hiền và Ba Chung nhìn nhau rồi sau đó cô xã trưởng lên tiếng.

Ông Hiệu vui lòng cho tàu ủi vào chỗ đó để tôi xem thử...

Hiệu ra dấu cho Đạt ủi tàu vào ngay khóm dứa nước. Bảng, Cam và Minh đều ngồi vào ụ súng để phòng bị địch phục kích. Hiền, Ba Chung và Hiệu lên bờ quan sát. Cả ba thấy có nhiều dấu chân cũng như vỏ đạn rải rác trên đất. Lát sau ba người trở lại tàu và Hiệu ra lệnh cho Đạt lái về chỗ cũ.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 7

Hiệu bước chậm chậm trên nền đất trắng mịn nơi sân trước của nhà thờ. Đứng nhìn cây thánh giá màu trắng cao vút giây lát anh rẽ vào con lộ nhỏ phía bên hông. Theo lời chỉ dẫn của Ba Chung anh biết con lộ này sẽ đưng con đường lớn hơn. Đó là liên tỉnh lộ nối liền Bến Lức với Đức Hòa. Ngay tại ngã ba này có tiệm tạp hóa và cà phê. Sở dĩ anh phải đi bộ tới ngã ba chỉ vì muốn uống cà phê mặc dù ở tàu cũng có cà phê. Cà phê ở tiệm ngon hơn. Đó là lý do khiến cho anh cuộc bộ hơn một cây số. Nhà cửa thưa thớt. Người đi bộ cũng không có mấy. Thỉnh thoảng mới có chiếc xe lôi hay xe đạp. Mặt trời lên khá cao khiến cho anh đổ mồ hôi trán. Dừng lại nơi ngã ba anh quan sát tiệm tạp hóa cất bằng tôn và vách bằng ván đoạn từ từ băng qua con lộ đá màu đỏ hoạc. Khi bước vào cửa anh hơi ngỡ ngàng vì tất cả người ngồi trong quán chăm chú nhìn mình. Ở đây ít khi họ thấy có người lạ, nhất là một người lính thủy. Khẽ gật đầu chào mọi người anh tiến về cái bàn đặt cạnh cửa sổ.

Chú uống cái gì?

Dạ... Bác cho tôi ly cà phê đen và tô hủ tiếu

Hiệu cười nói với bà chủ quán trọng tuổi. Trong lúc chờ cà phê anh đốt điếu thuốc ngó mong ra con đường lớn. Trời tháng tư nắng không chói chang lắm vào buổi sáng. Chút gió nhẹ lùa qua cửa sổ nhỏ song cũng đủ làm cho anh cảm thấy thoải mái. Đang ngồi ngó mong anh thấy Hiền bước ra khỏi văn phòng xã. Hôm nay cô ta mặc bộ bà ba đen và mang giày ba ta cùng màu.

Vừa bước vào tới cửa Hiền hơi khựng lại khi thấy ông lính thủy khó thương đang ngồi nhâm nhi ly cà phê. Tuy nhiên sau phút do dự nàng thông thả tiến lại bàn của Hiệu.

Chắc ông không phiền nếu tôi ngồi cũng bàn với ông?

Hiệu cười nhún vai.

Cô Hiền tự nhiên... Tôi hân hạnh được mời cô ly cà phê

Hiền nói với bà chủ quán.

Dạ Bác Hai cho con ly đá chanh

Quay sang Huệ nàng cười tiếp.

Cám ơn ông... Chắc ông Huệ dư thời giờ lắm nên mới lên đây uống cà phê...

Biết Hiền nói xỏ mình Huệ sùng lắm nhưng ngoài mặt anh vẫn tỉnh bơ.

Lính hải quân của tôi không làm thời chơi mà hể làm là làm chết bỏ...

Đón lấy ly đá chanh Hiền cầm lấy cái muỗng khuấy nhẹ vài lần xong mới thông thả đưa lên miệng uống ngụm nhỏ.

Tôi nghe nói lính hải quân như ông tà tà lắm mà...

Hớp một hớp cà phê Huệ cười cười không nói. Nhận thấy câu nói của mình có thể gây hiểu lầm Hiền cười giả lả.

Tôi xin lỗi ông. Tôi chỉ lặp lại lời ông anh bà con của tôi. Ông ta cũng đi hải quân... Ông ta từng sự tại bộ tư lệnh hải quân...

Hiệu gật đầu.

Bởi vậy ông ta mới nói lính hải quân tà tà. Ở một đơn vị tác chiến của hải quân như tôi thời bị Việt Cộng dũa đều đều... Bảy lần đi ngang qua Lương Hòa là hết bốn năm lần tàu của tôi bị ăn đạn B40 và AK...

Nhìn vào khuôn mặt trái soan với đôi mắt long lanh và đôi gò má hơi rúm nắng của Hiền giây lát Huệ mới từ từ tiếp.

Cô Hiền làm cái gì mà để cho mấy thằng du kích tự do bắn tàu hoài vậy...

Hiền bật cười khi nghe câu nói của Huệ.

Ông mắng vốn tôi hả. Ông đâu có biết là tôi chỉ có ba trung đội lính mà phải bao nguyên cái làng có hơn ngàn dân. Súng ống của lính thời xưa hơn trái đất. Đạn thời hiếm hơn vàng. Đã vậy tôi còn phải đương đầu với một đại đội du kích của địch trang bị AK, B40, trung liên và thượng liên...

Hiệu nhìn đăm đăm vào cô xã trưởng với ánh mắt ngạc nhiên.

Tôi đâu có biết. Tôi tưởng...

Ông tưởng gì... Ông tưởng lính của tôi là lính kiểng còn tôi là cô xã trưởng ăn hại hả. Ông đâu có biết là lính của tôi lãnh lương chết đói. Mấy trăm bạc của chánh phủ phát đâu có nuôi nổi một vợ bốn con... Còn cái chức xã trưởng của tôi đem cho không ai thèm nhận mà còn kêu lính bắt...

Hiệu muốn cười lớn một cách vui vẻ và thoải mái nhưng sợ làm phật lòng Hiền nên đành phải gượng cười và cố giữ giọng nói của mình thành ra bình thường và tự nhiên.

Tôi xin lỗi cô Hiền... Tôi không có ý nói như vậy...

Ông không có ý nói mà ông nghĩ như vậy phải hôn. Ông cứ nghĩ, cứ nói. Mình đang sống trong một nước tự do dân chủ mà... Tôi làm sao cấm ông được...

Hiệu gật đầu cười chúm chếm. Xuyên qua câu nói anh đoán được phần nào về đời tư của cô xã trưởng không dễ thương này. Có thể cô ta sinh trưởng nơi nào đó chứ không phải là dân cố cựu của cái làng nghèo nàn mang tên Lương Hòa. Có thể cô ta lớn lên ở thành phố, được ăn học đàng hoàng và hấp thụ nền văn hóa của thành thị cho nên mới biết và nói về tự do dân chủ. Dân quê không biết, không hiểu và không nói về hai danh từ trừu tượng mà chánh phủ hoặc giới trí thức đã rêu rao. Nó giống như thứ xa xỉ phẩm đắt tiền đối với dân quê. Hiệu nhớ lại một lần ở Tắc Cậu. Trong lúc chén chú chén anh với một ông già trong quán cà phê anh cố gắng giải thích cho ông ta hiểu thế nào là tự do. Ông ta nhìn anh với cái nhìn kỳ cục rồi mới cất giọng ôn tồn.

Chú nói không đúng rồi chú ơi. Như cái vụ đi bầu thời tôi thấy trật lất. Ông đại diện gõ cửa nhà tôi mỗi đêm dặn là phải bỏ cho ông Thiệu. Bỏ trật là ông còng đầu. Huống chi ông chỉ đưa cho mình có mỗi một lá phiếu thời mình bỏ trật sao được. Còn cái vụ dân chủ thời càng trật xa hơn nữa. Chú bảo dân chủ là dân làm chủ. Tôi mà làm chủ cái ngữ gì. Ông xã trưởng có nghe lời tôi đâu mà toàn tôi phải làm cái gì ông sai bảo. Chú mà nói tự do, dân chủ thời dân sẽ cười chú, bảo chú điên đó chú ơi...

Từ đó Hiệu không dám nói với dân quê về tự do và dân chủ. Bây giờ ngồi trong cái quán cóc của làng Lương Hòa, nghe Hiền nói về tự do và dân chủ anh bắt tức cười. Thấy ông lính thủy nhìn mình cười cười Hiền vẫn.

Tại sao ông cười tôi... Bộ tôi nói không đúng sao?

Hiệu chống chế.

Cô Hiền nói đúng tuy nhiên...

Hiệu bỏ ngang câu nói của mình bằng cách hớp ngậm cà phê và hít hơi

thuốc thật dài.

Có gì ông cứ nói đại đi...

Cô Hiền có nói chuyện tự do dân chủ với dân làng của cô chưa?

Hiền làm thinh không trả lời. Tự do, dân chủ là vấn đề mới mẻ đối với dân quê do đó nó khó áp dụng vào một xã hội có hơn một ngàn năm nằm dưới sự cai trị của vua chúa, hơn một trăm năm đô hộ của thực dân Pháp và chỉ giành được chủ quyền không bao lâu. Đối người dân quê thất học, kém hiểu biết về các quyền như tư hữu, ăn nói, suy nghĩ và đi bầu thời tự do và dân chủ là một cái gì mơ hồ và không có thực. Muốn dạy cho họ biết về hai điều đó trước nhất phải bảo đảm an ninh cho họ, lo cho họ cơm no áo ấm, con cái họ được đi học. Lớp trẻ lớn lên này sẽ từ từ hấp thụ một nền văn hóa, giáo dục mới để biết thế nào là tự do và dân chủ. Điều thiết thực nhất cho nàng là diệt hết đám du kích để đem lại an ninh cho thôn xóm.

Ông Hiệu đi lính lâu chưa?

Gần sáu năm. Cô Hiền làm xã trưởng được bao lâu rồi?

Không biết nghĩ ngợi điều gì mà Hiền cười nhỏ nói với giọng vui vẻ.

Tôi đang chuẩn bị thi vào đại học sư phạm ở Sài Gòn thời bị người ta dụ làm xã trưởng...

Thấy Hiệu trợn mắt nhìn mình vừa ngạc nhiên lẫn thắc mắc Hiền cười tiếp. Chuyện hơi dài dòng. Tôi có ông anh bà con chú bác làm chi khu phó chi khu Bến Lức. Trong một bữa giỗ vui miệng ông ta nói nếu tôi bằng lòng thời ổng sẽ can thiệp cho tôi làm xã trưởng của làng Lương Hòa. Ổng nói muốn chống cộng hữu hiệu thời phải tiêu diệt hết đám du kích để đem lại an ninh cho dân chúng. Tôi nghe bùi tai nên bằng lòng. Thế là tôi bỏ học trở về quê làm xã trưởng. Sau khi làm một thời gian tôi mới nhận ra là tôi đã quyết định đúng. Dân làng Lương Hòa cần một cô giáo cho thời bình nhưng họ cần một xã trưởng như tôi trong thời chiến tranh. Dưới sự giúp đỡ của anh Ba và anh em nghĩa quân tôi đã dần dần chiếm được cảm tình của dân chúng...

Ngừng nói, uống ngụm nước đá chanh Hiền từ từ tiếp.

Tuy nhiên điều khó khăn cho tôi là giết được một tên du kích thời lại mọc ra hai ba thằng khác. Đại đội du kích ở đây được chỉ huy bởi Mười Tình.

Hắn khôn ngoan, thủ đoạn và ác độc cho nên dân quê ai cũng sợ. Muốn đem lại an ninh cho vùng này chúng ta phải diệt được Mười Tình...

Mười Tình là ai?

Hiệu lên tiếng hỏi. Hiền nhìn chăm chú về hướng văn phòng xã lát sau mới trả lời.

Hắn bà con với tôi. Ông nội của hắn với ông nội của tôi là anh em ruột với nhau...

Hiền chợt ngừng nói khi thấy Ba Chung đứng nơi văn phòng xã đưa tay ngoắc mình.

Xin lỗi ông Hiệu tôi phải trở về xã...

Thấy Hiền định trả tiền Hiệu giơ tay ngăn.

Cô Hiền đừng làm vậy. Tôi mời cô mà...

Hiền gật đầu cười.

Cám ơn ông...

Vẫn ngồi yên tại chỗ Hiệu có vẻ dăm chiêu và suy nghĩ trong lúc nhìn theo bóng cô xã trưởng.

1 giờ sáng. Muối vo ve. Máy truyền tin kêu sè sè. Hiệu ngồi im trên mui. Bên cạnh anh Hiền cũng im lìm như ngủ. Tuy nhiên cả hai đều biết người bên cạnh không ngủ được. Phía bên trái đang ngồi lì trên ghế lái Đạt chợt lên tiếng.

Anh Hiệu và chị Hiền uống cà phê không tôi pha cho...

Hiền cười thành tiếng ngăn.

Uống... Dù biết uống cà phê là thức trắng đêm...

Hiệu cười lặng lẽ còn Đạt rời ghế lái đi pha cà phê. Lát sau anh trở lại với ba ly cà phê đen nóng hổi.

" Nhà ông Hiệu ở Sài Gòn? "

Hớp ngụm cà phê Hiệu gật đầu.

Dạ... Tôi ít khi về nhà..."

Hiền đưa đồng hồ lên xem đoạn chép miệng.

- Hơn hai giờ rồi... Chắc cái vụ phản phục kích của tôi không thành rồi.

Thằng Mười Tình nó khôn lắm..."

Hiệu cười lặng lẽ trong bóng đêm.

" Còn sớm mà... Biết đâu..."

Ngay lúc đó chợt có tiếng súng nổ ran ran rồi dồn dập hơn nơi hướng tây bắc của làng Lương Hòa. Hiền la với giọng mừng rỡ.

" Đụng... Đụng rồi..."

Hiệu ra lệnh gọn cho Đạt đang ngủ ngời nơi ghế lái.

" Ra giữa sông "

Trao ống nói cho Hiền Hiệu nói nhanh.

" Cần liên lạc với Ba Chung cô Hiền cứ bấm nút và nói vào đây..."

Giọng nói của Ba Chung vang sang sáng trong máy 46.

" Alpha 12 đây Ba Chung... Nghe rõ trả lời..."

" Ba Chung đây 12... Anh hốt được mấy con vịt đẹt? "

Tiếng cười vui vẻ cùng giọng nói chắc nịch của Ba Chung vang lên.

" Anh hốt trọn ổ tụi nó rồi... Em cho tàu vào bốc anh đi..."

" Anh và con cái sẵn sàng đi rồi ông Hiệu sẽ vào đón anh..."

Trong lúc Hiền nói chuyện Hiệu bảo Đạt lái tàu về phía khu vườn thơm để đón toán đi kích của Ba Chung. Dưới ánh hỏa châu Hiệu thấy mấy bóng đen đứng lơ nhố trong bờ. Tàu từ từ úi vào. Đèn pha quét sáng rực cho Hiền nhận diện đúng lính của mình. Tiểu đội nghĩa quân 12 người leo lên mang theo sáu xác chết và vũ khí tịch thu được của địch. Ba Chung cười nói đùa với Hiền.

" Tụi này đang tính dọn chỗ ngủ thời sáu tháng em của Mười Tình lò dò ra. Cắc bùm... Thế là tôi hốt gọn... Trưa mai tôi mời chú ba chung nghe..."

Hiệu cười gật đầu.

" Ba chung thôi nghe... Nhiều hơn tôi theo không nổi anh đâu..."

Cười khà khà Ba Chung đùa.

Chú nói giỡn chú. Hải quân như chú thời ba chung mà nhắm nhò gì..."

Hiệu cười nhỏ khi tàu úi vào bãi đất trống. Hiền với Ba Chung và lính lục tục lên bờ mang theo xác chết. Hiền thở dài khi ngửi mùi máu tanh tanh phảng phất trên sàn tàu.

17 giờ. Từ Trà Cú chiếc Alpha 12 rẽ sóng xuôi về Lương Hòa. Trời xanh cao. Gió nhẹ nhẹ. Mặt sông Vàm Cỏ Đông gợn gợn sóng. Cảnh vật im vắng và đìu hiu. Bảng ngời trên mũi cạnh Đạt đang lái tàu. Cam ngời trong ụ

súng 20 ly trên cao. Riêng Minh lãnh ụ súng đại liên 50 ở trước mũi. Vì Hiệu vẫn còn ngủ nên Bảng là thuyền phó phải thay Hiệu ngồi trên mũi để nghe máy liên lạc.

Sắp tới Lương Hòa rồi...

Bảng lên tiếng khi chiếc tàu đi vào khúc quanh cuối cùng. Sau khúc quanh này sẽ là khu vườn thơm bên tay trái. Hiệu bước ra trên tay còn cầm ly nước lạnh. Hộp ngậm nước anh cười với Bảng.

Em đã báo cáo cho bộ chỉ huy chưa?

Bảng cười gật đầu.

" Tôi đã báo cáo rồi. Bravo bảo mình trở lại Lương Hòa tiếp tục công tác cũ...

Hơi gật đầu Hiệu bước tới đứng tựa vào ụ súng đại liên 50 của Minh. Cắc... Bùm... Tạch... tạch... tạch... Chiu... chiu... Tiếng súng nổ đột ngột. Đạn rít trong không khí.

" Việt Cộng bắn...

Hiệu hét vào tai Minh xong lạng người chạy ào về phía sau lái tàu nơi đặt khẩu đại liên 50. Anh miết cò khi thấy ánh lửa lóe lên trong hàng dứa nước. Hai ụ đại bác 20 ly và đại liên 12 ly 7 của Cam và Minh rống lên từng hồi hòa lẫn trong tiếng la làng của Đạt.

" Anh Hiệu... Bảng bị rồi...

Buông khẩu súng Hiệu chạy ngược về mũi tàu. Leo lên mũi anh thấy Bảng nằm ngửa. Hai mắt mở trừng trừng Bảng thở phì phò và bàn tay nắm lại như cố giữ lấy tấm bản đồ đang cầm. Hiệu ứa nước mắt. Anh biết mình bất lực, không làm gì được để cứu lấy thằng em ở chung tàu với mình hơn một năm. Viên đạn của tên du kích nào đó đã bắn trúng ngay cổ của Bảng. Dù cẩn thận mặc áo giáp và đội nón sắt Bảng cũng không tránh được cái chết. Hiệu thở hắt hơi dài. Đúng ra viên đạn đó phải dành cho anh bởi vì Bảng đã ngồi thế chỗ cho anh. Số mệnh? Hiệu tự hỏi thầm. Nhắc lấy ống nói của máy 46 anh khàn giọng.

Bravo... Bravo... Đây Alpha 12...

Bravo nghe 12...

Trình Bravo tôi có thằng em vừa bị giải ngũ...

Báo cáo văn tắt với bộ chỉ huy xong Hiệu ra lệnh cho Đạt lái tàu thẳng về Bến Lức.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 8

" Tôi xin chia buồn với chú về chuyện chú Bằng bị bắn chết hôm kia...
Ba Chung thở dài sau khi nói lời chia buồn với Hiệu. Người thuyền trưởng chiếc Alpha 12 cười gượng.

Mình phải làm mạnh hơn... Mình không thể để cho thằng Mười Tình lộng hành...

Ba Chung liếc nhanh Hiền song im lặng không lên tiếng. Vị xã trưởng của làng Lương Hòa cười nhẹ.

" Tôi đã trình lên chi khu kế hoạch bắt sống hoặc giết chết Mười Tình. Họ nói sẽ trả lời cho tôi biết vào tuần tới. Trong khi chờ đợi tôi khuyên ông Hiệu..."

Ngừng lại uống ngụm nước lạnh rồi Hiền mới nói với Hiệu.

" Ban đêm ông chịu khó rút tàu ra giữa sông. Tàu mà đậu một chỗ hoài tôi sợ..."

Dù Hiền không nói hết câu song Hiệu cũng hiểu.

Tôi đã nghĩ tới điều đó. Tôi cũng sợ bị tụi nó mò ra bắn B40 hay đặt mìn. Bởi vậy ban đêm tôi sẽ neo tàu giữa sông..."

Nói mấy lời xã giao xong Hiệu trở về tàu. Đi gần tới anh hơi cau mày khi thấy Đạt cầm ống nói của máy 46 đưa lên vẫy vẫy mình. Về tới tàu anh chưa kịp hỏi Đạt lên tiếng trước.

Bộ chỉ huy bảo anh về trình diện chỉ huy và đón một nhân viên mới...

Hơi tươi nét mặt Hiệu đùa với Đạt.

Vậy là mày thoát nạn rồi. Có thằng khác ôm tay lái là mày khỏe re
Đạt cười hì hì.

Chứ sao anh... Mấy tháng nay tôi ôm tay lái mệt quá trời

Đang đứng gần ụ súng 50 Cam xen vào.

Nó không lái tàu thời anh cho nó ngồi đâu?

Hiệu ngần ngừ chưa trả lời câu hỏi của Cam. Đợi khi tàu lùi ra tới giữa sông anh mới vỗ vai Cam.

Đạt nghề trọng pháo cho nên anh phải để nó thủ khẩu 12 ly 7 và dàn hỏa tiễn. Em nghề cơ khí nên phải ở sau lái lo máy móc. Đụng trận mà máy móc hư khổ lắm...

Cam im lặng không cãi. Đốt điếu thuốc hít hơi dài Hiệu cười tiếp.

Trong tương lai anh sẽ nhận lãnh chức vụ khác. Lúc đó Cam sẽ lên làm thuyền trưởng. Còn bây giờ em là thuyền phó nên phải lo học hỏi nhiều thứ lắm. Từ từ anh sẽ chỉ cho em...

Tôi thấy làm thuyền trưởng cực quá anh...

Hiệu cười nhìn chăm chú vào Bến Đá nhưng không thấy bóng của Huệ. Khẽ thở dài anh ngược nhìn lên khi tàu chui qua cầu Bến Lức. Tiếng xe chạy âm âm trên đầu. Tàu cặp cầu. Hiệu nháy lên đi về phía dãy nhà tiền chế lấp lánh sáng trong ánh nắng. Vừa thấy mặt Hiệu Thạnh nói nhỏ.

Mày vào trình diện chỉ huy trưởng. Ông đang sùng vì vụ mày biệt phái cho Lương Hòa...

Tuy thắc mắc nhưng Hiệu ậm ừ bước vào trình diện đại úy Bền. Ông ta chỉ gạt đầu chào trả đoạn ra dấu cho Hiệu ngồi xuống cái ghế đối diện với mình.

Sao vụ biệt phái của cậu tới đâu rồi?

Hiệu ngần ngừ chưa trả lời ông ta tiếp liền.

Thiếu tá An, chi khu trưởng chi khu Bến Lức gọi điện thoại cho tôi phàn nàn là anh bất tuân lệnh và không có ý muốn hợp tác với vị xã trưởng Lương Hòa trong công cuộc chống lại mấy thằng du kích Việt Cộng...

Trình chỉ huy trưởng...

Hiệu định phân trần nhưng đại úy Bền gạt ngang bằng giọng nói sảng và nghiêm.

Tôi nói cho cậu biết là tôi có nhiều chuyện phải làm hơn là nghe người ta phàn nàn về một nhân viên thiếu kỷ luật, không chịu hợp tác với đơn vị bạn. Tôi không biết giữa cậu với vị xã trưởng của làng Lương Hòa có xích mích chuyện gì nhưng tôi ra lệnh cho cậu là phải nghe lời và nhận lệnh trực tiếp từ vị xã trưởng và chi khu Bến Lức. Tôi sẽ thảo một công điện thông báo cho họ là bắt đầu từ giờ phút này cậu sẽ biệt phái cho vị xã trưởng làng Lương Hòa và chịu sự chỉ huy của họ cho tới khi nào công tác hoàn tất...

Đại úy Bền ngừng nói. Nhìn về mặt gương ngùng và tiu ngửu của Hiệu ông dụ giọng bằng một câu hỏi.

Tôi nghe nói vị xã trưởng của làng Lương Hòa là một cô gái?

Hiệu hơi mỉm cười.

Thưa chỉ huy trưởng đúng như vậy. Cô ta còn trẻ lắm...

Bởi vậy cậu mới không nghe lời cô ta phải không?

Hiệu ậm ừ chưa kịp trả lời thời đại úy Bền răn giọng.

Ông chi khu trưởng Bến Lức có nói với tôi về cô Hiền này. Cô ta là một thiếu nữ đặc biệt, có tài chỉ huy và được lòng dân chúng ở làng Lương Hòa. Bởi vậy nên chi khu mới yểm trợ tối đa cho cô ta trong công tác bình định nông thôn. Cậu có học, cậu có ba bốn cái chứng chỉ đại học nhưng cậu đừng vì thế mà coi thường người khác. Tôi ra lệnh cho cậu phải thi hành tất cả mọi mệnh lệnh của cô Hiền rồi sau đó mới về đây khiếu nại với tôi. Cậu nghe rõ chưa?

Hiệu đáp với giọng hậm hực.

Thưa chỉ huy trưởng tôi nghe rõ...

Vậy thời bây giờ cậu đi cho khuất mắt tôi. Cậu đừng có vác cái mặt của cậu về đây để khiếu nại hoặc phàn nàn. Cậu mà lạng quạng là tôi rút cậu lên bờ, cho cậu làm chức trưởng ban tạp dịch để ngày ngày dẫn lính đi lượm rác...

Câu nói cuối cùng của đại úy Bền khiến Hiệu xanh mặt. Đối với một người không thích đời sống của lính văn phòng như Hiệu thời cái chức trưởng ban tạp dịch thật nhàm chán và trống rỗng.

Nhìn nét mặt đỏ au và bí xị của Hiệu Thạnh lên tiếng.

Có chuyện gì mà tao coi mày không vui

Hơi lắc đầu Hiệu đóng xăm cánh cửa vọng lại câu nói.

Hiền... Hiền cái mốc xì... Hiền cái khi khô... Dữ hơn bà chẳng lửa mà gọi là Hiền...

Bước ra khỏi cửa anh ngần ngừ giây lát mới thở hơi dài đi về khu gia binh. Anh cần phải uống một chai bia cho vơi cơn tức bực trong lòng. Chỉ nghĩ tới một điều phải chịu dưới quyền chỉ huy của Hiền là anh đâm ra giận dữ lẫn tức bực và buồn phiền trong lòng. Anh cảm thấy tự ái của mình bị va chạm. Tuy nhiên anh không thể nào làm khác hơn được vì phải tuân lệnh

của cấp chỉ huy nếu không muốn bị khiển trách. Dù sao chịu sự chỉ huy của Hiền vẫn còn ít khó chịu hơn là mỗi ngày dẫn lính đi lượm rác, tạp dịch và canh gác.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau Cam, Đạt và Minh thấy Hiệu đi song song với một người lính trẻ vác trên vai chiếc túi quân trang nặng trĩu. Cả hai bước lên tàu. Hiệu nói với bốn nhân viên cũ mới một cách vắn tắt.

Đây là Tánh. Còn đây là hạ sĩ Cam, thuyền phó; Minh và Đạt...

Quay qua Đạt anh tiếp.

Em chỉ cho Tánh chỗ ngủ...

Đạt liếc nhanh Hiệu.

Chỗ của anh Bằng hả anh?

Hiệu gật đầu.

"Ừ... Cứ để Tánh ngủ tạm ở đó rồi mình tính sau..."

Cam hỏi nhỏ khi thấy nét mặt không vui của Hiệu.

Anh bị chỉ huy trưởng dũa hả?

Hiệu nhẹ gật đầu thờ dãi.

Ổng xài xể anh về vụ không nghe lời cô Hiền...

Cam gật đầu cười.

Anh muốn ghé quán cô Huệ uống chai bia cho đỡ buồn?

Ngần ngừng giây lát Hiệu mới gật đầu. Cười chum chếm Cam từ từ cho tàu rời căn cứ. Khi chiếc Alpha 12 úi vào Bến Đá chỉ có một mình Hiệu lên uống bia. Huệ không dấu được vẻ mừng rỡ khi thấy Hiệu xuất hiện.

Anh Hiệu về hồi nào vậy?

Mới về

Chừng nào anh đi?

Đi liền. Lên đây uống xong chai 33 là đi liền...

Thấy Huệ có vẻ buồn Hiệu nói thêm.

Về nhận thêm lính mới. Huệ nhớ Bằng?

Huệ nhìn Hiệu dăm dăm.

Nó chết cách đây mấy ngày...

Cúi đầu xuống rồi lát sau cô gái ngược lên. Hiệu thấy mắt nàng long lanh ướt.

Huệ sợ cho anh...

Hiệu cúi xuống đốt điều thuốc như cố ý tránh cái nhìn chan chứa tình cảm của Huệ. Lát sau anh ngược lên cười.

Cám ơn Huệ...

Uống một hơi gần nửa ly bia Huệ hỏi nhỏ.

Huệ hơi khác một chút... Ấm hơn và...

Cô gái cười đùa.

Tương tự anh đó...

Hiệu cười uống cạn ly bia.

Tính tiền anh đi

Huệ lắc đầu.

Không... Cái này là hậu phương ủng hộ tiền tuyến. Lần sau Huệ sẽ tính tiền...

Mỉm cười Hiệu bước nhanh ra cửa để lại đằng sau cô gái đứng nhìn theo với ánh mắt buồn bã. Chiếc Alpha 12 xuôi theo con nước lớn trở lại Lương Hòa.

Hiệu ra lệnh cho Tánh ngồi vào ghế lái. Người lính thủy trẻ tuổi bắt đầu binh nghiệp bằng cách điều khiển chiếc Alpha 12 ngược con nước rồng lên Trà Cú để tuần tiểu ban đêm. Cảnh vật tiêu điều và hoang vu trong bóng tối chập choạng.

" Việt Cộng ở vùng này nhiều không anh? "

Xỏ cái áo giáp vào người Hiệu nói với giọng chậm và buồn.

" Cũng khá khá. Tụi du kích canh bắn tàu hoai. Bắn, thuyền phó mới chết cách đây ba ngày..."

Ngừng nói Hiệu nhìn Đạt đang ngồi trong ụ súng đại liên 12 ly 7.

- Bắn bị bắn sể. Nó ngồi ngay tại chỗ anh đang ngồi...

Vì mãi nhìn Đạt nên Hiệu không thấy được nét lo sợ hiện ra trên mặt chú lính trẻ đang lái tàu. Tuy không nhìn thấy nhưng dường như người thuyền trưởng có nhiều kinh nghiệm cũng đoán ra được.

Em đừng sợ... Con người ta sống chết có số mà...

Tánh cười gượng gạo. Hiệu nói thêm như cố trấn an.

Nhớ mặc áo giáp và đội nón sắt. Hai thứ đó đỡ đạn nhiều lắm...

Alpha 12 đây Bravo...

Hiệu chậm chạp nhắc lấy ống nói của chiếc máy 46.

12 tôi nghe Bravo

Bravo nghe tin tụi VC mò về... Anh cẩn thận...

12 tôi nghe Bravo 5/5...

Bỏ máy xuống Hiệu ra lệnh cho Tánh quay đầu trở lại. Chiếc Alpha 12 đánh một vòng tròn khá lớn để quay đầu về hướng Lương Hòa. Trăng hạ tuần đổ xuống mặt sông rộng màu trắng đục như sữa. Hàng cây trong bờ đen mờ. Xa thật xa thấp thoáng ánh đèn nhà ai. Tự dưng Hiệu cảm thấy thèm hơi thuốc lá nhưng anh không dám để cho Tánh lái tàu một mình. Nếu bị địch bắn người lính trẻ này sẽ không biết phản ứng ra sao vì bối rối hay hoảng hốt. Tàu từ từ qua khu vườn thơm. Biết đây là vị trí mà địch hay núp bắn nên Đạt đã ngồi vào ụ súng để sẵn sàng bắn trả nếu bị phục kích. Tuy nhiên không có gì xảy ra. Hiệu nhẹ thở dài khi thấy ánh đèn thấp thoáng nhiều hơn rồi ngôi nhà thờ hiện ra mờ mờ trong bóng đêm. Chiếc Alpha 12 xuôi con nước về Lương Hòa Hạ đoạn đánh một vòng tròn rộng xong chạy ngược trở lên. Con tàu lằm lụi đi mang theo những bóng người ngồi cầm nín. Hai giờ sáng. Sương đêm ướt đầm tóc. Hiệu nói lớn với Đạt đang ngồi nơi ụ súng.

Mình thả neo rồi chia phiên gác...

Tàu linh bình giữa sông khi Hiệu ra lệnh thả neo. Hiệu với Tánh gác ca đầu, Đạt và Minh gác ca nhì còn Cam lãnh canh từ năm giờ cho tới sáng. Nước ròng chảy khá mạnh. Chiếc Alpha 12 hướng mũi về Trà Cú. Từng đê cỏ mọc lớn hay lục bình trôi chậm chậm khiến cho Hiệu phải chú tâm theo dõi hoặc đôi khi anh phải chỉ dẫn cho Tánh ném lựu đạn MK3 xuống nước để chống lại người nhái của địch đặt mìn đánh chìm tàu.

Ngồi nửa ngoài nửa trong phòng, Hiệu vội vàng đốt điếu thuốc rồi hít ba bốn hơi liên tiếp đoạn dụi tắt liền. Bước ra đứng nơi mũi tàu, tay cầm khẩu M16 lên đạn sẵn sàng anh nhìn từng đê cỏ mọc xen kẽ với lục bình trôi chậm chậm. Trăng đã lặn. Sao lấp lánh cao. Mặt nước sáng mờ. Tự dưng anh cảm thấy hồi hộp và lo âu. Dù biết sự lo âu của mình vô duyên cớ nhưng anh lại không thể nào xua đuổi được cảm giác hồi hộp và lo âu ra

khỏi đầu mình. Anh nghĩ tới cái chết. Không phải mình chết mà những người quen đang ở bên cạnh. Có lẽ anh vẫn còn bị bứt rứt hay bị ám ảnh bởi cái chết đột ngột và tức tử của Bảng. Đáng lẽ viên đạn đó dành cho mình... . Hiệu cứ nghĩ hoài về điều đó cũng như mỗi lần nhắm mắt lại anh lại thấy Bảng nằm dài trên mui, hơi thở đứt đoạn, hai mắt mở trừng trừng nhìn mình và tay chân giật giật trong trạng thái hấp hối. Dường như Bảng biết mình sắp chết nên nhìn anh như muốn trối trăn điều gì mà không còn đủ sức để thốt thành lời.

Anh Hiệu...

Tiếng gọi của Tánh khiến cho Hiệu ngơ ngác nhìn lên.

Dề cỏ với lục bình lớn quá...

Hiệu cau mày khi thấy một đề cỏ mọc xen kẽ với lục bình từ trên nguồn theo con nước ròng râm chậm trôi. Chăm chú quan sát Hiệu khám phá ra một điều lạ lùng là đề cỏ mọc trôi rất chậm so với các đề cỏ mọc khác cũng đang trôi gần đó. Dù không có trăng nhưng nhờ mặt nước sáng mờ mờ anh thấy dường như có lúc đề cỏ mọc đứng yên một chỗ. Khi đề cỏ mọc còn cách tàu không xa, một ý tưởng nổ bùng ra khiến cho anh cảm thấy tim thắt lại.

" Mìn...

Bắn... Tánh... Bắn... Dề cỏ mọc...

Hiệu phản ứng nhanh hơn nhân viên của mình. Tay trái mở khóa an toàn anh hướng mũi M16 vào ngay đề cỏ mọc và miết cò. Tiếng súng nổ vang vang trong đêm tối. Bắn hết băng đạn Hiệu vất khẩu M16 đoạn leo nhanh vào ụ súng đại liên 50. Âm thanh của hai khẩu đại liên réo trong đêm tối. Đạn lửa dài sọc.

MK3... Tánh...

Hiệu hét lớn trong lúc bấm cò.

Ầm...

Ầm thanh phát ra nghe lũng bùng lỗ tai. Một cột nước khổng lồ vọt lên trời cao. Hiệu cảm thấy một chấn động khủng khiếp nâng con tàu nặng mấy chục tấn lên cao khỏi mặt nước rồi rơi xuống. Nước bắn tung tóe. Nước đổ xuống như mưa. Đạt, Minh và Cam lão đảo bước ra. Ngưng bắn Hiệu la

lớn.

" Có đứa nào bị thương không... Tánh đâu rồi..."

Tôi đây anh

Cam pha đèn. Minh ném lựu đạn còn Tánh nổ máy tàu...

Ba nhân viên tức tốc thi hành lệnh. Hiệu nói nhỏ với Đạt đang đứng gần.

Em đỡ anh ra khỏi ụ súng...

Anh sao vậy?

Không biết nhưng tay trái anh không cử động được...

Đạt phải réo Minh tới mới đỡ được Hiệu ra khỏi ụ súng. Hơi nhăn mặt vì đau song anh cũng nói nhỏ.

Kéo neo lên... Mình cần rời khỏi chỗ này...

Trong lúc Đạt lo kéo neo Hiệu vẫy Cam.

Gọi máy về bộ chỉ huy báo cáo...

Kéo neo xong chiếc Alpha 12 từ từ lùi ra xa rồi quay đầu chạy về Bến Lức.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 9

Căn hầm vuông vức mỗi bề bốn thước. Dọc theo vách đất người ta đặt mấy cái giường ọp ẹp làm bằng tre. Không khí ẩm mốc bốc mùi hăng hăng. Ngồi quanh cái bàn hình chữ nhật là một người mặc bà ba đen, đi chân đất và tóc cắt ngắn. Mười Tình. Huyện ủy kiêm đại đội trưởng đại đội du kích quân của Mặt Trận hoạt động trong quận Bến Lức. Cơ mưu, tháo vát, giỏi tổ chức, gan dạ và liều lĩnh là những đức tính đã làm Mười Tình trở thành một tên chỉ huy nổi tiếng. Ngoài ra hẳn còn được lính dưới quyền và dân chúng trong vùng nể sợ vì sự tàn nhẫn và kỷ luật sắt máu. Đối với Mười Tình chỉ có bắn giết mới giải quyết được mọi chuyện. Hẳn giết người một cách lạnh lùng và thản nhiên. Có người bảo Mười Tình giết người vì cái thú muốn thấy máu chảy ra từ thân thể của người khác.

Đang ngồi im lìm suy nghĩ Mười Tình chợt thọc tay vào túi áo bà ba đen lấy ra bịch ny lông. Đặt cái bịch ny lông lên bàn hẳn chậm chạp mở bịch thuốc lá. Hút thuốc vẫn là cái thú tiêu khiển duy nhất của hẳn. Xé tờ giấy quynh, bốc chút thuốc rê bỏ lên tờ giấy, hai bàn tay quen giết người quăn tròn thành điệu thuốc một cách lạ lùng và thành thạo. Bật cái bật lửa Johnson, món quà chiến thắng mà hẳn đã lấy được từ trong ngực của kẻ địch hồi Tết Mậu Thân, Mười Tình thong thả đốt điệu thuốc đầu tiên trong ngày. Bập bập mấy cái xong rít một hơi thật dài, ém hơi thật kỹ hẳn nhà khói mù mịt. Đôi mày rậm cau lại, ánh mắt sáng quắc, tên đại đội trưởng du kích im lìm nghĩ ngợi.

Nghe tiếng bước chân vang lên ngoài cửa Mười Tình đặt tay lên khẩu K54 mang bên hông.

Anh Mười...

Vào đi

Mười Tình hắng giọng. Một thanh niên tóc dài, da mặt xanh xao, mặc bà ba đen, đi chân trần bước vào. Đó là Sáu Tửng, tiểu đội trưởng kiêm tổ trưởng tổ đặc công xung kích nằm dưới quyền chỉ huy của Mười Tình. Hắn bước tới đứng trước mặt cấp chỉ huy. Mười Tình hất hàm ra hiệu cho tên du kích ngồi xuống.

Sao vậy?

Tên du kích cúi đầu nhìn xuống mặt bàn. Dường như hắn không dám nhìn vào mặt, nhất là ánh mắt nghiêm lạnh của cấp chỉ huy.

Mày có tin gì?

Chiếc tàu không bị chìm thưa anh...

Mười Tình nhếch môi cười.

Như vậy là thằng thuyền trưởng vẫn sống nhăn răng..."

Dạ... Hắn bị trặc tay...

Cười nhạt Mười Tình lăm lăm trong miệng.

Nó vẫn mò lên quán Hai Nhàn uống cà phê?

Sáu Tửng gật đầu.

Nó lên quán mỗi ngày. Mấy thằng em của nó cũng lên đó lai rai. Tụi nó là lính ăn chơi mà anh...

Đôi môi chì của Mười Tình nhếch thành nụ cười lạnh tanh cùng với ánh mắt sáng lên vẻ dữ dằn khiến cho Sáu Tửng sợ không dám nhìn.

Còn con Hiền?

Ba ngày nay tôi không thấy mặt nó...

Ba Chung...

Mười Tình hỏi thật gọn song Sáu Tửng cũng hiểu.

Cả thằng Ba Chung cũng vậy. Không biết nó trốn đi đâu...

Mười Tình cười hực. Ánh mắt của hắn nhìn Sáu Tửng bằng vẻ điệu cợt như đang nhìn đứa con nít.

Mày ngu hơn bò. Con Hiền với thằng Chung sợ ai mà trốn. Tao nghĩ tụi nó đang tính toán cái gì. Không chừng...

Mười Tình ngưng nói. Trầm ngâm thật lâu hắn mới nhìn Sáu Tửng.

Tao cho mày phục kích chiếc tàu lần nữa. Phải bắn cho trúng. Mày bắn hụt lần này là tao bóp cổ mày...

Sáu Tùng ngưng thở khi nghe câu hăm dọa của Mười Tình. Ai hăm he hãn còn cười cợt chứ hẳn biết Mười Tình nói là làm.

Anh Mười đừng lo. Lần này tôi sẽ cho thằng Bảy Vọng Cỗ bản...

Mười Tình gật đầu im lìm không nói. Sáu Tùng biết tới lúc mình nên rút lui. Trong phòng chỉ còn lại Mười Tình ngồi im suy nghĩ.

1 giờ sáng. Đây là lần thứ năm chiếc Alpha 12 chạy ngang qua khóm dừa nước rậm rạp. Trên tàu vắng không bóng người ngoại trừ Hiệu ngồi lái tàu và Đạt ngồi nới ụ súng đại liên 50 trước mũi. Hai chân gác hờ lên bánh lái, tay Hiệu nắm lấy ống nói của máy 46.

Alpha 12 đây Ba Chung

12 nghe Ba Chung

Tui sẵn sàng rồi... Anh vào vị trí chưa?

Báo cho anh biết tôi sắp vào...

Cúp máy liên lạc Hiệu đẩy mạnh cần ga xong mới quay tay lái. Chiếc Alpha 12 đảo một vòng quay mũi về hướng Trà Cú. Ngoại trừ Hiệu, bốn nhân viên đều ngồi vào nhiệm sở tác chiến. Đạt giữ ụ súng đại liên trước mũi; Minh ngồi trên ổ đại bác 20 ly, Cam ghìm khẩu đại liên sau lái, còn Tánh thủ khẩu M79. Dùng hai chân để lái tàu, một tay cầm starlight scope, Hiệu quan sát trong bờ. Anh hy vọng thấy được vị trí phục kích của đám du kích khi chúng nhắm bắn vào tàu. Qua ống kính anh thấy hàng cây mờ mờ cùng với bờ đất đen. Những thân cây khô chết biến thành vệt đen vọt cao lên nền trời. Cắc... Bùm... Âm thanh nổi lên đột ngột. Viên đạn bắn sẽ chạm vào cái cột gắn radar gây ra âm thanh chát chúa. Hiệu thấy rõ ánh lửa nháng lên trong bờ.

B40

Hiệu la lớn trong lúc bẻ lái để cho trái đạn B40 của địch chạm vào vách hơn là để cho nó trúng ngay vào phòng lái hay các ụ súng. Âm... Tiếng nổ khủng khiếp vang lên. Chiếc tàu rung chuyển. Đạt miết cò ụ súng đại liên. Hai khẩu đại liên 50 rống lên từng hồi kinh dị. Đạn lửa kéo thành dây dài

sợ trong đêm tối thâm u. Khẩu đại bác 20 ly và khẩu đại liên đằng sau lái cũng bắt đầu khai hỏa. Hiệu đã dặn các nhân viên của mình là phải tác xạ như thế nào để ghìm cứng không cho mấy tên du kích góc đầu lên bắn tiếp. Ba ụ súng thay phiên nhau ghìm cứng kẻ địch cho tới khi Hiệu lái chiếc tàu đâm mũi chênh chếch vào ngay chỗ mấy tên du kích đang núp.

Đạt... Hòa tiễn...

Hiệu la lớn. Được lệnh Đạt bấm cò. Hai trái hỏa tiễn xẹt ra như mũi tên lửa khổng lồ tới chỗ khóm dừa nước. Hai tiếng nổ khủng khiếp vang lên rồi sau đó tiếng súng cũng im luôn. Hiệu chụp lấy ống nói.

Ba Chung đây Alpha 12...

Ba Chung nghe 12

Tôi đang gáy với tụi nó. Nghe rõ trả lời...

Ba Chung tôi nghe anh 5/5. Tôi đang trên đường tới đó...

Tuy không còn khai hỏa nhưng chiếc Alpha 12 cứ lình bình tại chỗ. Lát sau có tiếng súng nổ dồn dập sâu trong vườn thơm.

Alpha 12 đây Ba Chung

12 tôi nghe anh

Tôi đã hết trọn ổ rồi. Chúc anh ngủ ngon...

Mím cười khi nghe Ba Chung báo cáo Hiệu quay qua nói với bốn nhân viên của mình

Mình về đậu ở nhà thờ. Hy vọng mình ngủ yên đêm nay .

Mười Tình sầm mặt xuống khi nhìn xác Sáu Từng nằm bên cạnh bốn người lính du kích khác. Hắn biết cuộc phục kích chiếc tàu sắt đã bị thất bại.

Mình làm gì với xác của thằng Sáu hả anh Mười?

Năm Tàng, trung đội phó du kích hỏi nhỏ. Mười Tình cười nhạt.

Đem nó với mấy thằng kia đi chôn chứ làm gì. Bộ chú tính để đây tế ông già tôi à...

Mười Tình xằng giọng. Năm Tàng lấm lét nhìn đàn anh rồi bảo lính khiêng xác chết đi chôn. Còn lại một mình Mười Tình im lìm suy nghĩ. Sau cái vụ Tết Mậu Thân lực lượng của hắn suy yếu nhiều. Tuy quân số còn nguyên vẹn nhưng tiếp liệu lại thiếu hụt trầm trọng. Súng ống không được bổ xung đã đành mà cơm gạo cũng không đủ nuôi lính. Ảnh hưởng của hắn càng

thêm sút giảm khi Hiền với Ba Chung lên làm xã trưởng và đại đội trưởng nghĩa quân của Lương Hòa. Hãn không xa lạ gì hai đứa anh em bà con của mình. Trẻ hơn hai tuổi nhưng Hiền là đứa con gái khôn ngoan, suy tư, tính toán và trầm tĩnh. Đó là đức tính của một kẻ chỉ huy. Bên cạnh Hiền còn có Ba Chung. Mười Tình nhếch môi cười khi nhớ lại thằng con nít lùn, mập mập nhưng tính tình vui vẻ, hào sảng, liều lĩnh và gan dạ. Nguyên cả đám con nít trong làng kể cả hãn, không đứa nào dám đưa tay ra cho răn cản trừ Ba Chung. Tuy bị bệnh gần chết nhưng sau cái vụ đó Ba Chung được hãn và con nít nể nang nhiều hơn. Hiền với Ba Chung hợp lại đã trở thành một kẻ đối đầu nguy hiểm nhất. Hãn đã ba lần ám sát Hiền hoặc Ba Chung nhưng đều bị thất bại. Để trả đũa cả hai cũng mở các cuộc phục kích để bắt hãn. Dù không thành công nhưng kẻ địch cũng gây nhiều thiệt hại cho lính của hãn. Tuy nhiên điều mà hãn lo ngại nhất chính là ảnh hưởng của phe địch càng ngày càng lan rộng ra cũng như uy tín của Hiền với Ba Chung mỗi lúc một lên cao trong dân làng. Trong cuộc tranh giành xã ấp này, lực lượng nào bảo vệ được dân, giữ gìn an ninh cho dân là dân sẽ nghiêng theo phe đó. Hiền và Ba Chung đã thành công trong việc bảo đảm an ninh cho dân làng. Từ đó họ không chịu tiếp tế, đóng thuế cho bộ đội nữa. Không những không chịu tiếp tế họ còn mật báo cho lính quốc gia mỗi khi có du kích mò về làng. Hãn còn gặp nhiều khó khăn trong việc tuyển mộ lính vì trai tráng trong làng tình nguyện đi theo Hiền và Ba Chung để giữ an ninh cho xã ấp. Mười Tình biết rõ hơn ai hết cái thế sống còn của mình. Quân với dân như cá với nước. Không có dân ủng hộ là du kích tự động tan rã. Không có dân tiếp tế là du kích đói nhăn răng. Không có dân chỉ điểm thời đi đâu cũng bị phục kích, bị chặn đường hay bị tấn công một cách bất thành lình. Bằng chứng là cái chết của Sáu Tưng và năm tên lính dưới quyền của hãn. Sáu Tưng bị chết vì lý do giản dị. Không chịu nổi hỏa lực của chiếc tàu sắt hãn cùng lính rút chạy. Trên đường rút chạy hãn bị Ba Chung phục kích. Làm cách nào Ba Chung có thể dẫn lính lọt qua mạng lưới tình báo nhân dân mà hãn đã khổ nhọc xây dựng. Dân đã làm lơ, dân đã không báo cáo... Mười Tình nghiêng răng kèn kẹt khi nghĩ tới chuyện dân làng đã bỏ rơi mình. Ánh mắt của tên đại đội trưởng du kích đỏ ngầu khi nghĩ tới

chuyện phải giết người. Phải giết mấy thằng dân ngụ để cảnh cáo, để dẫn mặt, để cho chúng biết là mặt trận vẫn còn đây.

Anh Mười

Mười Tình nhíu đôi mày rậm nhìn Năm Tàng, người đại đội phó của mình.

Lính báo cáo thấy chiếc tàu sắt láng vàng ở khu vườn thơm...

Nặng mặt Mười Tình lăm bầm.

Mẹ... Nó muốn cái đách gì đây. Chọc giận mình hay nhử mình...

Suy nghĩ giây lát Mười Tình nói với Năm Tàng.

Chú dẫn một tiểu đội đi với tui ra bờ sông coi thằng thuyền trưởng muốn gì. Nó tên gì vậy chú?

Thưa anh Mười... Tui nghe người ta gọi tên nó là Hiệu...

Mười Tình cười gằn.

Mình ra bờ sông coi thằng Hiệu muốn gì...

Len lỏi trong vườn dừa, xuyên qua những luống cỏ cao hắt cùng với lính tới bờ sông. Núp sau một mô đất hắt thấy rõ chiếc tàu sắt đang trôi dạt dờ trên mặt nước lấp lánh ánh nắng. Tuy cách xa hơn năm mươi thước song hắt cũng thấy tàu vắng ngắt không bóng người. Mười Tình im lìm suy nghĩ. Thật tình hắt không hiểu kẻ địch muốn gì. Đang phân vân chưa biết làm gì hắt thấy bóng người xuất hiện trên chiếc tàu rồi nguyên cả khối sắt nặng mấy chục tấn rẽ sóng phẳng phẳng tiến vào bờ. Bum... bum... bum... Tiếng nổ vọng vang rồi sau đó hàng chục, hàng trăm tiếng ầm ầm khắp nơi. Sáu Tàng la thất thanh.

Lựu đạn nôi... Anh Mười...

Mười Tình giật mình khi nghe Sáu Tàng lên tiếng. Hắt lờ mờ đoán ra được ý định của thằng Hiệu. Chưa kịp làm gì hết hắt phải mọp đầu xuống khi nghe tiếng đạn rít trong không khí. Đủ mọi loại đạn ghim vào đất nghe bứt bứt. Đạn đại bác chạm nổ đốn ngã thân cây. Cứ mỗi lần ngóc lên định quan sát Mười Tình phải mọp xuống vì đạn bay chiu chiu trên đầu của mình. Nguyên cả tiểu đội du kích và Mười Tình nằm chết cứng trong công sự hay hầm núp dưới hỏa lực khủng khiếp của chiếc tàu sắt của thằng Hiệu. Đang tính đường chém về Mười Tình chợt nghe tiếng nổ phành phạch trên không rồi hai chấm đen xuất hiện.

Anh Mười... Máy bay lên thẳng... Anh Mười...

Năm Tàng nghẹn lời khi nhận ra hai chấm đen chính là hai chiếc trực thăng võ trang. Mười Tình xanh mặt. Bây giờ hắn mới biết mình lọt vào ổ phục kích của thẳng Hiệu . Không lo chuồn là hắn sẽ banh thây vì hỏa tiễn của hai chiếc trực thăng võ trang đang tới gần. Chém vè. Nhưng chạy bằng đường nào. Lấn vào trong vườn thơm hay khu vườn dứa biết đâu lại lọt vào ổ phục kích của Ba Chung. Còn tạt về hướng đồng trống là làm bia cho hai con chuồn chuồn đang vờn trên đầu của mình. Mười Tình suy nghĩ thật nhanh.

Chú Năm... Mình phải phân tán mỏng. Chú dẫn sáu đứa lủi vào vườn thơm. Thằng Hai Nhí dẫn sáu đứa rút theo bờ mậu. Để tôi ở lại đây cự với thẳng Hiệu...

Không suy nghĩ Năm Tàng và Hai Nhí dẫn lính chém vè theo hai hướng khác nhau. Mười Tình thờ dài nhìn theo bóng những người lính dưới quyền của mình biến mất trong cỏ cao. Hắn phải hy sinh một tiểu đội để bảo toàn mạng sống của mình. Hắn biết chém vè là lọt ổ phục kích. Phải ở lại chỗ này mới sống bởi vì kẻ địch tưởng hắn phải rút chạy nên dàn quân chờ sẵn. Hai chiếc trực thăng sơn lá cờ vàng ba sọc đỏ chúc mũi xuống khi thấy bóng bà ba đen chạy lúp xúp trên bờ mậu đầy cỏ cao. Hỏa tiễn nổ ầm ầm xen lẫn tiếng đại liên gầm rống. Từng xác người tung lên trên không hay gục chết trên cánh đồng dưới hỏa lực của hai chiếc trực thăng.

Đội cho hai chiếc trực thăng mất dạng Hiệu bốc máy 46.

Ba Chung đây Alpha 12

Giọng nói sang sảng của Ba Chung vang lên.

Ba Chung nghe 12

Hai con chuồn chuồn đã bay đi rồi. Anh có thấy gì chưa?

Thấy rồi... Anh về nhà trước đi

Buông máy Hiệu đưa ống dòm lên quan sát lần cuối khu vườn thơm và khóm dứa nước rồi kéo mạnh cần ga. Chiếc Alpha 12 từ từ lủi ra giữa sông trong lúc súng nổ ran ran ở khu vườn dứa. Mười Tình thờ phào. Hắn còn sống dù phải hy sinh một tiểu đội du kích quân dưới quyền chỉ huy của

mình. Nhìn theo bóng chiếc tàu sắt bằng ánh mắt căm thù Mười Tình chờ
giây lát mới im lặng chườn.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 10

Hiệu bước ra mũi tàu khi chiếc Alpha 12 ủi vào bãi đất trống cạnh bờ sông. Em cho tụi nó gác. Tin báo là tình hình lộn xộn lắm. Anh đi một chút thôi...
Hiệu vừa dợm bước Cam nói nhỏ.

Anh nên mang súng theo phòng khi...

Hiệu lắc đầu cười.

Chắc không có gì đâu...

Vừa nói anh vừa nhảy xuống đất. Năng tháng tám chói chang. Gió rì rào hàng cây dừa dọc theo lối đi. Cây thánh giá trên nóc nhà thờ đã đổi màu thành ngà ngà. Hai bên vách nhà thờ lỗ chỗ dấu đạn. Tuy qua lại nhiều lần nhưng Hiệu chỉ gặp vị linh mục có một lần. Ông ta còn trẻ, vui vẻ, hiền lành và cởi mở.

Hiền mỉm cười khi thấy bóng Hiệu thấp thoáng bên hông nhà thờ. Ông thuyền trưởng gàn bướng và dễ ghét của giang đoàn 71 đã có thái độ thân thiện và biết điều hơn một chút. Dù vẫn còn giữ thái độ lạnh nhạt cố hữu nhưng Hiệu cũng ép mình vào khuôn phép bằng cách nghe lời, chịu sự chỉ huy của nàng. Hiền cười một cách thích thú khi nhớ lại sự việc xảy ra cách đây hơn hai tuần lễ. Mời Hiệu vào văn phòng ngồi nói chuyện giây lát rồi nàng chìa ra cái công điện của đại úy Bền gởi cho nàng xuyên qua chi khu Bến Lức. Mặc dù Hiệu cố giữ thân nhiên nhưng nàng biết ông lính thủy đã có nhiều tức bực khi bị đặt dưới sự chỉ huy của một cô gái quê mùa.

Chào cô Hiền...

Hiệu lên tiếng trước khi gặp Hiền đang đứng chờ nơi cửa.

Chào ông Hiệu. Cánh tay của ông lành chưa?

Hiệu trả lời bằng giọng khách sáo.

Cám ơn cô... Tuy chưa lành hẳn nhưng cũng bớt nhiều. Anh Ba đâu rồi cô?

Tôi đã cho mời anh Ba rồi. Chắc ảnh sắp qua. Sở dĩ tôi mời ông lên để bàn

luận vì chuyện này mà không có sự giúp đỡ của ông thì không thành công được...

Cô nói quá lời... Cô có tài chỉ huy còn anh Ba thì lại có tài đánh giặc thì cần gì tới tôi...

Hiền liếc ông lính thủy xong cười lên tiếng.

Anh Ba tới... Mời ông vào văn phòng của tôi...

Đợi cho Hiệu và Ba Chung ngồi xuống ghế xong Hiền mở đầu buổi họp hành quân bằng câu hỏi dành cho ông lính thủy.

Ông Hiệu biết Kinh Xáng?

Liếc nhanh Ba Chung Hiệu đáp gọn.

Biết...

Mỉm cười Hiền tiếp liền.

Mặc dù bị mình phục kích mấy lần nhưng Mười Tình vẫn còn khá mạnh. Tôi và anh Ba đã bàn với nhau rồi đồng ý mở cuộc hành quân để truy kích đám du kích của Mười Tình...

Lấy ra tấm bản đồ Hiền nói với Hiệu.

Mười Tình đang đóng quân trong khu vực này...

Nhìn theo ngón tay trắng muốt của cô xã trưởng Hiệu thấy nơi trú đóng của Mười Tình khá rộng, có đường ranh giới là hương lộ từ Bến Lức đi Đức Hòa; con sông Vàm Cỏ Đông và Kinh Xáng.

Mười Tình đã chọn lựa nơi đóng quân thuận tiện cho hấn nhưng cũng có lợi cho ta. Lực lượng của chúng ta sẽ chia làm ba cánh quân khác nhau. Tôi sẽ dàn một trung đội bắt từ lộ đá đánh ép vào còn anh Ba sẽ từ hương đồng tiến xuống để buộc Mười Tình phải rút chạy về hướng Kinh Xáng...

Hiệu cau mày suy nghĩ vì lời mờ đoán ra được ý định của Hiền và Ba Chung. Tuy nghĩ như vậy nhưng anh muốn hỏi thêm cho chắc chắn.

Cô Hiền muốn Mười Tình tháo chạy về Kinh Xáng. Cô Hiền muốn tôi dàn tàu trong Kinh Xáng để phục kích hấn?

Liếc nhanh Ba Chung Hiền chậm chậm gật đầu. Tay nhắc lấy ly nước lạnh lên hớp ngụm nhỏ Hiệu cất giọng trầm và nghiêm nghị.

Không được...

Tại sao lại không được?

Hiền sảng giọng hỏi vì bực tức. Hiệu cười cười. Anh cảm thấy vui vui trong lòng vì chọc tức được Hiền.

Tôi biết là tôi phải thi hành lệnh của cô nhưng lần này tôi không thể thi hành được vì sự an toàn của chiếc Alpha 12 và của thủy thủ đoàn. Làm thế nào một chiếc tàu sắt to lớn công kênh có thể đi vào Kinh Xáng cạn và nhỏ hẹp mà địch không khám phá ra được...

Hiền hơi cau mày vì câu hỏi của Hiệu còn Ba Chung ngồi im gật gù mỉm cười. Dĩ nhiên anh biết Hiền và Hiệu không ưa nhau vì thành kiến, sự phân biệt nam nữ và tự ái của mỗi đứa. Cả hai chỉ có một điểm giống nhau là đứng chung một chiến tuyến để chống cộng sản.

Kinh Xáng bề ngang rộng khoảng ba mươi thước, sâu không quá năm thước nước. Điều này khiến cho tàu của tôi xoay trở khó khăn. Thêm vào đó nếu nước ròng nó sẽ bị mắc cạn không tiến mà cũng không lùi được. Như thế nó là mục tiêu lý tưởng cho Mười Tình. Hai bên bờ kinh lại trống trải, không có chỗ nào kín đáo để ẩn núp do đó khó mà che dấu nó được...

Nghe Hiệu giảng một hơi Hiền xụ mặt ngồi làm thinh trong lúc Hiệu cười cười vì bắt bí được Hiền. Thấy tình hình gay cấn Ba Chung vội xen vào.

Chú Hiệu nói cũng có lý bởi vì nếu chiếc tàu chạy khơi khơi vào Kinh Xáng thì Mười Tình sẽ biết liền và hẳn không ngu dại đâm đầu vào ổ phục kích. Tôi có cách như thế này...

Ba Chung cười nháy mắt với Hiền xong mới nói với Hiệu.

Tôi với chú và em Hiền sẽ đi coi con Kinh Xáng xong rồi trở về đây mình bàn tiếp...

Hiệu và Hiền cùng gật đầu. Vừa đứng lên Hiệu hỏi liền.

Mình đi bằng tàu hả anh?

Bước tới vỗ vai Hiệu Ba Chung cười hà hà.

Thì bằng tàu. Mình phải lái tàu vào thời mới biết được. Chú đồng ý với tui không?

Hiệu miễn cưỡng gật đầu. Đợi cho Hiền và Ba Chung lên tàu Hiệu bảo Tánh lái về hướng Kinh Xáng. Đạt, Cam và Minh đều ngồi vào ụ súng sẵn sàng bắn trả khi bị phục kích. Hiệu hơi có vẻ căng thẳng khi chiếc Alpha 12 bắt đầu đi vào Kinh Xáng. Đưa ống dòm lên anh cẩn thận quan sát mọi nơi

như muốn tìm ra dấu vết của địch.

Anh Ba thấy thế nào?

Hiền hỏi nhỏ. Hiệu nghe giọng nói của cô xã trưởng không được bình thường mà hơi run run. Không trả lời câu hỏi của Hiền Ba Chung quay qua nói với Hiệu.

Chú ráng đi thêm chút nữa đi. Tới rặng trâm bầu rồi mình quay lại...

Hiệu gật đầu ra dấu cho Tánh. Lát sau chiếc Alpha 12 cắm mũi vào ngay rặng trâm bầu cao và rậm rạp.

Chú thấy thế nào?

Ba Chung hỏi. Ngắm nghĩa rặng trâm bầu giây lát Hiệu gật đầu.

Mình giấu tàu vào chỗ này cũng được. Cây cối rậm rạp công thêm mình lấy cây phủ lên để ngụy trang thời để ý lắm người ta mới thấy được...

Hiền mỉm cười khi nghe Hiệu bàn. Thấy được nụ cười của cô xã trưởng Hiệu nói với Ba Chung.

Tuy nhiên làm sao mình đưa tàu vào đây được. Phải đưa vào lúc ban đêm và không có máy nổ mới được...

Ba Chung làm thinh còn Hiền cũng im lặng. Lát sau Hiệu chầm chậm lên tiếng hỏi.

Cô Hiền biết đêm nay chừng nào nước mới lớn?

Hiền nhìn Ba Chung rồi mới trả lời.

Chừng mười giờ đêm nay... Ông Hiệu hỏi để làm gì?

Móc túi lấy gói Pall Mall ra Hiệu mời Ba Chung đoạn lấy cho mình một điếu. Bật lửa đốt thuốc hít hơi thật dài rồi nhả khói ra từ từ xong anh mới thong thả lên tiếng.

Muốn không gây tiếng động mình phải kéo tàu vào đây lúc ban đêm...

Nhìn bờ mẩu chạy song song với con kinh Hiệu tiếp.

Mình cần chừng năm bảy người đi trên bờ kéo còn năm bảy người nữa chống tàu vào đây. Cô Hiền nghĩ sao?

Miệng nở nụ cười tươi tắn Hiền nhìn ông lính thủy dễ ghét của mình.

Cám ơn ông. Tôi nghĩ không có ý kiến nào hay hơn. Tối nay anh Ba dẫn tiểu đội giữ an ninh. Phần tôi sẽ đi theo tàu với ông...

Gật đầu đồng ý Hiệu ra dấu cho Tánh quay tàu về Lương Hòa. Sông rộng

và nước lớn nên gió thổi lai rai. Đứng sau lái tàu Hiền im lặng ngắm cảnh. Bên cạnh nàng Huệ len lén nhìn.

Ông nhìn tôi hả?

Hiền hỏi nhỏ. Huệ cười ngượng ngập khi bị Hiền bắt gặp mình nhìn lén cô ta.

Dạ...

Ông ghét tôi mà ông nhìn tôi làm chi?

Hiệu cười vu vơ.

Ghét nên tôi mới nhìn...

Khẽ lắc đầu Hiền từ từ bước đi. Nàng giấu nụ cười vì biết ông lính thủy đang nhìn theo sau lưng của mình. Nắng xế chiều dội xuống làm mặt nước thành vàng hực.

Mười Tình ngẩng đầu lên khi thấy Bảy Thà, tên đàn em thân tính nhất của mình xuất hiện nơi cửa. Dáng điệu của Bảy Thà hơi có vẻ lo ra và hấp tấp.

Có chuyện gì vậy mậy?

Ngần ngừ giây lát Bảy Thà tăng hăng.

Dạ cũng có chút chuyện anh Mười. Tổ 1 báo cáo là thằng Ba Chung...

Mười Tình hơi nhòm người khi nghe tới tên Ba Chung. Nhận thấy cử động của cấp chỉ huy Bảy Thà rụt rè tiếp.

Ba Chung dẫn lính của hănh tới đây...

Hai bàn tay gân guốc đang vắn điệu thuốc lá của Mười Tình hơi run run. Giọng nói của hănh có chút thay đổi thành ra khàn khàn.

Chùng nào nó mới tới đây?

Dạ tôi đoán khoảng xế xế. Lính của hănh còn đang ngồi chơi trên bờ dứa. Ngoài ra còn có một tốp lính nữa đi với con Hiền...

Mười Tình cau mày nhưng lặng thinh không hỏi thêm. Bảy Thà vẫn còn đứng xớ rớ chưa bỏ đi vì không có lệnh.

Con Hiền đang ở đâu?

Dạ nó đang ở... Anh biết nhà bà Chín Ngón?

Mười Tình gật đầu. Im lặng như suy nghĩ rồi lát sau hănh nói nhanh.

Như vậy là con Hiền còn cách mình chừng hai giờ lộ bộ, còn thằng Ba Chung sẽ tới đây độ xế chiều. Thằng Huệ bây giờ đang ở đâu?

Thấy Bảy Thà ngơ ngác vì câu hỏi của mình Mười Tình giải nghĩa.

Thằng lính thủy coi chiếc tàu đó...

Bảy Thà cười song lại lắc đầu.

Nó đi đâu mất biệt. Chiếc tàu không có đậu tại chỗ cũ mà cũng không thấy chạy trên sông...

Mười Tình cau mày. Hít liên tiếp ba hơi thuốc, bỏ tàn thuốc xuống đất hẩn đứng dậy. Xốc lại khẩu súng xề xệ bên hông hẩn bước nhanh ra cửa. Liếc thấy mặt trời đã ngả về hướng tây hẩn cười lạnh nói với Bảy Thà.

Đi... Mình đi coi tụi nó mần cái gì...

Bảy Thà đi trước. Mười Tình theo sau. Vừa đi hẩn vừa suy nghĩ. Toán lính quận do Hiền chỉ huy từ hướng bắc kéo xuống trong lúc Ba Chung từ phía đông sẵn vào với cái ý ép hẩn và đám du kích phải lùi ra phía bờ sông. Nếu lùi ra sông hẩn sẽ đụng với thằng lính thủy đang chờ sẵn. Hẩn biết mình không thể nào cự lại hỏa lực hùng hậu của chiếc tàu sắt. Đó là chưa kể tới sự can thiệp của mấy chiếc máy bay lên thẳng. Xem ra hẩn chỉ còn có mỗi một cách là rút về hướng tây. Dẫn lính vượt qua Kinh Sáng về xã Lương Bình hay vùng Đức Hòa là hẩn thoát khỏi sự bao vây của địch. Tuy nhiên địch đi vào vùng giải phóng của mình mà mình chạy thời hẩn sợ bị lính chề cười là thỏ đế. Lính cười hẩn không quan tâm mấy nhưng dân làng chề thời hẩn không chịu được vì như thế hẩn sẽ bị mất mặt trước dân chúng. Hẩn không thể để cho đám dân quê từ lâu vốn nể sợ coi thường mình được.

Ngoắc Bảy Thà Mười Tình ra lệnh.

Chú dẫn một trung đội kiểm chỗ chờ con Hiền còn tao sẽ dàn trận đón thẳng Chung...

Bảy Thà chưa kịp bước đi Mười Tình dặn dò thêm.

Nếu cự không lại chú dẫn anh em rút về đây rồi mình băng qua Kinh Xáng về Đức Hòa...

Bảy Thà gật đầu cùng lính biến mất trong cỏ cao trong lúc Mười Tình rải lính chờ Ba Chung.

Alpha 12 đây Ba Chung...

Hiệu mở mắt vì tiếng gọi phát ra từ máy 46.

Alpha 12 nghe Ba Chung

Anh chuẩn bị... Tụi này đang lừa vịt về hướng anh. Nghe rõ trả lời...
Hiệu mỉm cười khi nghe giọng nói nhất là cách dùng chữ của Ba Chung.
12 tôi nghe anh. Tôi đang chờ mấy con vịt đẹt của anh tới...
Anh cho mấy thằng em của anh ngó kỹ mấy con vịt lạc đàn. Nó lủi nhanh
lắm...

12 nghe anh 5/5...

Dứt liên lạc với Ba Chung Hiệu rời khỏi ghế lái. Năng xế chiều dọi xuống
mặt nước của con kinh rộng thành màu vàng đục. Mười giờ đêm hôm qua,
để tránh tai mắt của đám du kích, chiếc Alpha 12 được lính của Hiền kéo
vào Kinh Xáng tới ngay rặng trâm bầu nắp kín để phục kích Mười Tình và
lính của hãn khi vượt qua Kinh Xáng về Đức Hòa.

Hiệu trở lại ghế lái khi nghe tiếng súng nổ ran ran về hướng đông. Đưa ống
dòm lên quan sát anh mỉm cười hài lòng khi thấy trên cánh đồng cỏ cao
xuất hiện nhiều bóng đen đang di động sau các bờ mầu hay mô đất.

Mấy giờ rồi Đạt?

Hiệu hỏi lớn và Đạt trả lời nhanh.

Bốn giờ rồi anh

Hiệu hơi lo âu một chút. Hiền và Ba Chung phải đánh ép hai mặt làm sao
để cho Mười Tình phải rút qua Kinh Xáng lúc trời chưa xụp tối. Trễ quá
Mười Tình và lính của hãn sẽ nương theo bóng tối để phân tán mỏng rồi
trốn mất.

Ba Chung đây Alpha 12

Ba Chung nghe Alpha 12

Anh phải ép mạnh hơn nếu không trời tối mấy con vịt đẹt sẽ lặn mất...

Hiệu nghe tiếng Ba Chung cười sang sảng.

Tui hiểu ý của anh... Tui đang ở cách anh không xa lắm. Tui sẽ bắt tay anh
đúng giờ hẹn...

Súng nổ mỗi lúc thêm dồn dập. Qua chiếc ống dòm Hiệu thấy nhiều bóng
người mặc bà ba đen đang rút về hướng của mình. Ngay lúc này Hiệu mới
cảm thấy cần sự có mặt của John. Có Thằng Tóc Đỏ anh sẽ nhờ nó gọi phi
pháo can thiệp một cách nhanh chóng. Trên cánh đồng trống này Mười
Tình và lính của hãn sẽ trở thành mục tiêu tác xạ cho trực thăng võ trang.

Hiệu mong ước có sự can thiệp của không quân mình nhưng anh lại không biết tần số để liên lạc. Chép miệng anh lẩm bẫm.

Thôi mình xài cây nhà lá vườn vậy...

Vì tàu đậu dọc theo bờ kinh cho nên tầm tác xạ của súng trên tàu không bị hạn chế nhiều lắm. Khi địch tới gần anh chỉ dùng được ụ súng đại liên 50 trước mũi, khẩu đại bác 20 ly và khẩu M79 tự động mà thôi.

Alpha 12 đây Ba Chung...

12 nghe Ba Chung

Anh thấy vịt chạy tới chỗ anh chưa?

Hiệu nói trong tiếng cười.

Tôi thấy mấy con vịt đẹt chứ chưa thấy con vịt cồ...

Tiếng cười sang sảng của Ba Chung vang lên thật lớn ngay cả Đạt ngồi nơi ụ súng cũng nghe được.

Con vịt cồ đó tôi sẽ làm tiết canh trong chầu nhậu ngày mai...

Hiệu cười ha hả ngừng nói chuyện với Ba Chung khi thấy chừng hai chục bóng bà ba đen đang di chuyển về hướng của mình. Trăm thước. Chiếc Alpha 12 im lìm chờ đợi. Năm mươi thước. Hiệu và nhân viên của mình hồi hộp và kích thích cực độ. Ba mươi thước.

Bum... Bum...

Đang lội trên đất sình ngập nước tới mắt cá Mười Tình nghe được hai tiếng động lạ đập vào tai mình.

Cái gì nổ vậy tụi bây?

Lính của hắn chưa có ai lên tiếng trả lời có lẽ vì không nghe hoặc không để ý. Một ý nghĩ chợt lòe sáng trong đầu và Mười Tình khàn giọng.

Thằng Hiệu...

Hai khẩu đại liên 12 ly 7 khạc ra lửa kèm theo tiếng đạn rít trong không khí. Mười Tình nhào úp mặt xuống nước. Hắn không thấy được lính của mình lao đảo rồi gục chết trên mặt xình nhầy nhựa máu. Đạn bay trên mặt cỏ. Đạn ghim vào thân người. Đạn rít trong không khí. Tiếng lựu đạn M79 nổ thành từng chuỗi âm thanh điếc tai. Mười Tình không dám và cũng không thể ngóc đầu lên trong lưới đạn của chiếc Alpha 12. Đạn đại bác 20 ly chạm nổ bắn ra từ ụ súng do Minh điều khiển đốn gục bất cứ kẻ địch nào

tính góc đầu lên định bắn trả. Khẩu M79 tự động với dây đạn hai trăm viên được Cam và Tánh rút vào cánh đồng sũng nước. Trong lúc hai khẩu đại liên 50 của Đạt bắn tung các mô đất hoặc đốn ngã các thân cây nơi có kẻ địch đang nấp. Năm mọp dưới sinh Mươi Tình suy nghĩ thật nhanh. Từ chỗ hẩn nằm tới bờ kinh không xa lắm. Muốn sống sót hẩn phải tới được bờ kinh và vượt qua con kinh rộng hơn mười thước dưới hỏa lực khủng khiếp của chiếc tàu sắt. Dù biết chín phần chết một phần sống hẩn cũng phải làm còn hơn nằm tại chỗ để banh thân vì đạn M79.

Theo tao...

Mươi Tình hét lớn cho lính biết. Đám du kích quân bám sát cấp chỉ huy với hy vọng tìm đường sống.

Đứa nào có khẩu B40?

Mươi Tình hỏi lớn. Tư Chuột nói nhỏ.

Thằng Tình nó chết rồi anh Mươi. Vả lại có B40 cũng không bắn được. Ló đầu lên là tụi nó bắn bể nắp nhạ anh Mươi...

Mươi Tình nghiêng rặng. Hẩn hoàn toàn thúc thủ. Hẩn không ngờ mình lại bị thằng Hiệu phục kích ngay cái lúc và ngay địa điểm mà hẩn không bao giờ nghĩ tới. Mọp đầu nơi bờ kinh Mươi Tình vẫn còn nghe tiếng M79 nổ đều đều và đạn đại liên xé gió trên đầu của mình. Dù tới được bờ kinh hẩn cũng chưa dám băng qua. Trời còn sáng. Băng qua con kinh rộng vào lúc trời sáng là làm bia cho thằng Hiệu. Mươi Tình đâu có ngu. Hẩn im lìm chờ cho trời xụp tối. Không lâu lắm ánh tà dương dần dần khuất sau rừng tràm.

Tụi bây theo tao... Nhớ im lặng...

Mươi Tình chùi mình xuống dề cỏ mọc trôi lình bình trên mặt kinh. Nước lạnh khiến cho hẩn rùng mình. Đám du kích im lặng lợi theo sau cấp chỉ huy. Tiếng xẹt xẹt vang lên kèm theo hai tiếng bum bum. Đó là tiếng máy tàu nổ. Hiệu đẩy mạnh cần ga. Chiếc Alpha 12 vọt chênh chếch về hướng tây cùng lúc ba viên trái sáng xẹt lên trời cao. Anh đã tính toán cẩn thận trước khi nổ máy tàu. Băng thế vọt chênh chếch chiếc tàu sẽ nằm ngang mặt kinh rộng. Ba ụ súng của chiếc Alpha 12 đều chĩa mũi về hướng của Mươi Tình và đám du kích quân đang lợi bì bõm trên sông.

Ngay khi nghe tiếng máy tàu nổ và ánh sáng vàng vọt vừa lóe lên Mười Tình vội lặn sâu xuống nước. Chìm sâu dưới lòng kinh mà hấn còn nghe lòng bùng nổ tai cũng như những viên đạn xé nước chùn chụt xẹt qua bên cạnh mình. Mặt kinh rộng sáng mờ mờ rung rinh vì tiếng đạn nổ và tiếng lựu đạn MK3 rền rền. Mười Tình cảm thấy lồng ngực như bị một sức lực khủng khiếp đánh mạnh vào khiến cho hấn hầu như nghẹn thở và tối tăm mặt mũi. Bằng cố gắng sau cùng hấn nín hơi lội nhanh ra khỏi chỗ chết bỏ lại sau lưng mặt nước của con kinh đỏ ngầu máu tươi và thấy người chết trôi dạt dờ.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 11

Đứng trên tàu Ba Chung hơi thất vọng vì sau khi thu dọn chiến trường lính đã không tìm thấy xác của Mười Tình. Hiền cười an ủi người anh bà con của mình.

Anh Ba cũng biết là khó giết nó lắm. Mình đã đánh banh còng đại đội du kích của nó rồi. Ít ra phải hơn một năm nó mới gầy lại được. Thời gian đó đủ cho mình bình định xã ấp, kéo dân chúng về với mình. Lúc đó mình không sợ nó nữa...

Ba Chung gượng cười nhìn Hiệu.

Tôi lỡ hứa với chú là cắt tiết con vịt cồ để làm tiết canh cho châu nhậu ngày mai. Không ngờ...

Hiệu cười ha hả.

Anh đừng lo. Không có tiết canh thì anh tha cho tôi khỏi uống ba chung...

Ba Chung lắc đầu quầy quậy.

Đâu được chú. Chú làm diệc với tôi mà không nhậu là không được. Tôi phải mời chú ba chục chung mới đủ à nghe...

Cười vui vẻ Hiệu ra lệnh cho Tánh quay tàu về Lương Hòa.

Mười Tình uể oải ngồi dậy. Chiếc giường tre kê kê kẹt khiến cho hần cau mày. Ngôi nhà lá thấp lè tè. Không khí ẩm mốc bốc mùi ngai ngái. Không gian im vắng tới độ hần nghe được tiếng gió rì rào hàng cây bên hông nhà. Hai ngày trước đây sau khi thoát chết dưới sự phục kích của thằng lính thủy tên Hiệu, hần dẫn đám du kích trốn về vùng Long Bình. Kiểm điểm quân số hần giật run. Nguyên đại đội du kích vũ trang đầy đủ đã bị Hiền, Ba Chung và Hiệu đánh tan hàng. Điều mà Mười Tình lo âu nhất chính là sự xuống tinh thần của đám lính du kích. Nếu không vì sợ sệt chúng đã bỏ trốn hoặc ra chiêu hồi rồi. Với năm mươi lăm du kích quân, thiếu súng ống và đạn dược hần hầu như thúc thủ. Hôm qua hần đã đi gặp Danh, huyện ủy và Thành, trung đội trưởng du kích của quận Đức Hòa để bàn chuyện đồng thời trình lên tỉnh xin tiếp tế. Tuy nhiên lệnh từ tỉnh bảo phải chờ. Mặt Trận

đang dồn hết nỗ lực vào việc mở cuộc Tổng Công Kích Đợt 2 để gây tiếng vang đồng thời giành lại thế chủ động đã mất sau khi bị thất bại trong trận Tết Mậu Thân. Do đó sự thua trận của Mười Tình không được quan tâm nhiều. Điều này khiến cho hãn bất mãn nhưng rốt cuộc hãn cũng không dám phản kháng lại lệnh của cấp chỉ huy. Tuy nhiên hãn chưa chịu thua. Thất bại là mẹ thành công. Mười Tình hiểu điều này xuyên qua kinh nghiệm trận mạc. Trong óc của tên đại đội trưởng du kích này ra một ý kiến táo bạo và liều lĩnh.

Ló đầu ra cửa Mười Tình gọi lớn.

Tư Chuột...

Dạ... Anh Mười gọi tui...

Chứ gọi ai vậy... Mày coi mình còn được mấy tháng?

Dạ... Bốn mươi lăm anh...

Còn súng ống vậy?

Mình được hơn ba chục anh. Đạn thì hơi ít nhưng...

Tụi bây ăn cái gì chưa?

Dạ có gì đâu mà ăn anh Mười... Ăn dưa cứng cạy kho khô riết rồi tụi nó đưa nào đưa này ớn tới cần cổ...

Mười Tình cười nhạt. Càng nghĩ tới vụ bị Ba Chung, Hiền và Hiệu đánh banh càng đại đội du kích của mình hãn càng thêm ứa gan.

Một lát nữa tụi mình đi về Lương Hòa...

Tư Chuột trợn mắt nhìn cấp chỉ huy vì sững sốt. Trong đầu óc của tên du kích miệt vườn không thể nào nghĩ ra lý do gì khiến cho cấp chỉ huy của mình lại trở về Lương Hòa trong lúc này. Đánh nhau nữa? Đại đội chỉ còn có bốn mươi lăm mạng với súng ống và đạn dược thiếu thốn. Ngay cả thức ăn cũng không có. Hai ngày nay hãn và lính chỉ ăn cơm gạo lức với canh rau lỏng bỏng để cầm hơi. Không có người lính nào có đủ sức đánh nhau trong tình cảnh như vậy. Dù sao hãn cũng phải tuân lệnh cấp chỉ huy nếu không Mười Tình sẽ giết hãn như giết một con chó.

Cánh cổng của đồn nghĩa quân khép lại sau khi Ba Chung bước ra. Tất, trung đội phó, hỏi nhỏ trong bóng tối.

Mình đi ngã nào anh ba?

Ba Chung trầm ngâm chưa trả lời câu hỏi. Đứng nhìn con đường mờ mờ anh nhớ tới lời dặn dò của Hiền. Trước khi lên Sài Gòn Hiền đã dặn người anh bà con của mình là phải đề phòng cẩn thận khi mở các cuộc phục kích ban đêm. Hơn ai hết Ba Chung biết rõ về cái tính cơ mưu và quyền biến của Mười Tình. Không ai có thể lường được tên đại đội trưởng du kích nổi tiếng sẽ tính toán ra sao. Hẳn có thể bất thần trở lại Lương Hòa để mở cuộc công đồn một cách bất ngờ. Ba Chung mỉm cười nhớ lại thời còn học lớp năm. Anh, Hiền và Mười Tình là ba đứa trẻ đặc biệt nhất trong số mấy chục học trò của trường sơ học. Cô giáo Thu đã tỏ ra có biệt nhãn với ba đứa trẻ nghịch ngợm, ngang bướng nhưng hiếu học, nhất là mê đọc truyện Tàu như Tam Quốc Chí, Thủy Hử, Đông Chu Liệt Quốc hay Xuân Thu Oanh Liệt. Dường như cá tính đặc biệt của ba đứa trẻ lộ ra bằng các nhân vật mà chúng chọn lựa để tôn vinh là anh hùng. Mười Tình thích Tào Tháo. Mặc dù con gái nhưng Hiền lại ngưỡng mộ Gia Cát còn Chung chọn Quan Vân Trường. Là bà con, lại ở cùng làng nhưng ba đứa lại không cùng phe với nhau. Chung thường hay hợp với Hiền để kình chống lại Mười Tình. Thời thế đẩy đưa, khi lớn lên Mười Tình theo Mặt Trận rồi trở thành đại đội trưởng du kích còn Hiền thành xã trưởng và y như trong truyện Tam Quốc Chí, Chung là đại đội trưởng nghĩa quân dưới quyền chỉ huy của Hiền.

Anh Ba... Mình đi ngả nào anh Ba?

Câu hỏi của Tất khiến cho Ba Chung ngừng suy nghĩ.

Theo chú mày thẳng Mười Tình đi ngả nào?

Từ miệt Lương Bình địa đây chỉ có một đường lớn là đi theo lộ đá. Nhưng tui chắc thẳng Mười Tình nó không đi khơi khơi như vậy để cho mình phục kích nó đâu anh ba...

Ba Chung gật gù.

Chú nói không trật chút nào. Không đi theo lộ đá thì nó phải theo đường tắt. Nó phải băng đồng...

Từ Lia Thia, tiểu đội trưởng tiểu đội 1 xen vào câu chuyện.

Mười Tình khôn lắm anh Ba. Băng đồng xong thẳng chả men theo bờ sông dô vườn thơm rồi lúi xóm nhà dân. Từ đó thẳng chả luồn qua nhà thờ để đánh vào ngang hông đồn của mình...

Cười nhẹ Ba Chung vỗ vai Tư Lia Thia.

Thằng Tư mày nói trúng ý của tao. Bây giờ mình phải làm sao?

Ba Chung hỏi ý hai người lính dưới quyền chỉ huy của mình. Ngần ngừng giây lát Tất mới lên tiếng.

Biết đường Mươi Tình đi thời mình phục kích thằng chả...

Phục kích ở đâu?

Tư Lia Thia trả lời thay cho Tất.

Khoảng đường trước khi tới nhà bà Tư Triện đó anh... Từ vườn thơm đi dô nhà thờ thằng chả phải đi qua đó...

Ba Chung cười vỗ vai Tư Lia Thia.

Chú Tư mày giỏi quá. Mình đi nhanh kéo trễ...

Anh để tui đi trước...

Nói xong Tư Lia Thia dẫn lính đi trước. Riêng Ba Chung chưa chịu đi. Anh ngoái đầu nhìn ngôi đền của mình chìm trong bóng tối. Chỉ có ánh đèn dầu leo lét hiện chập chờn. Tự dưng anh cảm thấy hồi hộp trong lòng. Cảm giác bất an khiến cho anh ngần ngại chưa chịu cất bước dù lính dưới quyền đã đi xa. Sau rốt anh thở hắt hơi dài tất tả bước theo. Không hiểu vì lý do gì mà tối hôm nay anh cảm thấy khẩu súng trong tay của mình nặng hơn.

Lính vừa kiểm chỗ núp xong là Ba Chung, Tất với Tư Lia Thia thoáng thấy xa xa lố nhố bóng người đi trên bờ mấu. Mọi người im lìm chờ đợi. Đột nhiên tiếng súng nổ nổ ran ran nơi hướng nhà thờ. Ba Chung giật mình lấm bầm.

Mình trúng kế Mươi Tình rồi. Nó giả bộ cho lính đi hướng này còn nó đi ngả khác đánh vào đền...

Suy nghĩ thật nhanh Ba Chung thì thầm với Tất và Tư Lia Thia.

Anh sẽ dẫn một tiểu đội trở về tìm cách đánh bọc hậu vào sau lưng Mươi Tình. Còn hai chú đàn quân phục kích toán du kích này. Nhớ đánh chậm và chắc. Ráng cầm chân toán du kích này không cho nó cứu Mươi Tình... Hai chú hiểu ý anh nói...

Tất gật đầu lia lịa.

Tui hiểu ý anh... Anh cứ đi đi đừng có lo cho tui tui...

Yên lòng Ba Chung ngoác lính dưới quyền theo đường tắt trở lại đền. Càng

tới gần nhà thờ anh nghe tiếng súng rõ hơn và nhiều hơn. Anh phân biệt được tiếng đạn Garant và Thompson nổ rời rạc trong lúc đạn của địch như trung liên và súng trường nổ dồn dập. Điều này cho thấy Mười Tình có lính đông hơn và hẳn định dùng số đông cũng như hỏa lực mạnh mẽ để cố gắng đánh lấy đồn. Mặc dù quân số ít hơn nhưng nhờ vào sự phòng thủ vững chắc nên tạm thời Mười Tình chưa vào được hàng rào đầu tiên. Điều mà anh lo ngại nhất là Mười Tình khôn ngoan cho lính của hắn núp vào nhà dân chúng khiến cho lính trong đồn phải dè dặt và cẩn thận khi bắn trả vì sợ bắn trúng người thân của họ. Quan sát tình thế giây lát Ba Chung nghĩ ra hai cách. Thứ nhất là đánh thật tức là dẫn lính dưới quyền của mình đánh sấn vào ngang hông chỗ đóng quân của Mười Tình để giải vây cho đồn. Thứ nhì là đánh hù bằng cách vừa đánh vừa la khiến cho Mười Tình biết kế dương đông kích tây của hắn đã bị bể do đó hắn phải rút lui.

Còn đang suy nghĩ Ba Chung thấy lính của Mười Tình đã áp sát vào hàng rào kẽm gai thứ nhất rồi sẽ phá bung cổng đồn không lâu.

Hiệu đi phép nên Cam lên thế. Từ nào tới giờ chưa từng nắm chức vụ thuyền trưởng nên Cam vừa lo vừa sợ. Đang thiu thiu ngủ chợt nghe súng nổ rền nơi hướng nhà thờ Cam giật mình leo lên mũi đứng ngóng. Anh thấy ánh lửa nháng lên từng chập cùng với tiếng nổ của đạn đủ loại. Nhớ lời Hiệu dặn Cam bốt máy.

Ba Chung... Ba Chung đây Alpha 12... Nghe rõ trả lời...

Anh Ba... Tàu sắt gọi mình anh Ba...

Đang im lìm suy nghĩ chợt nghe câu nói của người lính mang máy 25 Ba Chung la nho nhỏ.

Mình nhậ quá đâm ra lẩn... quên mất chiếc tàu...

Chụp lấy ống liên hợp của chiếc máy 25 Ba Chung nói lớn.

Ba Chung nghe Alpha 12...

Anh có cần tôi gì không. Nghe rõ trả lời...

Cam nghe tiếng Ba Chung cười hà hà xen lẫn trong tiếng đạn nổ.

Anh cần em rót vài trái 79 lên đầu thằng Mười Tình. Em làm được không?

Cam ngậm ngừng giây lát mới lên tiếng.

Dạ được chứ anh Ba nhưng anh phải cho tôi biết chỗ và bảo mấy thằng em

của anh núp kỹ đi...

Thằng Mười nó đang ở ngay cửa đồn. Em bắn thử rồi anh chỉ chỗ cho...
Nghe rõ trả lời...

12 tôi nghe anh 5/5...

Cam nổ máy đoạn xoay tàu còn Minh điều chỉnh khẩu M79 tự động về hướng đồn nghĩa quân xong bóp cò. Bụp... Bụp... Bụp... Ba trái đạn vút đi trong bóng đêm rồi lát sau ba tiếng nổ ầm ầm vang lên.

Alpha 12 đây Ba Chung...

12 nghe Ba Chung...

Lệch về bên phải một chút...

Cam la lớn cho Minh nghe và người lính thủy nghề trọng pháo gật đầu. Phải mất hơn một phút đồng hồ Minh mới điều chỉnh vị trí và ba trái M79 vút đi trong không khí. Ba tiếng nổ ầm ầm. Cam nghe Ba Chung la trong máy. Giọng của người chỉ huy nghĩa quân vừa mừng rỡ vừa kích thích.

Đó đó... Ngay chỗ đó... Em cứ việc nổ thêm đi... nhiều thêm đi...

Cam la lớn cho Minh. Người lính thủy có bốn năm kinh nghiệm về bắn súng lớn miết cò. Hàng trăm tiếng bụp bụp vang lên rồi lát sau hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vọng vang. Mười Tình nghiêng răng kèn kẹt và tức đến bể lồng ngực khi thấy toán du kích cảm tử của mình lọt vào lưới đạn của địch. Trợn trắng mắt hấn chứng kiến từng thân người bay tung lên không. Tiếng la hét hòa trong tiếng lựu đạn nổ khiến cho hấn muốn điên vì giận dữ.

Thằng Hiệu... Tổ cha thằng Hiệu...

Mười Tình lẩm bẩm. Cam nghe tiếng cười ha hả của Ba Chung vang trong máy 46.

Thằng Mười sắp vọt rồi mấy em... Mai một anh mời mấy anh em dưới tàu một chén cà phê hủ tiếu nghe..."

Cam cười lớn trong máy liên lạc.

Alpha 12 tôi nghe anh Ba 5/ 5...

Dù bị đạn của tàu chặn đứng tại hàng rào phòng thủ nhưng Mười Tình chưa chịu rút. Hấn còn đợi cánh quân thứ nhì từ hướng bờ sông kéo tới. Ngay lúc đó hấn nghe tiếng súng từ hướng vườn thơm vọng lại cùng lúc đó tiếng súng bên hông nhà thờ chọt nổi lên. Biết cánh quân tiếp viện đã bị địch

chận đánh Mười Tình bối rối. Rút thời quē mặt mà không rút nhanh là bị đánh sấn vào bên hông và biết đâu một cánh quân khác của địch sẽ chận bít đường rút lui của mình. Tên đại đội trưởng du kích của Mặt Trận nhớ tới câu tam thập lục kế tẩu đảo vi thượng sách .

Chú mày dẫn lính rút theo hướng nhà bà Tám Thừa...

Mười Tình ra lệnh cho Tư Chuột. Đám du kích cùng với cấp chỉ huy lẫn nhanh vào bóng tối.

Ngồi dựa lưng vào ụ súng đại liên đọc quyển Thần Điêu Đại Hiệp, Hiệu ngược nhìn khi nghe tiếng nói cười ồn ào vang lên. Anh bật cười khi thấy bốn nhân viên của mình đang sỉn. Đạt thì chân này đá chân kia. Tánh được Minh và Cam kè hai bên và cả ba đều đi không thẳng hàng. Bốn đứa vừa đi vừa cười nói rồi lại cất tiếng hát nghêu ngao. Bốn đứa không phải là dân nhậu mà gặp Ba Chung thời sỉn là cái chắc. Chưa cho chó ăn chè là giỏi lắm. Đạt leo hoai cũng không lên được tàu khiến cho Hiệu phải nắm tay kéo nó lên. Bốn đứa lên tàu xong là chúi vào giường ngủ.

Đang nấu mì gói Hiệu nghe tiếng gọi của phòng hành quân vang vang trong máy truyền tin.

Alpha 12 đây Bravo

12 nghe Bravo

Không biết phòng hành quân nói gì mà chỉ nghe Hiệu trả lời.

12 tôi nghe Bravo 5/5

Bỏ ống nói về chỗ cũ Hiệu lua vôi tô mì gói xong ngồi vào ghế lái. Chiếc Alpha 12 nhắm hướng Trà Cú chạy tới. Đốt điếu thuốc hít hơi dài rồi từ từ nhả khói Hiệu thờ ơ nhìn cảnh vật tiêu điều dọc hai bên bờ sông. Những khóm dừa nước trước đây màu xanh giờ trở thành vàng úa có lẽ vì bom đạn của cả hai bên hoặc chịu ảnh hưởng của thuốc khai quang. Đa số cây đều chết khô trừ cỏ vẫn mọc xanh rì. Dòng sông nước trong hàu như không chảy. Bị ảnh hưởng phèn từ các kinh rạch của vùng Đồng Tháp chảy ra do đó nước sông Vàm Cỏ Đông trong xanh nhất là vào mùa khô từ tháng 11 tới tháng 3. Nguyên cả khúc sông dài từ Lương Hòa đến tận Trảng Bàng, Gò Dầu nước trong một màu xanh tháy tận đáy. Sông Tiền và sông Hậu tuy bao la nhưng không có cái thơ mộng và hiền dịu của sông Vàm Cỏ Đông.

Vẻ hoang vu, trống trải của nó khiến cho người ta có cảm tưởng gần gũi với thiên nhiên nhiều hơn.

Hiệu giảm tốc độ còn 1000 để cho chiếc tàu của mình chậm chậm rẽ nước. Mặt trời của buổi xế chiều dội chút ánh nắng xuống mặt nước thành một màu vàng óng ánh. Không gian im vắng. Cảnh tượng đìu hiu. Nghe tiếng động sau lái tàu cùng với tiếng ho, tiếng ủa, Hiệu cười lắc đầu biết một trong những nhân viên của mình đang cho chó ăn chè. Uống rượu mà không say thời không thú vị nhưng say tới độ ói mửa thời không thú vị chút nào. Đốt say đất cũng lăn quay. Trời say mặt cũng đỏ gay ai cười . Hiệu nhớ hai câu thơ này và bỗng bật cười một mình.

Đạt từ trong giường ngủ chui ra. Nhìn thẳng em mới say rượu lần đầu tiên Hiệu cười lặng lẽ. Mặt lừ đừ, mắt nhắm mắt mở, quần áo xốc xếch nó đứng tựa vào ô súng đại liên như một cái xác dật dờ.

Mình đi đâu vậy anh?

Đạt hỏi với giọng nhừa nhựa. Rút điều thuốc, bật chiếc zippo đốt xong hít hơi dài rồi nhả khói ra từ từ Hiệu mới trả lời.

Gò Dầu...

Mình làm gì trên đó?

Gặp toán của thiếu úy Bính ở trên đó. Yểm trợ hành quân cho sư đoàn 25...

Nhìn Đạt Hiệu hít tiếp hơi thuốc rồi hỏi.

Tỉnh chưa?

Đạt lắc đầu.

Còn sật sừ và nhức đầu. Làm sao cho tỉnh rượu hả anh?

Hiệu cười.

Nấu tô mì gói ăn và pha ly cà phê uống sẽ thấy khỏe hơn...

Gật đầu Đạt bước đi vọng lại câu hỏi.

Anh uống cà phê tôi pha luôn?

Uống... Pha nhiều đi... Chắc mình phải thức suốt đêm...

Minh, Cam và Tánh lục tục thức dậy khi trời chạng vạng. Nhờ mau say nên tụi nó cũng mau tỉnh. Ăn uống xong bốn đứa tự động vào nhiệm sở của mình. Được Tánh ngồi vào ghế lái thế chỗ Hiệu bốc máy liên lạc với phòng hành quân để hỏi thêm tin tức. Trời không trăng tối mờ mờ. Cầm starlight

scope lên quan sát hai bên bờ Hiệu cảm thấy trong gió có hơi nước man mát.

Trời sắp mưa

Lầm bầm ba chữ trên anh rời chỗ ngồi leo xuống hầm. Lát sau anh ôm theo một đồng poncho phân phát cho nhân viên. Không thích bị ướt Tánh vội đóng kín khung cửa lộ thiên của phòng lái. Căn phòng nhỏ trở nên ẩm ướt và khó thở khiến cho Hiệu đổ mồ hôi. Trùm cái poncho anh leo lên mui ngồi hứng mưa. Gió thổi phần phật. Nước mưa tạt vào mặt rát rạt. Nước theo chỗ hở từ từ thấm vào người. Hiệu chợt nhớ tới Hoàng, thằng bạn thân đang ở Biệt Động Quân. Hơn tháng trước anh nhận được thư của nó cho biết đang ở Dầu Tiếng. Nó không nói nhiều nhưng bao nhiêu điều nó viết trong thư cũng đủ cho anh hình dung ra những gian nan, khổ cực và nguy hiểm của một người lính chiến. Đã đành là mỗi người người lính chiến đấu hay phục vụ tổ quốc tùy theo khả năng và vị thế của mình; tuy nhiên người lính chiến như Hoàng là biểu tượng cho sự hy sinh cao độ đáng cho mọi người tri ân và cảm phục.

Alpha 12 đây Bravo... Nghe rõ trả lời...

Tánh mở nắp phòng lái đưa ống nói cho Hiệu.

Alpha 12 nghe Bravo...

Không biết Bravo nói gì mà Hiệu khi nghe xong lại im lặng. Anh rời chỗ ngồi đi vào phòng mở bản đồ soi đèn nhìn giây lát mới ngược lên hỏi Tánh. Máy giờ rồi?

7 giờ rưỡi anh

Mình đang chạy bao nhiêu?

1000 anh...

Hơi gật đầu Hiệu nói nhỏ.

Tăng lên 1500 đi... Mình phải tới Hiệp Hòa trước 8 giờ để đón lính của sư đoàn 25...

Tánh đẩy cần ga và máy tàu rú lên. Chiếc Alpha 12 đội mưa lướt gió lồm lỉ chạy về hướng Hiệp Hòa. Hơn 7 giờ tàu chạy ngang qua căn cứ Trà Cú. Đèn sáng mập mờ. Con sông Vàm Cỏ Đông đánh một vòng cua khá lớn chuyển hướng về bên phải rồi sau đó lại chuyển về bên trái. Hiệu nhìn vào

cuốn sổ tay mà Bravo thông báo xong đổi tần số liên lạc.

An Xương đây Alpha 12

An Xương tôi nghe Alpha 12

Alpha 12 tôi sắp tới chỗ anh đang ở...

Tôi sẽ ra dấu cho anh biết...

Theo lời chỉ dẫn của Hiệu Tánh lái tàu sát vào bờ bắc của dòng sông. Có ánh đèn pin nhấp nháy ba lượt. Bảo Tánh úi vào bờ xong Hiệu bước ra nói chuyện với một người lính mang cấp bậc chuẩn úy. Toán lính lục tục leo lên tàu. Chiếc Alpha 12 lùi ra giữa sông rồi tiếp tục chạy về hướng Gò Dầu. Qua khỏi lò đường Hiệp Hòa chừng mấy cây số nó úi vào bờ nam. Toán lính của sư đoàn 25 lên bờ xong tàu lại lùi ra giữa sông. Hiệu nói với Tánh. Mình tuần tiểu khúc sông này để yểm trợ cho họ...

Mưa bắt đầu dứt chỉ còn gió thổi mạnh. Ủ mình trong cái jacket mà Hiệu vẫn cảm thấy lạnh và thêm cái ấm áp của ly cà phê đen nóng và điều thuốc lá.

Ê Đạt... Mình còn cà phê?

Còn chứ anh... Tôi để cái bình thủy đằng sau lái...

Hiệu lại rời chỗ ngồi đi ra sau lái lục tìm cái bình thủy đựng cà phê xong chui vào hầm. Bật đèn sáng anh chậm chậm rót cà phê ra cái tách cũ. Cà phê chỉ vừa đủ cho nửa tách. Đưa tách cà phê ấm ấm lên hộp ngậm nhỏ Hiệu nhớ tới Huệ. Tiếng cười vui. Giọng nói dịu dàng, thân ái. Cử chỉ ân cần săn sóc. Bật lửa đốt điều thuốc Hiệu thở dài nhẹ nhõm nhìn căn hầm nhỏ và chật hẹp. Những thùng đồ ăn chất đống. Có thùng còn nguyên có thùng đã mở ra. Dụi tắt điều thuốc còn hơn phân nửa vào cái gạt tàn thuốc đầy ắp Hiệu uống một hơi cạn tách cà phê xong chậm chạp leo lên cầu thang rồi chui ra ngoài. Gió mát lạnh làm anh cảm thấy sáng khoái sau khi ở dưới hầm tàu chật hẹp, hôi hám và nóng nực một lúc lâu.

Alpha 12 đây Bravo... 12 đây Bravo...

Hiệu uể oải cầm lấy ống nói của máy 46.

12 nghe Bravo...

Dường như hiểu ý của phòng hành quân muốn mình báo cáo công tác đồ quân nên Hiệu nói nhanh.

Trình Bravo... Đã bốc thẳng con của 25 và đổ nó đúng mục tiêu... Nghe rõ trả lời...

Ok... Tôi cần anh lên Tango Bravo bốc một thẳng con của Bắc Bình...

12 tôi nghe Bravo 5/ 5...

Cúp máy liên lạc Hiệu nói với Tánh.

Mình lên Trắng Bàng đón lính sư đoàn 25...

Tay cầm tô mì gói đưa cho Hiệu Cam cất giọng khàn khàn.

Coi bộ mình bị quay lia lịa hả anh..."

Đón tô mì và đôi đũa Hiệu gật đầu.

Bravo nghĩ mình ăn chơi phè phỡn hơn tháng nay nên bắt mình làm bù. Dù sao mình cũng khỏe hơn mấy toán kia. Toán 1 trên Bến Sỏi bị bắn tơi bời hoa lá, còn toán 2 ở Trà Cú bị dũa đều đều. Mình nhờ biệt phái cho Ba Chung nên chỉ bị thẳng cha Mười Tình làm phiền chút đỉnh mà thôi...

Đang ngồi nơm nớp đại liên Đạt xen vào.

Sau vụ này mình còn trở lại Lương Hòa không anh?

Cam bật thành tiếng cười tiếp theo là giọng nói đùa cợt.

Nó chịu đèn con nhỏ nào ở đó... Không chừng mai một nó xin nhận Lương Hòa làm quê hương...

Cười lớn Hiệu đùa với Đạt.

Còn con bồ ở Gò Công thời mà bỏ đi đâu?

Đạt cười hăng hắc đùa.

Tôi có một trái tim nhưng trái tim của tôi có năm bảy lỗ và ba bốn ngăn. Cô nào tôi cũng thương mà cô nào tôi thương nhiều nhất thời tôi lấy cô đó...

Hiệu lắc đầu cười nhưng lại im lặng không nói gì. Chỉ có Cam lên tiếng.

Anh coi chừng đó. Nó để cho con gái người ta có bầu rồi nó dọt là anh mang tiếng...

Đạt lên tiếng liền như để phân bua hay đính chánh lời nói của Cam.

Không có đâu anh. Tôi thích Hạ vì tính tình hiền lành, dễ thương và vui vẻ.

Tụi này chỉ nói chuyện chứ chưa có làm gì hết

Theo thói quen Hiệu móc túi lấy gói thuốc nhưng chợt nhớ ra là mình đang ở trên tàu vào lúc ban đêm nên anh bỏ trở lại túi áo. Giọng nói của Đạt vang lên nhỏ, chậm và buồn.

Con bồ của tôi lúc này cũng ít viết thư...

Rồi... Nó có thằng khác rồi... Mai mốt gặp mày nó sẽ ca câu Thương anh thời thương rất nhiều mà duyên kiếp lỡ làng rồi...

Cam cười ha hả sau khi nói còn Hiệu cũng bật cười. Ngay cả Tánh đang ngồi trong phòng lái cũng cười khặc khặc xen vào câu chuyện.

Bởi vậy hôm rày tôi thấy mặt nó buồn hiu mà không biết là nó bị đào đá...

Dường như không muốn làm cho Đạt buồn thêm Hiệu bắt sang chuyện khác bằng cách nói với Cam.

Ngày mốt ban quân lương sẽ lên Gò Dầu phát lương cho mình. Em coi cái gì mình thiếu cho anh biết để anh báo cáo về bộ chỉ huy...

Cam trả lời không do dự.

Em đã ghi ra giấy rồi. Mai sáng sẽ đưa cho anh. Đạn và dầu cặn mình còn nhiều chỉ thiếu có gạo sậy, mì gói, thịt và ration C...

Hiệu gật đầu.

Gạo sậy, mì gói và thịt ba lát thời có thể có còn ration C không chắc...

Ba giờ khuya. Tàu ủi vào bãi đất trống cạnh ngôi đồn của nghĩa quân. Lính của sư đoàn 25 lên tàu bên bờ bắc và nửa tiếng sau đổ bộ xuống bờ nam.

Mình đi đâu anh?

Tánh hỏi Hiệu trong khi cho tàu lùi ra giữa sông. Người thuyền trưởng trả lời gọn hai tiếng.

Gò Dầu...

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 12

Nắng đỏ vàng trên mặt sông rộng. Nước lờ đờ chảy. Gió hiu hiu. Mặc dù có gió và đang ở trên sông nhưng Hiệu cảm thấy nóng nực và oi bức. Có lẽ trời sắp mưa. Cuối tháng 3 rồi. Chiếc Alpha 12 đang lênh bành trên nước. Hôm nay là ngày cuối của cuộc hành quân. Mọi người đều mệt mỏi sau hai tuần lễ thức nhiều hơn ngủ và ăn gạo sấy với thịt ba lát.

Alpha 12 đây Bravo...

12 tôi nghe Bravo

Tiếng của trung úy An, sĩ quan trực phòng hành quân vang lên chậm và nhỏ.

Cuộc hành quân chánh thức chấm dứt. Anh có thể trở lại Lương Hòa. Good luck...

12 tôi nghe Bravo 5/5...

Mình về Lương Hòa

Hiệu vui vẻ ra lệnh cho Tánh trong lúc rút gói Pall Mall. Thong thả lấy một điếu xong anh đưa cho Tánh. Trái với Đạt Tánh không từ chối. Bật lửa cho cả hai xong hít hơi dài Hiệu cười đùa.

Em biết hút thuốc lá lúc nào?

Tánh cười cười.

Mười một tuổi

Thấy Hiệu trợn mắt Tánh cười hà hà.

Dân chơi Khánh Hội mà anh. Tôi biết nhậu lúc mới mười tuổi còn hút thuốc lúc được mười một. Hai ông anh lớn của tôi là du đảng ở Khánh Hội. Sau này hai ảnh chán làm du đảng bèn đăng lính. Anh hai tôi đăng vào nhảy dù còn ông anh kế vào biệt động. Chỉ có tôi vào hải quân. Mỗi lần gặp nhau hai ảnh chê tôi gà chết, lạnh căng nên mới đi hải quân...

Hiệu cười nhẹ khi tình cờ khám phá ra chút ít về lý lịch của nhân viên dưới tàu.

Em là du đảng sao anh không nghe em chửi thề... Thường thường...

Hít hơi thuốc nhả khói ra từ từ Tánh cười nhìn Hiệu.

Đó là điều người ta nghĩ lầm về du đảng. Nó có nhiều hạng thưa anh...

Hiệu nhìn vào hai bên bờ.

Anh có quen một người cũng là du đảng và cũng ở Khánh Hội...

Ai... Anh nói tên là tôi biết liền...

Em biết Cửa Điền?

Hiệu cười cười khi thấy Tánh há hốc miệng nhìn mình. Lát sau Tánh thở khì.

Biết chứ sao không biết anh. Anh Cửa hiền và thương em út lắm...

Hiệu gật đầu nhớ tới người bạn vong niên, tính tình phóng khoáng và ăn nói có duyên. Cửa không uống rượu nhiều nhưng lại thích ngồi trong bàn rượu để tán dóc và chọc cười bạn bè. Không ai có thể nghĩ một người hiền lành, vui vẻ và con nhà gia giáo như anh lại là du đảng.

Mình tới đâu rồi anh?

Tánh búng tàn thuốc xuống nước. Hiệu nhìn vào xóm nhà cất dọc theo bờ sông.

- Hiệp Hòa... Chắc bảy giờ tối mình mới về tới Lương Hòa...

Hiền, Ba Chung, Hiệu và Tất ngồi quanh cái bàn hình chữ nhật trong văn phòng xã.

Chi khu báo cho tôi biết là họ ghi nhận được sự chuyển quân của địch về quận Đức Hòa...

Đông không cô Hiền?

Hiệu hỏi gọn. Hiền liếc nhanh Ba Chung như có ý để cho vị đại đội trưởng nghĩa quân trả lời câu hỏi của Hiệu.

Khá đông. Có thể lên tới hai ba đại đội hoặc một tiểu đoàn. Đường như tụi nó định làm cái gì. Hiệu cũng biết nếu lấy được Lương Hòa thẳng Mười Tình có thể tấn công quận lỵ Bến Lức đồng thời uy hiếp quốc lộ 4 nhất là cầu Bến Lức để làm gián đoạn giao thông từ miền tây lên Sài Gòn...

Căn phòng họp nhỏ hẹp chìm vào im lặng. Tăng hắng tiếng nhỏ Hiền lên tiếng.

Được tăng viện thêm lính thời Mười Tình có thể đánh lấy Lương Hòa một

cách không khó khăn. Mình chỉ có bốn trung đội thôi do đó không thể chia ra đóng nhiều chỗ được. Tôi đã xin quận thêm lính nhưng họ bảo không có. Và lại có lính mà không có súng đạn thời cũng như không...

Thấy Hiệu có vẻ như muốn nói Hiền cười hỏi.

Ông Hiệu muốn nói gì?

Hiệu nói trong lúc nhìn Hiền với Ba Chung.

Tôi có thể viện trợ cho cô Hiền và anh Ba một ít súng đạn...

Không bỏ qua cơ hội Ba Chung hỏi nhanh.

Chú cho hay cho mượn?

Hiệu đùa.

Cho luôn. Anh không nghe người ta nói câu là " Chẳng thà cho còn hơn cho mượn bởi vì cũng mất bao nhiêu đó mà thôi...

Ba Chung cười hà hà nói với Tất.

Mình khỏe rồi nghe chú năm. Được hải quân viện trợ là mình có súng lớn để chơi lại Mười Tình...

Tất nói trong tiếng cười.

Anh ba nói trúng ý của tôi. Tuy nhiên mình phải làm như vậy mới được...

Tất thấp giọng xuống cho Hiền, Ba Chung và Hiệu nghe. Cười ha hả Ba Chung vỗ vai Tất một cái.

Chú năm mà lo xếp đặt đi. Mình làm cho Mười Tình té ngựa chơi...

Uống cạn ly nước trà nguội Hiệu đứng lên cười nói với Ba Chung.

Tôi về tàu lo soạn sẵn súng đạn để giao cho anh. Khi nào xong tôi sẽ báo cho anh biết...

Nhìn theo bóng của Hiệu khuất nơi khúc quanh Ba Chung cười nói với Hiền.

Mình may mắn mới quen được Hiệu. Tuy gàn và bướng nhưng anh biết nó là người tốt...

Nhìn Hiền anh ta cười tiếp.

Phải chi em với Hiệu...

Hiền nhìn người anh bà con của mình.

Anh muốn nói cái gì...?

Ba Chung định mở miệng nhưng nghĩ sao lại lắc lắc đầu mấy cái rồi bắt

sang chuyện khác.

Anh phải đi ra quận. Em đi hông?

Dạ hông. Em ráng làm cho xong công chuyện để về nhà sớm...

Ba Chung gật đầu bước ra cửa. Hiền trở vào phòng của mình. Ngồi trên ghế nàng nhìn ra khung cửa sổ. Ngồi đây nàng có thể nhìn thấy gần hết con đường làng. Xa về bên trái là ngôi nhà thờ màu trắng với cây thánh giá vượt cao lên khỏi các ngọn dừa lão. Xế ngôi quán của bà Hai Nhàn về bên mặt là ngã ba. Một đường đi về bờ sông, một đường queo vào nhà thờ còn rẽ phải đi về Lương Bình và xa hơn nữa là Đức Hòa. Chiếc máy phát thanh văng ra một điệu nhạc buồn buồn.

- Chiều trên phá Tam Giang

anh chợt nhớ em

nhớ ôi niềm nhớ ôi niềm nhớ

đến bất tận

em ơi

em ơi

Giờ này thương xá sắp đóng cửa

người lao công quét dọn hành lang

giờ này thành phố chợt bùng lên

để rồi tắt nghỉ sớm

ôi Sài Gòn Sài Gòn giờ giới nghiêm

ôi Sài Gòn Saigon mười một giờ vắng yên

ôi em tôi Sài Gòn không buổi tối

Giờ này có thể trời đang nắng

em rời thư viện đi rong chơi

hàng cây viền ngọc thạch len trôi

nghĩ đến ngày thi tương lai thúc hối

căn phòng nhỏ cao ốc vô danh

rồi nghĩ tới anh

*rồi nghĩ tới anh
nghĩ tới anh*

*Giờ này có thể trời đang mưa
em đi dưới hàng cây sướt mướt
nhìn bong bóng nước chạy trên hè
như đóa hoa nở vội
giờ này em vào quán nước quen
nơi chúng ta thường hẹn
rồi bập bênh buông tâm trí
trên từng đợt tiếng lao xao*

*Giờ này thành phố chợt bùng lên
em giông lệ vẫn rất chảy tuôn
nghĩ đến một điều em không rõ
nghĩ đến một điều em sợ không dám nghĩ
đến một người đi giữa chiến tranh
lại nghĩ tới anh
lại nghĩ tới anh...*

Hiền chợt buông tiếng thở dài hắt hiu. Như nhiều cô gái khác nàng cũng ấp ủ một giấc mơ đơn giản. Giấc mơ của một cô gái nghèo, an phận, chỉ mong ước có một người chồng thương yêu và mái gia đình ấm cúng. Giấc mơ bình thường nhưng khó thành vì nhìn quanh không có ai thích hợp để cùng nàng xây giấc mơ gia đình êm ấm. Cái khổ của nàng là có giấc mơ nhưng không có người. Thanh niên chung quanh đây quê mùa và ít học. Dù không học cao nhưng nàng cũng học hết trung học. Còn thanh niên trong làng thời lồm bồm năm ba chữ. Cái khổ của nàng là tuy sống trong làng nhưng lại không thích hợp và hòa đồng với người trong làng. Có lẽ tính tình lãng mạn và thích đọc sách đã làm nàng mơ mộng thứ tình yêu đôi lứa giống như trong các cuốn tiểu thuyết. Bao năm qua nàng mỗi mòn chờ đợi người trong mơ và tình yêu trong tiểu thuyết nhưng người trong mơ không bao

giờ đến. Tên Hiệu và hình ảnh của ông lính thủy gàn bướng, dễ ghét hơn là dễ thương thoáng qua trong trí khiến cho Hiền lắc đầu cười vu vơ.

Hay là mình xuống tàu...

Hiền đỏ mặt khi nghĩ tới đó.

Không được... Người ta cười chết...

Tuy nhiên ý nghĩ xuống tàu gặp Hiệu cứ sừng sững trong trí não dù nàng không muốn nghĩ tới. Nàng càng cố gắng dập tắt thời nó lại hiện ra.

Mình gặp ông để bàn công chuyện mà... Giữa mình với ông đâu có gì đâu...

Hiền bằng lòng với ý nghĩ này trong lúc tay cầm cây viết vẽ nguệch ngoạc lên tờ giấy trắng. Cố gắng ngồi trong văn phòng tới 2 giờ trưa nàng đứng dậy vì không thể làm việc được nữa. Vuốt lại bộ bà ba đen cho thẳng nàng chậm chạp bước ra cửa. Đi qua khỏi nhà thờ và bắt đầu vào bãi đất trống nàng cảm thấy mặt mình nóng bừng khi thấy bóng chiếc tàu sắt đậu nơi bờ sông. Càng tới gần nàng càng đi chậm lại như cố gắng cưỡng lại ý muốn gặp Hiệu. Nàng liếc nhanh hai dãy nhà nằm dọc theo con đường như sợ có người ta thấy hoặc biết mình xuống gặp Hiệu. Khi tới gần chiếc tàu sắt nàng nghe được âm thanh lạ tai rồi thấy bóng của một người ngồi lui cui làm cái gì trên sàn tàu nơi trước mũi. Hít hơi dài như lấy thêm can đảm Hiền khẽ lên tiếng.

Ông Hiệu..."

Đang ngồi lui cui gõ sét nên Hiệu không nghe được tiếng gọi của Hiền.

Ông Hiệu...

Hiệu quay lại và hơi ngỡ ngàng khi nhận ra người đang đứng chính là cô xã trưởng dễ ghét.

Ủa cô Hiền đi đâu vậy?

Hiền mím môi trả lời.

Dạ tôi đi gặp ông...

Cô Hiền gặp tôi có chuyện gì?

Hiền nghĩ thầm trong trí.

Ông này kỳ cục. Mình lội bộ xuống đây gặp ông mà ông lại hỏi một câu bất nhơn...

Dù nghe câu hỏi kỳ cục và thái độ lạnh nhạt của Hiệu nhưng Hiền cũng gắng gượng trả lời.

Dạ cũng có chút chuyện. Ông có rảnh hôn?

Hiệu cười cười. Dường như anh cũng nhận ra cái ý tốt của cô xã trưởng mà mình không có cảm tình.

Rảnh thời tôi không rảnh nhưng tôi cũng có thể nói chuyện với cô... Mời cô lên tàu...

Tuy nói mời khách lên tàu nhưng Hiệu lại làm lơ không đưa tay ra cho Hiền nắm lấy để leo lên tàu. Thấy thế Hiền cười nói đùa.

Ông làm ơn làm phước kéo tôi lên tàu...

Nghe câu nói giận hờn của Hiền Hiệu cười đưa tay ra cho Hiền nắm lấy rồi kéo nàng lên tàu.

Ông đang làm gì vậy?

Gỗ sét...

Hiền hỏi gọn và Hiệu trả lời gọn hơn.

Gỗ sét là làm gì?

Giơ cao chiếc búa nhỏ bằng sắt lên Hiệu cười giải thích.

Tôi dùng chiếc búa sắt này để gõ vào chỗ nào bị sét sau đó dùng sơn kỵ hà sơn lên rồi lại dùng sơn xanh sơn lên lần nữa...

Hiền mỉm cười đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán.

Ừ sao có mình ông làm việc... Còn mấy người kia đâu?

Họ đi uống cà phê...

Hiền nhìn Hiệu với cái nhìn ngạc nhiên.

Ông để cho nhân viên đi chơi còn ông làm việc. Sao kỳ vậy?

Rút gói thuốc Pall Mall khỏi túi áo, lấy ra một điếu, gõ nhẹ vào chiếc zippo đang cầm trong lòng bàn tay mấy cái Hiệu mới thong thả bật lửa đốt thuốc. Anh hít liên tiếp ba hơi dài xong thả khói thành những vòng tròn khác nhau bay lơ lửng trong không khí. Hiền mỉm cười thích thú. Khi còn trọ học ở Sài Gòn nàng đã thấy mấy ông anh bà con thi đua trở tài thổi khói thành những vòng tròn giống như Hiệu đang làm.

Họ làm xong việc tôi giao cho họ thời họ có quyền đi chơi. Phần tôi chưa làm xong tôi phải ở lại tàu để làm cho xong... Đó là cách tôi chỉ huy nhân

viên...

Gật đầu liên tiếp mấy cái xong Hiền im lặng quan sát chiếc tàu.

Tôi thích chiếc tàu của ông... Sạch sẽ, ngăn nắp và...

Hiệu nhìn người đối diện với mình với cử chỉ như chờ nghe tiếp.

Tôi nói ông đừng giận nghe... Tàu của ông sạch sẽ, ngăn nắp và ngang bướng như ông...

Không có cử chỉ hay nét mặt tỏ ra mình giận hờn mà còn Hiệu bật thành tiếng cười vui vẻ vì câu so sánh của Hiền.

Cám ơn cô...

Hít hơi thuốc dài Hiệu nhả khói ra từ từ xong lên tiếng.

Cô Hiền có đi tàu bao giờ chưa?

Hiền thong thả lắc đầu trong lúc nhìn về phía bên kia bờ sông.

Tôi mời cô Hiền đi dạo một vòng. Cô chịu không?

Hiền trả lời thật nhỏ.

Chịu...

Hơi mỉm cười Hiệu nhảy lên bờ tháo dây cột tàu xong leo lên tàu trở lại. Chui vào phòng lái anh để máy tàu rồi từ từ lùi ra giữa sông. Chiếc Alpha 12 quay đầu chạy về hướng Trà Cú. Đứng cạnh ụ súng nơi mũi Hiền im lặng thưởng thức phong cảnh. Mặt sông xanh gợn gợn sóng. Gió thổi lá cờ vàng ba sọc đỏ bay phấp phật. Tàu chạy qua khu vườn thơm. Khóm dứa nước lá nửa xanh nửa vàng. Vài dề cỏ mọc trôi dạt dờ theo con nước ròng.

Cô Hiền...

Hiền quay lại khi nghe Hiệu gọi. Nàng rời chỗ đứng vì thấy Hiệu ra dấu cho mình.

Cô trèo lên đây...

Hiệu chỉ vào chỗ mà anh hay ngồi trên mũi. Thấy Hiền do dự không dám trèo lên anh phải rời phòng lái giúp nàng trèo lên ngồi vào chỗ anh thường ngồi.

Cô đang ngồi vào chỗ của thuyền trưởng...

Hiệu cười nói đùa. Bật thành tiếng cười vui vẻ Hiền cũng đùa.

Vậy hả... Bây giờ tôi là thuyền trưởng còn ông là nhân viên hả...

Vậy thì thuyền trưởng Hiền ra lệnh đi đâu?

Cười hăng hắc Hiền chỉ vào khu vườn thơm.

Đó đó... Em lái vào đó cho qua xem xét địa thế...

Hiệu cười ha hả khi nghe câu nói đùa của Hiền. Dường như nhờ vào điều gì đó mà cả hai trở nên thân thiện hơn cũng như nói năng cởi mở và vui vẻ hơn.

Cô Hiền khát nước?

Liếc nhanh Hiệu Hiền vui vẻ gật đầu.

Tôi đi lấy nước uống nhưng tôi nhờ cô giữ tay lái dùm...

Hiền nhìn vào mặt Hiệu.

Ông muốn tôi lái tàu?

Hiệu cười đùa.

Là thuyền trưởng cô cần phải biết lái tàu. Thuyền trưởng mà không biết lái tàu thời quê lắm...

Dạ...

Rời ghế lái Hiệu bước nhanh ra cửa để đỡ cho Hiền rời khỏi mũi tàu xong hai người chui vào phòng lái. Ra hiệu cho Hiền ngồi vào ghế Hiệu giải thích.

Đây là bánh lái. Muốn cho tàu đi về bên trái thời cô quay tay lái về bên trái còn nếu muốn cho tàu đi về bên phải thời quay về bên phải. Cô làm thử đi...

Hiền đặt hai bàn tay nhỏ nhắn của mình lên tay lái làm bằng đồng bóng loáng đoạn quay tay lái về bên phải. Nàng cười thích thú khi thấy mũi tàu chậm chậm đổi hướng về bên phải. Quay lại nàng thấy Hiệu vừa chui ra khỏi phòng lái. Quay bánh lái sang trái nàng thấy chiếc tầu sắt nặng nề chuyển mũi về bên trái. Hiệu trở vào phòng hai tay cầm hai cái ly nhựa. Đưa cho Hiền một ly anh cười nói.

Trái cây hộp... Cô Hiền ăn thử...

Hiền đưa tay đón lấy ly trái cây. Vô tình bàn tay của nàng chạm vào bàn tay của Hiệu. Cử chỉ này khiến cho nàng đỏ mặt. Liếc nhanh Hiệu nàng cười hỏi lảng.

Làm sao cho tàu ngừng lại hả ông Hiệu?

Hiệu trả lời với giọng trầm và khàn.

Cô Hiền kéo hai cần ga về chữ N...

Cúi đầu nhìn giây lát Hiền kêu lên.

Tôi đâu có thấy chữ N nào đâu...

Nhận thấy Hiền có vẻ lúng túng Hiệu vội bước tới đứng sát vào người của nàng. Đặt hai bàn tay của mình lên bàn tay của Hiền anh từ từ kéo cần ga về chữ N. Con tàu ngưng chạy và trôi lênh bênh giữa sông. Hai người trên tàu cũng im lặng ngắm cảnh. Đứng sau lưng Hiệu ngửi được mùi hương lạ toát ra từ thân thể của Hiền. Dường như đó là mùi nước hoa hòa với mùi hương của cô gái nửa thành thị và nửa thôn quê khiến cho anh cảm thấy một ngất ngây dịu dàng từ từ dấy lên trong lòng mình.

Ông Hiệu... Tay của tôi...

Hiền nói nhỏ vì thấy Hiệu cứ nắm chặt lấy hai bàn tay của mình. Hơi ngượng ngùng Hiệu cười gượng thốt.

Tôi xin lỗi cô Hiền...

Dạ không có gì... Mình chạy sát vào bờ được không ông?

Hiệu cười gật đầu.

Được chứ... Muốn quan sát thời mình phải chạy sát vào bờ mới thấy rõ...

Hiền cười chúm chím khi nghe Hiệu cũng dùng tiếng mình. Hai tay đẩy hai cần ga tới trước xong nàng nhẹ quay tay lái về bên phải. Dưới sự điều khiển của tân thuyền trưởng chiếc Alpha 12 ngoan ngoãn đổi hướng vào gần bờ hơn. Hiệu cười đùa.

Cô học mau lắm. Cô mà đi lính hải quân thời làm bà thuyền trưởng dễ ợt...

Hiền cười hắc hắc.

Tôi mà làm thuyền trưởng thời ông làm gì?

Hiệu buột miệng.

Thời tôi sẽ là ông...

Nói tới đó Hiệu đột nhiên ngưng lại khiến cho Hiền thắc mắc. Quay nhìn Hiệu chăm chú nàng hỏi dồn.

Ông sẽ là ông gì? Tại sao ông không nói hết?

Hiệu cười lắc lắc cái đầu tóc dài một hai tháng chưa được hớt rồi nói lảng sang chuyện khác.

Cô đừng dơ gần bờ quá...

Hơi gật đầu Hiền kêu nhỏ.

Ông Hiệu... Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi
Hiệu cười lắc đầu.
Tôi không nói ra đâu vì cô sẽ giận tôi...
Hiền quay nhìn chăm chú vào mặt người đối thoại.
Ông cứ nói. Tôi hứa là tôi sẽ không giận ông...
Im lặng giây lát Hiệu nói với giọng chậm và hơi nghiêm nghị.
Cô mà làm thuyền trưởng thì tôi sẽ làm ông...
Hiệu ú ớ khi nói tới đó. Hiền nhìn anh bằng nụ cười như khuyến khích.
Thời tôi sẽ là ông ch...
Cắc... Bùm... Tạch... Tạch... Hiệu ngưng nói. Ầm... Tiếng nổ khủng khiếp
làm rung chuyển chiếc tàu sắt nặng nề. Hiệu la lớn.
Việt Cộng bắn...
Khom mình chui nhanh khỏi khung cửa hẹp Hiệu nhào tới ụ súng đại liên
50. Ngồi trong phòng trên chiếc ghế lái Hiền nghe tiếng súng nổ rền cùng
với đạn lửa bay đỏ rực trong ánh nắng vàng hực của buổi trưa. Hiệu chột ló
đầu lên khỏi ụ súng.
Lùi lại... Hiền... Hiền... Lùi lại... Lùi tàu ra giữa sông...
Hiền lúng túng không biết làm gì khi nghe tiếng hét của Hiệu. Theo phản
ứng tự nhiên nàng lấy hết sức lực kéo cần ga về sau thật mạnh. Máy tàu rú
lên và phun khói đen mù mịt đoạn chầm chậm lùi ra giữa sông và cuối cùng
dạt về bờ bên kia. Ngưng bắn Hiệu leo ra khỏi ụ súng. Chui vào phòng lái
anh cười nói với Hiền.
Cô Hiền bớt sợ chưa. May mà không có gì...
Trao tay lái cho Hiệu Hiền cười nói đùa mà khi nghe xong Hiệu phải bật
thành tiếng cười vui vẻ.
Hú vía... Bây giờ tôi mới biết là lính hải quân như ông không có nhong
nhong ăn với chơi...
Đứng bên cạnh Hiệu trong phòng lái nàng nói tiếp.
Chắc tàu bị bắn nhiều lắm hả ông Hiệu?
Đủ xài thôi cô Hiền...
Cười hắc hắc Hiền nhìn thẳng vào mặt ông lính thủy.
Hồi này tôi nghe ông gọi tên tôi. Bây giờ ông có thể gọi y như vậy...

Hiệu cười cười gật đầu.

Nếu Hiền cho phép...

Anh Hiệu khách sáo quá...

Hiền coi có bị thương gì không. Đầu đưa mặt đây coi...

Hiền cười xoay người một vòng và Hiệu gật đầu.

Chắc là không có bị thương. Thôi mình vào bờ...

Khi chiếc Alpha 12 ủi bãi Hiệu thấy bốn nhân viên đứng chờ. Cam lên tiếng.

Anh và chị Hiền có bị gì không. Tụi này nghe súng nổ chạy về mới biết anh lái tàu đi mất...

Liếc nhanh Hiền Hiệu cười nói với nhân viên của mình.

Không có ai bị thương hết... Cam coi bên hông có bị hư hại gì không để mình báo cáo về bộ chỉ huy... Anh với cô Hiền lên quán uống nước để ăn mừng...

Hiệu nhảy xuống đất trước xong đưa tay đỡ Hiền xuống. Đi song song với nhau Hiền hỏi nhỏ.

Anh Hiệu nói ăn mừng là ăn mừng cái gì vậy?

Hiệu cười cười.

Thì ăn mừng hai đứa mình quen nhau... Ăn mừng khỏi bị thương...

Trầm ngâm giây lát Hiền thỏ thẻ.

Hiền xin lỗi anh Hiệu về...

Hiệu quay nhìn cô bạn gái mới quen.

Xin lỗi về chuyện gì?

Nhiều chuyện lắm. Hiền hiểu lầm anh Hiệu...

Hiệu cười cười dừng bước đốt điếu thuốc.

Quên chuyện đó đi Hiền. Bây giờ mình là bạn. Mình hiểu nhau là đủ rồi...

Hai người đi dọc theo con đường đất rộng tới bên hông nhà thờ. Ngược nhìn cây thánh giá sơn màu trắng vươn cao trên bầu trời xanh ngắt Hiệu cười nói tiếp.

Mình là bạn với nhau và điều cần thiết là hai đứa mình phải hợp tác chặt chẽ mới đủ sức chống lại Mười Tình...

Hiền để anh chỉ huy nghe...

Hiền nhìn ông thuyền trưởng khi nói câu này. Hiệu cười lắc đầu.
Hiền chỉ huy chứ anh đâu có quen đánh nhau trên bộ mà chỉ huy...
Nói xong quay nhìn cô bạn gái Hiệu cười tiếp với giọng vui vẻ.
Dù mình mới quen biết nhau nhưng anh rất quý mến và phục tài chỉ huy của Hiền...
Hiền quay nhìn bạn và bắt gặp Hiệu cũng đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau giây lát Hiền mới lên tiếng.
Cám ơn anh... Hiền rất may mắn và sung sướng có được một chiến hữu, một người bạn như anh...
Búng tàn thuốc ra xa Hiệu đùa.
Hiền nịnh anh để anh bao Hiền uống nước hả...
Hiền cười hắc hắc.
Dạ... Hiền tính mời anh nhưng nhớ là mình chưa lãnh lương...
Vậy hả... Anh bao Hiền ăn hủ tiếu rồi Hiền mời anh lại nghe
Dạ... Mai một Hiền mời anh Hiệu tới nhà ăn giỗ...
Hiệu liếc cô bạn gái. Bắt gặp Hiệu nhìn mình tủm tủm cười Hiền đỏ mặt quay đi chỗ khác.
Anh Hiệu cười gì?

Hiệu lắc đầu cười vu vơ. Đôi trai gái im lặng đi bên nhau về hướng ngã ba .

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 13

2 giờ sáng. Chiếc Alpha 12 trôi lênh bênh giữa dòng sông. Sợi dây neo căng thẳng băng. Gió thổi ù ù mang theo những giọt nước mưa tạt vào mặt rất rạt. Trùm kín người bằng chiếc poncho Hiệu ngồi co ro trên mũi. Tánh, tay cầm khẩu M16 đi đi lại lại vòng quanh tàu. Ba đêm trôi qua, vì lý do an ninh cho nên Hiệu rút tàu ra neo giữa sông và mỗi ca gác phải có hai người gác. Thiếu hụt nhân viên nên Hiệu phải gác liền hai ca một lúc. Đôi khi anh phải thức từ 11 giờ đêm cho tới năm giờ sáng rồi ngủ li bì ban ngày.

Mặt sông cũng như hàng cây đen mờ hai bên bờ hầu như chìm mất trong màn mưa giăng trắng xóa. Đưa starlight scope lên quan sát dòng sông Hiệu lắc đầu lẩm bẫm.

Mưa gì mưa hoài...

Tháng năm mà anh... Mưa cho người ta làm ruộng chứ anh...

Tánh nói vọng lên khi nghe Hiệu than.

Anh đi hút thuốc đi để tôi coi chừng cho...

Âm ừ giây lát Hiệu mới chịu rời chỗ ngồi trên mũi. Khom người chui vào trong hầm tàu anh cởi poncho, lấy cái khăn lau khô mặt mà đoạn ngồi xuống cái ghế làm bằng hai thùng đạn đại liên không chồng lên nhau. Bật lửa đốt điếu thuốc, hít hơi dài xong nhả khói ra từ từ anh nhìn vợ vẫn căn hầm chứa dụng cụ. Không khí ẩm mốc, ngai ngái một mùi kỳ cục giống như mùi chuột chết hòa với mùi thuốc súng và khói thuốc lá quyện trong căn hầm nhỏ hẹp. Hít vội vài hơi thuốc xong Hiệu leo nhanh lên sàn tàu. Dù nước mưa tạt vào mặt ướt đầm anh lại cảm thấy khoan khoái hơn. Mưa đã tạnh. Trời trong hơn một chút. Tánh cầm starlight scope lên quan sát.

Anh Hiệu...

Tánh kêu lên hai tiếng và Hiệu trả lời cộc lốc.

Gì?

Có cái gì giống như chiếc ghe ở giữa sông...

Hiệu chụp lấy ống dòm trong tay của Tánh. Trên mặt sông rộng mờ mờ hơi nước, không phải một mà hai, ba chiếc thuyền hiện lên.

Gọi tụi nó dậy mau lên...

Khi bốn nhân viên tề tựu trước mũi tàu Hiệu ra lệnh thật nhanh.

Đạt vào ụ 50, Minh lên ụ 20 ly, Cam và anh kéo neo còn Tánh lái tàu...

Bum... Bum... Tiếng máy tàu nổ ròn rã. Chiếc Alpha 12 vừa kéo neo vừa chạy tới. Bụp... Bụp... Hiệu dọng liền một lúc hai trái sáng. Dưới ánh hỏa châu năm người lính thủy thấy ba chiếc ghe tam bản chỉ còn cách bờ không xa.

Hiệu ra lệnh nhanh và gọn.

Đạt... Bắn ghe... Minh bắn bờ bên phải còn Cam bắn bờ bên trái. Tánh 1500 vòng...

Nhận lệnh Tánh nhấn mạnh cần ga tới trước. Hai máy dầu cặn mấy trăm mã lực rú lên. Khói đen phun mù mịt và chiếc Alpha 12 rẽ nước chạy tới mục tiêu. Đạt miết cò. Âm thanh của hai khẩu 12 ly 7 gầm gừ. Đạn lửa kéo thành dây đỏ rực trong bóng đêm thâm u. Khẩu đại bác chạm nổ của Minh chớp chớp hàng loạt ánh sáng trong bờ. Qua ống kính của starlight scope Hiệu thấy rõ hai chiếc ghe tam bản dật dờ trôi trên mặt nước. Đạn của địch từ trong bờ bắt đầu bắn ra nhiều hơn.

B40

Minh la lớn khi thấy một đốm lửa từ trong bờ xẹt ra. Ánh lửa nháng lên sáng rực kèm theo tiếng nổ lùng bùng lỗ tai. Chiếc tàu sắt rung chuyển vì trúng một trái B40 vào bên hông.

Chạy sát bờ..."

Hét vào tai Tánh xong Hiệu nhảy tọt xuống sàn rồi chạy nhanh ra sau lái. Chụp lấy khẩu M79 tự động anh bóp cò. Hàng chục tiếng bụp bụp của lựu đạn vọt ra khỏi nòng rồi lát sau âm thanh ì ầm rền rền khắp nơi bên bờ nam của dòng sông. Hiệu chỉ ngừng bắn khi dây đạn một trăm viên của khẩu M79 tự động không còn một viên nào. Địch cũng ngừng tác xạ vì biết

không thể nào ngóc đầu lên dưới lưới đạn của chiếc tàu sắt. Tuân theo lệnh của Hiệu Tánh lái tàu chạy sát vào bờ sông. Chiếc tàu sắt to lớn, dềnh dàng bây giờ sẽ biến thành một mục tiêu rất dễ bắn cho súng của địch. Cắc... bùm... tạch... tạch... Ánh lửa lóe lên từ trong bờ. Hiệu nghe được tiếng đạn chạm vào vách sắt. Bốn khẩu súng cùng lượt nhả đạn và cùng nhắm vào một mục tiêu. Vùng không gian nhỏ hẹp như bị nung chảy bởi hàng ngàn viên đạn đủ loại. Chiếc Alpha 12 đảo một vòng thật gắt để trở lại chỗ cũ tuy nhiên không còn tiếng súng nào bắn trả từ phía địch. Dừng tàu lại nơi hai chiếc ghe bị chìm, Hiệu ra lệnh cho nhân viên tìm kiếm xác chết nhưng không thấy gì hết. Mưa lại bắt đầu rơi mỗi lúc một nặng hạt hơn. Bốc máy báo cáo cho bộ chỉ huy giang đoàn xong Hiệu ra lệnh cho Tánh lái tàu về chỗ cũ. Mưa vẫn rơi đều trên mặt sông vắng lặng.

Mười Tình ngồi đối diện với một người đàn ông tuổi trạc bốn mươi, mặc bà ba đen và mang giép râu.

Trình đồng chí tiểu đoàn trưởng... Tôi xin lỗi về chuyện xảy ra đêm hôm qua. May mà đồng chí đã qua sông rồi...

Người đàn ông được Mười Tình gọi là đồng chí chính là Đỗ Vịnh, mang quân hàm thiếu tá của Mặt Trận, đồng thời là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn K1, một đơn vị chủ lực miền của tỉnh Long An. Hôm nay hấn về vùng Đức Hòa để điều nghiên kế hoạch đánh chiếm làng Lương Hòa làm bàn đạp tiến công quận Bến Lức trong cuộc Tổng Công Kích Đợt 2.

Đồng chí biết gì về chiếc tàu của địch?

Mười Tình hơi do dự trước câu hỏi của Vịnh. Có lẽ cũng biết câu hỏi của mình khó trả lời nên Vịnh giải thích thêm.

Tôi muốn biết về tên chỉ huy của chiếc tàu? Hấn có bao nhiêu nhân viên? Tàu có vũ khí gì..?

Ngừng lại như để suy nghĩ lát sau hấn mới hăng giọng tiếp.

Tôi không ngại hỏa lực của chiếc tàu vì nó ở dưới nước còn mình đánh trên bờ. Tuy nhiên nếu khéo xử dụng thời nó cũng có thể yểm trợ một cách hiệu quả cho ngôi đồn của địch. Mấy lần đồng chí bị đám nghĩa quân đánh xiềng niềng...

Mười Tình làm thỉnh cúi đầu nhìn xuống đất. Ánh mắt sắc sảo và nghiêm lạnh của vị tiểu đoàn trưởng, đại diện cho Mặt Trận nhìn chăm chú vào kẻ đối diện. Giọng nói trầm và nghiêm của hắn vang lên trong căn hầm nhỏ hẹp.

Mấy lần thua trận là vì đồng chí khinh địch và không biết rút tia kinh nghiệm đồng thời điều nghiên chiến trường một cách kỹ càng hơn. Đồng chí quên mất câu tứ khoái nhất mạn mà mặt trận đã đề ra. Sau vụ tổng nổi dậy này tôi sẽ đề nghị với mặt trận cho đồng chí đi học một khóa để đảm bảo tư tưởng hầu thi hành đúng theo đường lối cách mạng của Mặt Trận... Tuy ngoài mặt không lộ ra cử chỉ nào nhưng Mười Tình run trong lòng vì những lời đe dọa ngầm của Vịnh. Bốn chữ đi học một khóa có nhiều nghĩa lắm. Hắn có nhiều người quen biết được Mặt Trận gọi đi học một khóa để đảm bảo tư tưởng và những người đó đều đi mất biệt không bao giờ trở lại, không còn được ai nhắc tới tên nữa. " Giết lầm hơn tha lầm ". Mười Tình thuộc lòng câu nói đó. Huống chi Mặt Trận không bao giờ lầm lẫn.

Thưa đồng chí tiểu đoàn trưởng... Thằng thuyền trưởng chiếc tàu tên là Hiệu. Nó còn trẻ độ 24, 25 tuổi. Nghe nói cha mẹ nó là thành phần tư bản; còn nó cũng có học cao lắm. Nó làm bạn với con xã trưởng tên Hiền. Con nhỏ này cũng là đứa có học, đậu tú tài nhưng không chịu đi dạy học mà nhận chức xã trưởng...

Vịnh gật gù mỉm cười tỏ vẻ hài lòng vì những điều Mười Tình vừa nói ra. Tuy không nhiều chi tiết lắm nhưng cũng đủ cho hắn biết mình đang đụng phải lớp thanh niên trẻ tuổi, học thức, yêu nước và sống chết cho cái gì mà họ tin tưởng. Đó là lớp thanh niên trí thức mà Mặt Trận sợ nhất và bằng mọi giá phải tiêu diệt đến tận gốc rễ.

Giọng nói khàn khàn của Mười Tình vang lên.

Bọn chúng còn một thằng nữa tên Ba Chung. Từ hồi nhỏ nó nổi tiếng gan lì, meo mực và khôn lanh. Nó chỉ huy đám nghĩa quân của Lương Hòa...

Rút điều thuốc Ruby Mười Tình dọng dọng đầu thuốc xuống mặt bàn mấy cái rồi đưa cái bật lửa đốt thuốc. Đợi cho Mười Tình bập bập mấy cái rồi hít một hơi thật dài, Vịnh nói trong lúc nhìn Mười Tình nhả khói ra.

Chà đồng chí sang thật... Có cả bật lửa zippo của đế quốc...

Mười Tình cười gượng.

Thưa đồng chí... Cái này là quà chiến thắng tôi lấy được của thằng sĩ quan Ngụy. Đồng chí ưng tôi xin tặng...

Hiếu ý của Mười Tình Vịnh xua tay cười.

Cám ơn đồng chí... Tôi nói giỡn cho vui chứ tôi quen xài que diêm...

Nói dứt câu Vịnh đứng dậy.

Bây giờ cũng chiều rồi. Sáng mai tôi sẽ tới quán uống cà phê...

Mười Tình trợn mắt nhìn lom lom Vịnh.

Đồng chí cẩn thận. Tôi sợ...

Xốc lại khẩu súng đeo bên hông Vịnh cười cười.

Đồng chí đừng lo... Tôi là người lạ mới tới đây nên không sợ ai biết mặt. Và lại...

Im lặng không nói gì thêm Mười Tình nhìn bóng của Vịnh khuất sau thân cây. Kể từ khi theo Mặt Trận cho tới bây giờ hẳn mới thấy lo sợ. Dù chỉ là nỗi lo sợ vu vơ nhưng cũng đủ làm cho hẳn phải thở dài.

Hiệu bước vào quán cà phê của Hai Nhà, một bà già hiền lành và vui vẻ. Nhờ quen với Hiền nên anh đã được nàng cho biết đại khái về mạng lưới tình báo nhân dân của làng Lương Hòa. Với sự cộng tác mật thiết của Ba Chung, Hiền đã tổ chức được những trạm lượm tin khá tinh vi. Quán cà phê của bà Hai Nhà là một trong những trạm lượm tin này. Bề ngoài là một bà già nghễnh ngãng, lụ khụ; nhưng bên trong bà ta chính là mật báo viên đặc lực nhất vì cái quán cà phê của bà ta nằm ngay tại ngã ba trên hương lộ nối liền hai quận Bến Lức và Đức Hòa. Bất cứ ai, kể cả dân làng và người lạ mặt bước vào quán đều bị sự theo dõi của Hai Nhà. Bà già này nghe ngóng, nhận diện rồi báo cáo thẳng tới Hiền.

Như nhẵn mặt, bà Hai Nhà đặt trước mặt Hiếu ly cà phê đen bốc khói đoạn lẳng lặng rút vào bếp lo công chuyện của mình. Thong thả đốt điều thuốc anh lơ đãng nhìn con đường đá đỏ chói chang ánh nắng của một ngày vào đầu tháng năm. Anh hơi mỉm cười khi thấy bóng Hiền vừa bước ra khỏi văn phòng xã. Tuy quen nhau không lâu nhưng tình cảm giữa anh với Hiền khá thân tới độ hai người có thể thành thực bày tỏ cảm nghĩ cho nhau mà không làm buồn phiền hoặc chạm tự ái của ai hết. Hiền đã bật cười ròn

rã khi nghe câu nói Hiền cái mốc xì... Hiền cái khi khô... Dữ hơn bà chẳng lửa mà tên là Hiền... của Hiệu lúc trình diện đại úy Bền. Hiệu cũng cười vui thích khi Hiền nghĩ anh là ông lính thủy dễ ghét.

Hiệu đón cô bạn gái bằng nụ cười và ánh mắt chan chứa tình cảm tới độ làm cho Hiền xao xuyến.

Anh Hiệu đợi Hiền lâu hôn?

Hiền cười hỏi khi ngồi xuống ghế đối diện với bạn. Hiệu cười cười trả lời trong lúc hớp ngụm cà phê.

Lâu thời cũng lâu nhưng tôi đợi được...

Hiền hơi nhăn mặt khi nghe tiếng tôi của Hiệu.

Sao bữa nay anh Hiệu khách sáo vậy. Tiếng tôi của anh Hiệu ở đâu mà ra vậy?

Hiệu cười ăn miếng trả miếng.

Nó ra từ tiếng anh Hiệu của Hiền đó...

Hiền cười hăng hắc trong lúc đưa tay đón ly đá chanh của bà Hai Nhàn.

À thì ra dậy...

Liếc nhanh quán vắng thấy chỉ có hai người Hiền thì thầm.

Bữa nay anh có làm gì hôn?

Chi dậy. Hiền tính rủ anh làm gì?

" Về nhà nội của Hiền chơi...

Ở đâu?

Ở ngoài chợ Bến Lức. Nội có vườn trái cây lớn... Mình tha hồ ăn...

Uống cạn ly cà phê đen Hiệu gật đầu.

Đi thì đi. Nhưng anh phải về tàu nói cho nhân viên biết...

Hiền cũng về nhà mượn xe gắn máy của anh Hai xong xuống tàu đón anh...

Hiệu tính tiền rồi hai đứa bước ra đường. Được chừng trăm bước tới ngay ngã ba Hiệu rẽ trái còn Hiền đi theo con lộ đất đỏ một quãng mới ngừng trước ngôi nhà lợp ngói.

Hai Nhàn hơi ngược đầu lên khi thấy người khác lạ mặt bước vào quán của mình. Quần kaki màu nâu sậm, áo sơ mi trắng ngắn tay, giày bata trắng, tóc cắt ngắn; người lạ có vẻ nửa quê nửa tỉnh.

Chào bác...

Người khách lên tiếng trong lúc đi tới cái bàn đặt cạnh cửa sổ.

Chào chú... Chú uống cái gì?

Bà Hai Nhân lên tiếng. Người khách cười.

Bác cho tui ly cà phê đá...

Lát sau bà Hai Nhân đặt ly cà phê đá ngay trước mặt khách kèm theo câu hỏi.

Chú ở đâu tới?

Vịnh hơi cau đôi mày rậm. Xuyên qua câu hỏi bà chủ quán cho biết hẳn là người lạ mặt ở chỗ khác tới. Có lẽ biết sự thắc mắc của khách nên bà Hai Nhân nói liền.

Chú đừng lấy làm lạ. Mấy đứa ở đây tôi biết mặt hết trơn hết trọi...

Tay quậy cà phê người khách cười trả lời bằng giọng trầm và từ tốn.

Tui tên Vịnh, ở bên Đức Hòa...

Liếc một vòng quanh cái quán vắng Vịnh tiếp.

Chắc lúc này buôn bán ế ẩm...

Hiếu ý Vịnh bà Hai Nhân cười góp chuyện.

Ế ẩm thì cũng ế ẩm nhưng cũng đủ cho tui đáp đối qua ngày. Chú mua bán cái gì vậy?

Vịnh cười cười hớp ngụm cà phê xong mới nói.

Tui qua đây để mua thơm, dừa rồi đem về bán lại cho bạn hàng ở bên Đức Hòa...

Vậy hả... Thời buổi này mần ăn khó quá... Đánh nhau tùm lum...

Dạ... Chiến chinh nên cái gì cũng khó khăn và mắc mỏ. Đường xá thời bị đặt mìn hay đắp mô. Ở đây qua Đức Hòa gần xẹt mà nhiều khi tui phải đi vòng lên miệt Bình Chánh, Sài Gòn rồi mới đi Đức Hòa được...

Bà Hai Nhân gật đầu.

Già này cũng có nghe mấy đứa trẻ nói...

Vịnh quẹt diêm đốt điếu thuốc, bập bập vài hơi rồi nhả khói ra xong mới cười hỏi.

Con cháu của bác chắc cũng đi lính?

Bà Hai Nhân liếc nhanh Vịnh đoạn nói một câu vô thưởng vô phạt.

Ừa... Thời tui nó cũng đi lính... Bên này cũng có mà bên kia cũng có...

Giặc này thật lạ. Anh chị em, bà con, họ hàng oánh nhau tùm lum... Liếc một vòng quanh cái quán vắng tanh không có khách bà ta thấp giọng. Chú mua bán mần ăn khắp nơi chắc thấy nhiều chiện lạ. Chú có gặp mấy ông bên kia?

Vịnh ngần ngừ chưa trả lời bằng cách đưa ly cà phê đá lên uống một hớp xong hít hơi thuốc dài.

Thì tui cũng có gặp... Lâu lâu mấy ông cũng ra chặn đường. Có khi thời họ xin mình ủng hộ... Có khi giảng về cách mạng... Mình làm ăn buôn bán thời ai nói sao mình nghe vậy phải không bác?

Bà Hai Nhàn vừa nhai trầu vừa trả lời.

Thì vậy chứ sao. Mấy ông của mặt trận về xin giúp đỡ thời tui cũng giúp đỡ. Mấy ông quốc gia nói ủng hộ thời tui cũng ủng hộ... Mình là dân ngu khu đen thì nắng chiều nào che chiều đó vậy mà...

Bác nói giống ý của tui... Thời buổi bây giờ ai nói sao mình nghe vậy...

Bà Hai Nhàn ngừng nói khi thấy Ba Chung bước vào cửa.

Chú ba mạnh giỏi chú ba?

Ba Chung cười đáp trong lúc đi tới cái bàn đặt trong góc.

Dạ mạnh...

Chú uống cái chi tui mần cho chú?

Vừa nói bà Hai Nhàn vừa nháy mắt làm hiệu. Hiểu ý người trung đội trưởng nghĩa quân của xã Lương Hòa cười lên tiếng.

Dạ bác hai cho tôi xin ly cà phê đen...

Từ lúc Ba Chung có mặt Vịnh im lặng hút thuốc với uống cà phê trong lúc kín đáo quan sát cái đồn nghĩa quân. Năm trơ vơ trên khoảnh đất trống được giăng kềm gai chằng chịt, ngôi đồn tuy nhỏ nhưng khá kiên cố với bốn vọng gác nằm bốn góc. Riêng hầm trú ẩn ngay chính giữa được xây xi măng và đắp bao cát chung quanh. Điều khiến cho hấn để ý là vị trí của ngôi đồn. Hai mặt bắc và nam hoàn toàn trống trải. Mặt đông là khu vườn dừa và xa hơn chút nữa là ngôi nhà thờ màu trắng. Hướng tây là hướng yếu nhất của ngôi đồn vì nằm gần khu nhà của dân chúng. Muốn đánh chiếm ngôi đồn hấn phải tấn công từ hai mặt đông và tây, nhất là mặt tây vì có thể núp vào nhà cửa của dân làng. Điều này có lợi mà cũng có hại. Có lợi là

lính của hắn núp vào nhà dân thời địch sẽ không dám bắn vì sợ gây thiệt hại cho dân chúng. Có hại là dân chúng sẽ càng ngày càng thêm sợ sệt và xa lánh mặt trận. Tuy nhiên hắn đã được lệnh của thượng cấp là bằng mọi giá phải chiếm cho được Lương Hòa để làm bàn đạp tấn công Bến Lức rồi sau đó kiểm soát cây cầu và làm gián đoạn sự lưu thông từ miền tây lên Sài Gòn.

Tuy chăm chú đọc nhật trình song Ba Chung kín đáo quan sát người người đàn ông lạ mặt đang ngồi nơi cửa sổ vì bà Hai Nhàn đã làm ám hiệu bằng cái nháy mắt. lát sau Ba Chung uống cạn ly cà phê rồi tính tiền và bước nhanh về hướng văn phòng xã. Chừng mười phút sau Vịnh cũng bước ra khỏi quán. Ngồi lên yên chiếc honda hắn còn ngoái nhìn ngôi đồn nghĩa quân lần nữa mới chầm chậm lái xe trên con đường đá đỏ đi về hướng Đức Hòa. Qua khỏi xóm nhà cuối cùng Vịnh từ từ giảm tốc độ đoạn ngừng lại nơi rặng trâm bầu rậm rạp cách cây cầu bắc qua Kinh Sáng chừng trăm thước.

Anh Ba thấy hắn không?

Tất lên tiếng hỏi. Mắt dán vào ống dòm Ba Chung cười hà hà.

Thấy... Tao thấy thằng Mười Tình đứng chờ thằng chả. Theo lời bà hai nói thời thằng chả tên Vịnh. Chắc tao phải lên chi khu để nhờ ban 2 tìm ra lý lịch của hắn. Từ đó mình mới biết hắn là ai, làm gì và có liên hệ như thế nào với Mười Tình. Chú mày nên đặt lính của mình trong tình trạng báo động cũng như theo sát thằng cha Vịnh này...

Đưa cái ống dòm cho Tất Ba Chung cười hỏi.

Chú mày biết xài cái này hôn?

Tất gật đầu không do dự.

Biết... Chú Hiệu chỉ cho tôi rành mạch lắm...

Đốt thuốc Bastos xanh Ba Chung leo lên chiếc Honda còn Tất vẫn hướng ống dòm về phía rặng trâm bầu.

Đêm lấp lánh sao. Gió nhẹ nhẹ. Bóng tối mờ lung. Chiếc Alpha 12 neo giữa sông cách khu vườn thơm một quãng xa xa. Sóng vỗ tí tách vào mạn tàu. Hiền và Hiệu ngồi im lặng trên mũi. Theo đúng kế hoạch hành quân, Hiền cùng với một tiểu đội vũ trang đầy đủ lên tàu của Hiệu chờ đợi. Khi

nào Vịnh và Mười Tình tấn công vào làng, Hiền sẽ dẫn tiểu đội của mình đánh sẵn vào ngang hông của địch trong lúc Huệ sẽ sử dụng hỏa lực của tàu để yểm trợ cho hai cánh quân. Tuy nhiên hai đêm đã qua mà chưa có gì xảy ra khiến lính nghĩa quân và lính trên tàu đều tỏ ra mệt và chán nản.

Mấy giờ rồi Hiền?

Huệ hỏi nhỏ. Cô xã trưởng của làng Lương Hòa cười thành tiếng ngắn.

1 giờ... Anh không có đeo đồng hồ hả?

Không...

Tại sao?

Cầm nó rồi...

Hiền quay người thì thăm vào tai Huệ.

Anh hư quá... Anh biết hôn?

Biết... Má anh nói anh phải có vợ mới nên người được...

Thì anh lấy vợ đi...

Ai thèm lấy anh...

Nói xong Huệ quay sang nhìn. Anh thấy một ánh mắt long lanh sáng trong đêm tối.

Nếu có người thèm thời anh nghĩ sao?

Hiệ cười nhỏ.

Ai?

Ai biết...

Hiền trả lời thật nhỏ. Huệ ngửi được mùi hương nồng nàn tỏa ra từ thân thể của cô bạn gái. Tuy chậm chạp nhưng tình cảm giữa hai người đã vượt qua giới hạn bạn bè để từ từ trở thành tình yêu. Hiểu biết và thông cảm và lại cùng đứng chung chiến tuyến chống cộng sản cho nên hai người rất thân thiết và quý mến nhau. Họ cũng có những khác biệt phát sinh từ giáo dục gia đình và hoàn cảnh sống, tuy nhiên họ chấp nhận sự khác biệt này với hy vọng là tình yêu sẽ khiến cho họ gần nhau hơn để san bằng những dị biệt này.

Anh đi xuống hầm hút thuốc. Hiền đi không?

Đi... Em khát nước...

Đôi bạn lần lượt chui vào khung cửa hẹp. Huệ dùng đèn bấm soi cho Hiền

thấy chiếc cầu thang để xuống hầm tàu. Ngồi rụt chân lên cái ghế làm bằng hai thùng đạn đại liên chồng lên nhau Hiền cười.

Có chuột không anh?

Hiệu trả lời trong lúc rót nước vào cái ly nhựa.

Có... Hiền sợ chuột hả?

Đón lấy ly nước hớp một ngụm nhỏ Hiền cười.

Em không sợ mà em ớn... nhất là chuột con. Nó mềm mềm, đỏ hồng thấy mà ghê...

Cười hắc hắc Hiệu đùa.

Anh tưởng Hiền sợ đàn ông hơn sợ con chuột...

Nhìn chăm chú vào mặt ông thuyền trưởng Hiền nói một câu khiến cho Hiệu phải bật thành tiếng cười dù đang bận đốt thuốc.

Đàn ông dễ thương như anh thời Hiền không sợ...

Hiệu cười cười.

Anh dễ thương mà khó nuôi...

Đưa trả cái ly không lại cho Hiệu Hiền nói nửa thật nửa giỡn.

Không sao... Em đủ sức nuôi đủ năm con với một chồng...

Hít hơi thuốc rồi nhả khói ra từ từ xong Hiệu bật cười vui vẻ khi nghe câu nói của Hiền. Dụi tắt điếu thuốc anh đứng dậy. Hiểu ý Hiền cũng bước tới cầu thang. Đặt một chân lên cầu thang nàng ngoái đầu xuống hỏi.

Anh chưa lên à?

Em lên trước đi. Anh đi sau...

Đứng bên cạnh cây cột cao của dàn radar Hiền im lặng nhìn vào trong bờ. Hàng dứa đen thẫm. Thấp thoáng ánh đèn dầu. Mặt trăng vừa ló lên khỏi rặng trâm bầu. Nước bắt đầu lớn khiến cho chiếc Alpha 12 phải quay mũi về hướng Bến Lức.

Hiền đi ngủ đi. Vào giường của anh mà ngủ...

Hơi lắc lắc đầu Hiền nói nhỏ chỉ vừa đủ cho Hiệu nghe.

Hiền muốn nằm trên mui...

Mỉm cười trong bóng tối Hiệu thì thầm.

Nằm trên mui sương xuống lạnh lắm...

Hiền hỏi nhỏ.

Anh không ngủ hả?

Không... Anh phải thức để gác...

Vậy thì Hiền thức với anh...

Khẽ gật đầu Huệ nắm tay lôi cô bạn gái lên mui. Quấn cái mền nhà binh quanh người Hiền ngồi nhìn vào trong bờ. Đưa tay lên che miệng nàng ngáp một cái thật dài.

Hiền nằm ngủ một chút đi...

Dạ...

Nói xong Hiền nằm xuống bên cạnh Huệ. Dù gió thổi và sương xuống ướt cái mền song nàng lại cảm thấy ấm áp.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 14

Tiếng súng chọt nổi lên nơi hướng chợ khiến cho Hiền choàng dậy thật nhanh. Hiệu chụp lấy ống nói của chiếc máy 46.

Ba Chung đây Alpha 12...

Ba Chung tui nghe 12... Tụi nó bắt đầu pháo vào đồn... Nghe rõ trả lời...

12 tui nghe anh rõ... Tôi sẽ yểm trợ tối đa cho anh...

Dứt liên lạc với Ba Chung xong Hiệu nói lớn cho Đạt đang ngồi nơi ụ súng đại liên 50.

Đạt chuẩn bị... Mình đi Tánh...

Tánh bấm nút. Tiếng máy tàu nổ ròn rã. Mười phút sau chiếc Alpha 12 bắt đầu ủi vào bờ. Xốc lại khẩu Colt 45 mang bên hông, quàng vào cổ chiếc khăn rằn Hiền đứng lẫn với lính của mình. Hiệu thì thầm.

Hiền cẩn thận... Cần yểm trợ hãy gọi cho anh...

Hiền cười gật đầu. Không biết nghĩ sao nàng chọt nắm lấy tay Hiệu xiết nhẹ nhẹ. Hiệu thì thầm vào tai cô bạn gái.

Hiền sợ không?

Chút chút... Còn anh?

Anh không sợ cho anh mà anh sợ cho Hiền. Nếu có gì xảy ra thời anh sẽ mất đi một người bạn và có thể một người tình...

Hiệu thấy được ánh mắt long lanh và ươn ướt của Hiền cùng với câu nói.

Cám ơn anh... Hiền sẽ ghi nhớ lời anh nói...

Chiếc tàu sắt ủi bãi. Đứng nhìn theo Hiền và những người lính nghĩa quân tới khi bóng họ nhòa trong đêm tối Hiệu mới thở hắt hơi dài ra lệnh cho Tánh.

Mình về chỗ cũ...

Hiếu ý Tánh de tàu ra giữa sông. Rồi chỗ ngồi Hiệu bước nhanh ra sau lái nơi đặt khẩu M79 tự động. Suốt ngày hôm qua anh cặm cụi điều chỉnh khẩu súng quan trọng này. Chỉ có nó mới có thể yểm trợ đặc lực cho Ba Chung trong nhiệm vụ phòng thủ ngôi đồn. Muốn ngăn không cho lính của mặt

trận tràn ngập đồn, Hiệu, xuyên qua lời chỉ dẫn của Ba Chung bằng vô tuyến liên lạc, sẽ rót M79 xuống đầu đám du kích Việt Cộng. Phải rót cho chính xác và liên tục mới có hi vọng chặn được sự tấn công dữ dội của địch vốn có ưu thế về hỏa lực lẫn quân số.

Ba Chung đây Alpha 12... Nghe rõ trả lời...

Giọng nói của vị đại đội trưởng làng Lương Hòa vang lên chậm và trầm tĩnh.

Ba Chung nghe 12... Tụi nó vào tới hàng rào thứ nhất... Nghe rõ trả lời...

12 tôi nghe anh 5/5... Gọi tôi khi nào anh cần...

Ba Chung tui nghe anh 5/5...

Dứt liên lạc với Ba Chung Hiệu gọi Hiền.

Hiền Hậ đây Alpha 12... Nghe rõ trả lời...

Hiền Hậ nghe Alpha 12... Em sắp tới chỗ ngủ rồi... Nghe rõ trả lời...

Hiệu mỉm cười khi nghe giọng nói thanh thanh của cô xã trưởng làng Lương Hòa.

Hiền Hậ cẩn thận... nghe rõ trả lời...

Hiệu nghe tiếng cười của Hiền trong máy kèm theo câu nói.

Em sẽ cẩn thận... Em nhớ anh...

Tiếng súng nổ nhiều hơn. Hiệu nghe được tiếng trung liên và đại liên rống lên từng chập xen lẫn trong tiếng nổ âm âm của lựu đạn và B40. Anh đoán địch đã dùng súng phóng lựu và B40 để bắn phá các hầm trú ẩn của lính nghĩa quân.

Alpha 12 đây Ba Chung... Nghe rõ trả lời...

Hiệu hét vào ống liên hợp của máy 25.

Alpha 12 nghe Ba Chung... 12 nghe Ba Chung...

Tiếng Ba Chung vang lên gấp rút và hơi có chút lo âu.

Tụi nó lọt vào hàng rào thứ hai... Bắn... Bắn... Anh bắn che cho tôi...

Vất ống liên hợp xuống sàn tàu Hiệu bóp cò. Bụp... Bụp... Bụp... Hàng chục trái đạn M79 thoát ra khỏi nòng súng và thi nhau bay trong bóng đêm thâm u.

Anh Ba... Tàu bắn anh Ba...

Tất và Tư Đờn Cò la lớn khi nghe hàng loạt tiếng nổ âm âm cùng với đất

cát bay rào rào. Xuyên qua ánh hỏa châu vàng vọt lính trong đồn thấy đám quân du kích hò hét, la lối lo tìm chỗ núp. Năm mọp sau mô đất cách hàng rào kẽm gai chừng mươi bước Mười Tình và Đỗ Vịnh chứng kiến cảnh lính của họ phải ngừng tấn công để tìm chỗ núp vì đạn phóng lựu của tàu hải quân. Nghiến răng trèo trẹo Mười Tình lăm bẫm.

Tổ cha thằng Hiệu... Tao ăn gan mày...

Đỗ Vịnh cau mày nhưng im lặng không nói gì hết. Hắn biết dù gan dạ, dù liều chết, lính của mình cũng không thể cầm cự được với hỏa lực khủng khiếp của chiếc tàu sắt. Chậm trễ đại đội chủ lực miền của hắn và đám du kích sẽ bị thiệt hại nhiều hơn nữa. Suy nghĩ thật nhanh hắn ra lệnh cho Mười Tình.

Đồng chí nằm đây để cầm chân tụi lính trong đồn còn tôi dẫn lính ra bờ sông tìm cách làm câm họng chiếc tàu sắt. Khi nào có lệnh của tôi đồng chí mới bắt đầu đánh đồn...

Đỗ Vịnh kéo hai trung đội ra bờ sông. Núp sau thân cây dừa lão hắn chăm chú quan sát khối sắt đen xì đang trôi dạt dờ trên sông.

Bắn...

Toàn thể hỏa lực của đám lính đều nhắm vào một mục tiêu. Đạn lửa từ trong bờ bắn ra thành dây dài lê thê. Tuy nhiên chiếc tàu sắt vẫn im lìm không bắn trả. Điều đó khiến cho Đỗ Vịnh kinh ngạc bảo lính ngưng tác xạ. Đột nhiên hắn thấy ánh sáng chớp chớp ở giữa sông cùng với tiếng súng nổ rền rền. Đạn rít trong không khí dội vào vườn dừa thành âm thanh kỳ cục. Vịnh nghe đạn ghim vào thân cây bên cạnh mình. Đạn 20 ly chạm nổ thành âm thanh chát chát liên miên bất tận. Khủng khiếp nhất là tiếng lựu đạn M79 ì ầm khắp nơi hòa lẫn trong tiếng la, hét, khóc lóc của người bị trúng đạn khiến cho đám du kích sợ hãi chỉ còn biết mọp đầu trốn không dám bắn lại phát súng nào. Ngay cả Vịnh cũng vậy. Cứ mỗi lần định nhào tới ổ súng thượng liên là mỗi lần hắn nghe đạn rít bên tai, xia xói vào thân cây dừa ngay trước mặt chỗ mình núp. Điều đó khiến cho hắn dù tức giận cũng đành phải nằm bẹp tại chỗ. Bây giờ hắn mới biết lý do tại sao Mười Tình sợ đụng với chiếc tàu sắt của thằng Hiệu. Đang chú ý đầu tránh đạn Vịnh nghe tiếng máy tàu nổ cùng với âm thanh xẹt xẹt rồi trái sáng chọt bùng lên cho

hắn thấy chiếc tàu sắt lù lù trước mặt của mình.

Đang cho tàu cắm mũi vào bờ còn cách chừng mười thước Tánh quay tay lái nửa vòng khiến cho tàu xoay ngang. Hai khẩu đại liên 12 ly 7 của Đát đặt trước mũi, khẩu đại bác 20 ly chạm nổ của Minh trên mũi, khẩu đại liên M60 của Cam, khẩu M79 tự động của Hiệu ở sau lái cùng khai hỏa một lúc. Khoảnh đất trống bề ngang hơn trăm thước như bị nung chảy bởi trăm ngàn viên đạn đủ loại. Đại bác chạm nổ chóp chóp trong đêm. Đại liên 50 réo lên thứ âm thanh kinh dị. Lựu đạn M79 vọng ì ầm. Nguyên đại đội lính chủ lực miền của Vịnh nằm bẹp dí không thể nào nhúc nhích dưới hỏa lực khủng khiếp của chiếc Alpha 12. Tiếng người la hét, kêu tắt nghẹn vì bị trúng đạn chìm mất trong âm thanh của các ổ súng lớn trên tàu. Biết nếu không chuồn sớm là sẽ bị đạn đại liên bắn bể sọ Vịnh ra lệnh rút lui.

Alpha 12 đây Hiền Hậu... nghe rõ trả lời...

Tay vẫn còn chạm vào cò súng Hiệu khò người mò kiếm ống liên hợp của máy 25.

Hiền Hậu... Hiền Hậu... Alpha 12 nghe Hiền Hậu...

Có chuyện gì không mà Hiền nghe tàu bắn dữ quá vậy?

Hiệu cười hà hà.

12 bị phục kích nhưng vô sự... Hiền Hậu gặp chuột chưa?

Dạ gặp rồi...

Hiệu cau mày khi nghe tiếng súng nổ ran trong ống liên hợp của máy 25 cùng với tiếng người la hét làm át cả tiếng nói nhỏ và run run của Hiền.

Hiền Hậu đây Alpha 12... Hiền Hậu... Hiền Hậu...

Hiền Hậu nghe 12... Súng bắn dữ quá nghe anh không rõ...

Hiền nói tới đó rồi tự nhiên mất liên lạc khiến cho Hiệu lo âu. Anh càng thêm lo sợ khi nghe tiếng súng nổ dồn dập nơi hướng đồn nghĩa quân và khu nhà gần ngã ba.

Ba Chung đây Alpha 12...

Ba Chung nghe 12

Anh liên lạc được Hiền Hậu... nghe rõ trả lời...

Tui không nói chuyện được với Hiền Hậu... nghe rõ trả lời...

Thở hắt hơi dài Hiền vất ống liên hợp xuống sàn tàu ngổn ngang vỏ đạn.

Lôi gói Pall Mall ra, lấy một điếu đưa lên môi xong ngồi phệt vào chỗ khuất anh chậm chạp bật lửa đốt thuốc. Tự dưng anh cảm thấy bồn chồn, lo lắng và bứt rứt trong lòng. Anh sợ có điều gì xấu xảy ra cho Hiền. Chiến tranh tàn nhẫn, độc ác và không thiên vị bất cứ ai kể cả những người vô tội như trẻ con và đàn bà. Huống chi Hiền còn là kẻ trực tiếp tham dự vào hành động nguy hiểm. Anh ước mình làm được điều gì để giúp đỡ người bạn gái hiền lành, thật thà, chất phác và vui vẻ. Hít liên tiếp ba hơi thuốc thật dài, nhả khói ra từ từ, Hiệu nhìn ra mặt sông đen thẫm. Phía bên kia bờ sông sáng mờ mờ cho anh thấy khóm dừa nước cùng với hàng cây cao khô chết. Hiền Hậu... Hiền Hậu đây Alpha 12... nghe rõ trả lời...

Phía bên kia không có ai trả lời khiến cho Hiệu càng thêm nôn nóng và khó chịu.

Hiền Hậu... Hiền Hậu đây Alpha 12... nghe rõ trả lời...

Bên kia vọng lên giọng nói run run và nhỏ của Hiền.

Alpha 12 đây Hiền Hậu... nghe rõ trả lời...

Hiệu nghe giọng nói của mình như lạc đi.

12 nghe Hiền Hậu 5/5... Hiền... Hiền... Em có sao không?

Hiệu thở phào khi nghe được điều mà anh hằng mong muốn được nghe. Đó là tiếng cười quen thuộc hồn nhiên của cô xã trưởng làng Lương Hòa.

Dạ... Em hồng có sao hết trơn hết trọi... Em và lính kẹt cứng ở ngã ba đối diện với quán bà Hai Nhàn...

Hiệu bóp chặt ống liên hợp của máy 25 vì lo âu. Anh lơ mơ đoán ra được tình trạng khá nguy ngập của Hiền. Nàng chỉ có một trung đội trong khi địch lại đông gấp ba bốn lần hơn. Nếu không có tàu yểm trợ lực lượng của nàng sẽ bị địch tràn ngập và tiêu diệt.

Hiền Hậu đây Alpha 12... nghe rõ trả lời...

Dạ... Hiền Hậu nghe 12...

Hiền Hậu có cần 12 bắn che không?

Hiệu nghe bên kia ngập ngừng rồi lát sau giọng nói chậm và nghiêm nghị vọng lên.

Dạ cần... Em chỉ sợ anh bắn vào nhà dân...

Hiệu cắn răng.

Anh biết... Để anh bắn thử loạt đầu rồi em điều chỉnh tọa độ cho chính xác...

Dạ... Anh cứ bắn thử...

Chạy ra trước mũi tàu Hiệu hét lớn cho Tánh.

Ủi bãi nhanh lên

Chiếc Alpha 12 phóng hết tốc lực vào bờ trong lúc Hiệu ra dấu cho Tánh ủi bãi chênh chếch. Ghìm khẩu M79 tự động Hiệu nói nhỏ với Cam.

Anh bắn thử để Hiền báo cáo rồi mình điều chỉnh tọa độ còn em lo nạp đạn...

Bụp... Bụp... Hai trái đạn M79 vọt ra khỏi nòng súng rồi biến mất trong bóng đêm. Lát sau Hiệu nghe hai tiếng nổ ì ầm cùng với giọng của Hiền vang lên.

Alpha 12 đây Hiền Hậu... Anh bắn đúng hướng nhưng cần lệch về bên phải một chút. Tụi nó có ổ đại liên đặt trước cửa quán bà Hai Nhàn...

Gật đầu Hiệu nhích nòng súng qua phải một chút đoạn miết cò. Hàng chục viên đạn bay đi trong bóng đêm rồi lát sau tiếng nổ ì ầm vọng lại. Áp tai sát vào ống liên hợp Hiệu nghe được tiếng la thật lớn.

Trúng... Trúng rồi chị Hiền... Tàu bắn trúng ổ đại liên của tụi nó rồi...

Alpha 12 đây Hiền Hậu...

Hiệu mỉm cười khi nghe giọng nói vui vẻ pha chút nũng nịu của Hiền vang trong ống nghe.

Anh ơi... Anh bắn đẹp lắm... Em cảm ơn anh...

Không nhịn được Hiệu ngưng tác xạ rồi bật cười ha hả.

Em trả công cái gì đây...

Tiếng cười hồn nhiên của Hiền vang lên.

Em bao anh và thủy thủ đoàn chầu cà phê ở quán bà Hai Nhàn chịu hôn...

Thêm hủ tiếu nghe chị Hiền...

Cam ghé miệng nói lớn vào ống liên hợp trong lúc Hiệu chăm chú tác xạ.

Alpha 12 đây Ba Chung... 12 đây Ba Chung...

Cam nhắc lấy ống liên hợp bằng tay trái trong lúc tay mặt vẫn tiếp đạn cho Hiệu.

12 nghe anh Ba...

Tụi nói bắt đầu chém vè. Em rót vài chục trái măng cầu vào hàng rào...
Nghe rõ trả lời...

12 nghe anh Ba 5/5...

Cam thuật cho Hiệu nghe lời Ba Chung nói. Gật đầu Hiệu quay súng về hướng đồn nghĩa quân xong miết cò. Hàng trăm tiếng nổ ì ầm vọng vang khắp nơi. Chứng kiến cảnh lính của mình lần lượt bị thương hay chết vì đạn M79, Mười Tình giận muốn điên nhưng hấn không làm gì hơn là cho lính rút lui. Riêng Đỗ Vịnh mặc dù quân số đông hơn và trang bị vũ khí tối tân hơn cũng không thể nào tiến lên được để tấn công vào đồn cũng như đè bẹp lính của Hiền. Được tin Mười Tình rút chạy hấn cũng ra lệnh chém vè vì biết chậm trễ sẽ bị hai cánh quân của Ba Chung và Hiền chặn đường rút lui. 9 giờ sáng. Dấu vết chiến trận đầy khắp nơi trong làng. Xác chết của du kích quân nằm rải rác trên đường, cạnh gốc dừa, bờ mương hoặc trong các hầm hố vừa mới được đào đêm hôm qua. Nhà cửa của dân chúng bị hư hại khá nhiều khiến cho Hiền phải huy động lính của mình đi khắp nơi trong làng để giúp dân dựng lại nhà của họ. Hiệu cũng dẫn thủy thủ đoàn của mình tham gia công tác và tiếp tế cho dân gạo sậy và thịt hộp để họ tạm dùng trong hai ba ngày.

Trời trưa nắng gắt. Gió man mát thổi từ mặt sông rộng lên.

Mát quá hả anh?

Hiền cười hỏi Hiệu. Hơi gật đầu người thuyền trưởng của chiếc Alpha 12 hỏi nhỏ.

Sao Hiền lại xuống đây?

Hiền xuống đây chơi với anh cho anh đỡ buồn. Anh để cho lính ăn mừng chiến thắng còn anh ở lại đây canh gác. Em tội nghiệp anh...

Hiệu cười cười không nói. Quay nhìn Hiệu đang ngồi bên cạnh Hiền cười tiếp.

Anh là người có công nhiều nhất nên em đã đề nghị lên chi khu xin cho anh huy chương...

Hiệu cười nhẹ.

Anh không thích huy chương...

Vậy anh thích cái gì?

Hiệu nghiêng người thì thầm vào tai Hiền. Nghe xong cô xã trưởng đỏ mặt cười hắc hắc.

Không được đâu... Má em biết bà rầy chết... Bà chửi em tát bốp luôn...

Hiệu kẻo nài.

Má em làm sao biết được...

Hiền quay nhìn người bạn trai đăm đăm.

Một cái thôi à nghe... Mà anh hôn lên má thôi nghe... Chịu hôn...

Hiệu gật đầu liên khiến cho Hiền phải nói nhỏ.

Anh gật đầu lẹ quá làm cho em nghi ngờ anh gạt em...

Anh hứa danh dự...

Hơi do dự giây lát rồi Hiền cũng từ từ đưa má sang. Hiệu vòng tay ôm lấy vai cô bạn gái và nhẹ hôn lên má của nàng.

Anh ơi...

Hiền kêu nhỏ nhỏ khi làn môi nóng bỏng ân tình của Hiệu chạm nhẹ vào mặt mình. Dù chỉ là sự va chạm nhẹ nhàng nhưng đủ làm cho nàng run rẩy và cảm thấy như bị cuốn hút.

Anh... đừng... anh...

Hiền kêu nho nhỏ khi môi của Hiệu di chuyển đi nơi khác. Hiệu cười nhẹ.

Em sợ anh hôn hả?

Dạ... Em sợ em không cầm lòng được và em sẽ hôn anh...

Thì hôn đi...

Hiền ngồi ngay ngắn lại. Nhìn Hiệu với cái nhìn đăm thắm và dịu dàng nàng thì thầm.

Em biết trước sau gì em cũng yêu anh. Em vui mừng được làm vợ anh, nhưng em sợ...

Em sợ gì?

Đông đưa hai bàn chân chỉ cách mặt nước độ gang tay Hiền nói với giọng buồn buồn.

Em thương ba má. Em thương xóm làng và thương những người dân nghèo khổ của em. Làm vợ anh em phải xa những thứ đó...

Hiệu nhìn cô xã trưởng giây lát mới cười nói.

Anh đâu có bắt em phải xa gia đình và làng mạc. Em cứ ở đây... Hai vợ

chồng mình sẽ hợp sức với nhau để chống lại cộng sản...
Hiền nhìn Hiệu với cái nhìn kính phục và thương mến.
Ba má của em rất vui mừng có một đứa con rể như anh...
Bật lửa đốt điếu thuốc xong hít hơi dài Hiệu đùa.
Ba má anh có phước lớn khi có nàng dâu đẹp và tài giỏi như em...
Cười hắc hắc Hiền lên tiếng.
Mình ra giữa sông chơi nghe anh. Em thích lái tàu...
Gật đầu Hiệu đùa.
Em thích lái tàu hay lái anh...
Hiền bật lên tiếng cười trong trẻo trong lúc khom người chui qua khung cửa hẹp.
Em thích lái tàu hơn. Lái anh mệt và cực thấy mồ...
Ngồi vào ghế lái nàng đưa hai ngón tay trở nhỏ nhắn nhấn mạnh lên hai cái nút màu xanh. Bum... Bum... Hai máy tàu chạy bằng dầu cặn nổ lớn. Hiền kéo cần ga về vị trí lùi. Chiếc tàu sắt nặng mấy chục tấn từ từ lùi ra giữa sông.
Mình đi đâu hả anh?
Em muốn đi đâu?
Em chỉ muốn thả tàu trôi...
Nhìn Hiệu Hiền cười âu yếm.
Em chỉ muốn hai đứa mình bên nhau
Hôn nhẹ lên tóc Hiền Hiệu thì thầm.
Anh yêu em

Dấu mặt vào trong ngực người tình Hiền mỉm cười sung sướng. Mân mê cái nút áo cũ nàng ngửi được mùi dầu cặn hăng hắc, mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi thuốc lá làm thành thứ mùi đặc biệt của lính thủy. Chiếc tàu trôi dạt dờ theo con nước lớn về mạn Trà Cú.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 15

Chiếc Alpha 12 từ từ cập vào cầu. Nhảy lên bờ Hiệu tất tả bước về phía dãy nhà tiền chế nằm trơ vơ trong góc phải của căn cứ. Đó là bộ chỉ huy của Giang Đoàn 71 Thủy Bộ. Vừa mở cửa chưa kịp bước vào anh nghe giọng nói của đại úy Bền vang vang.

Khi nào trung sĩ Hiệu về báo vào trình diện tôi ngay lập tức...

Trông thấy Hiệu hạ sĩ nhất Tân, phụ tá bí thư nói lớn.

Trình chỉ huy trưởng, trung sĩ Hiệu vừa về tới...

Bước vào phòng Hiệu giơ tay chào đại úy Bền. Giơ tay chào trả vị chỉ huy trưởng giang đoàn 71 thủy bộ ra dấu cho Hiệu ngồi xuống chiếc ghế ngay trước mặt ông ta. Chăm chú đọc giây lát ông ta ngược lên nói.

Tôi vừa nhận được công điện của chi khu Bến Lức. Ông chi khu trưởng rất hài lòng về sự hợp tác của anh, nhất là trong công tác yểm trợ hành quân...

Thấy Hiệu vẫn im lặng ông ta dừng lại giây lát mới lên tiếng.

Anh có ý kiến gì không?

Ngần ngừ giây lát Hiệu mới nói.

Thưa chỉ huy trưởng tôi chỉ thi hành lệnh...

Dường như hiểu ý nhân viên vẫn còn hờn mát về việc cũ đại úy Bền nói với giọng thân tình hơn.

Tôi biết anh còn buồn về chuyện cô Hiền nhưng anh cũng hiểu là mình phải đặt nhiệm vụ lên trên hết. Cô Hiền nhờ chi khu nói với tôi xin biệt phái dài hạn chiếc Alpha 12 cho làng Lương Hòa. Theo tin tức tình báo thời tụi Việt Cộng sẽ đánh lớn như hồi Tết Mậu Thân. Anh lãnh đầu và súng đạn rồi trở lại Lương Hòa...

Đại úy Bền dừng lại. Hiểu ý Hiệu đứng lên chào đoạn bước ra ngoài. Qua phòng tiếp liệu anh làm giấy xin lãnh đầu, thức ăn và súng đạn xong hối hả trở lại tàu.

Mình lãnh đầu hả anh Hiệu?

Cam hỏi và Hiệu trả lời gọn.

Đầy đầu... Đạn tối đa... Gạo sấy và đồ hộp...

Nhìn vào danh sách Cam le lưỡi.

Mười ngàn viên đạn M16, hai chục ngàn viên M60, 10 thùng lựu đạn M26, hai chục ngàn viên đạn 50, năm ngàn viên đạn đại bác 20 ly, hai mươi thùng lựu đạn M79... Nhiều quá khiên cụp xương sống anh Hiệu...

Minh cười phụ họa.

Lãnh nhiều quá bắn sao cho hết anh Hiệu...

Hiệu cười cười.

Mình sẽ chia cho Ba Chung phân nửa...

Nhìn bốn nhân viên dưới quyền Hiệu nói tiếp bằng giọng nửa đùa nửa thật.

Bốn đứa ráng khiên đi. Mình lấy đạn đổi cà phê, thuốc lá, hủ tiếu và rượu với Ba Chung...

Đạt xen vào.

Tôi chịu ý kiến của anh...

Gật đầu Hiệu nói với bốn nhân viên của mình.

Mấy em coi đạn cũ mình không xài đem cho Ba Chung. Họ cần đạn M16, M60, lựu đạn và phóng lựu...

Ba giờ chiều. Chiếc Alpha 12 nặng nề ngược con nước rồng băng qua cầu Bến Lức. Hiệu khe khẽ thở dài khi thấy bóng của Huệ thấp thoáng sau dãy nhà lợp tôn.

Trăng thượng tuần tỏa ánh sáng mờ mờ lung. Mặt sông mờ mờ như có sương. Hàng dừa đen thẫm xen lẫn với khóm cây cao. Chiếc Alpha 12 dật dờ theo con nước những lớn. Hiệu ngồi bó gối trên mũi tàu. Cạnh anh Tánh cũng im lìm ngồi trên ghế lái. Ly cà phê lạnh tanh. Hớp một ngụm Hiệu nhắm mắt. Hương về Đạt đang ngồi dựa ngửa nơi ụ súng đại liên 50 Hiệu hỏi lớn.

Ê Đạt mình còn cà phê không?

Đạt đáp với giọng nhừa nhựa như gái ngủ.

Còn... Tôi để dưới hầm...

Vừa nhóm dậy định đi lấy cà phê nhưng không hiểu nghĩ sao anh ngồi lại chỗ cũ. Có tiếng nhạc văng vẳng. Dường như là bản " Anh đi chiến dịch của Phạm Đình Chương vì anh nghe được mấy câu Anh đi chiến dịch xa

vời... Lòng súng nhân đạo cứu người lầm than... Thương dân nghèo ruộng hoang cỏ cháy... Thấy nỗi xót xa của kiếp đọa đầy anh đi... Hiệu khe khẽ thở dài vì cảm thấy buồn buồn khi nghĩ tới một điều. Chiến tranh đang trùm lên mọi phần đất của Việt Nam Cộng Hòa. Người chết mỗi ngày. Bên này chết. Bên kia chết. Vì tham vọng điên cuồng của cộng sản. Vì lòng tham không đáy của tư bản. Hiệu cũng biết là chế độ mà anh đang sống không phải là chế độ hoàn hảo nhưng ít ra anh cũng có được tự do, thứ tự do tối thiểu. Anh được quyền suy nghĩ theo ý mình. Anh được tự do sinh sống, ăn nói và phát biểu tư tưởng của mình. Anh được tự do yêu thương. Đó là điều mà anh quan tâm hơn hết bởi vì không có thương yêu con người không còn là con người nữa.

Đang suy nghĩ Hiệu giật mình khi nghe tiếng súng nổ cùng với đạn lửa bay đầy trời.

Anh Hiệu súng nổ...

Tánh lên tiếng và Hiệu gật đầu.

Chắc đụng đầu đó hương Trà Cú...

Alpha 12 đây Bravo...

Hiệu uể oải nhắc lấy ống nói của máy 46.

12 nghe Bravo...

Giọng nói của người nào đó trực phòng hành quân nghe là lạ. Chắc là dân mới về. Hiệu nghĩ thầm.

Một đơn vị của Bắc Bình đang đụng nặng. Cần anh yểm trợ hỏa lực và tải thương. Tọa độ 171345+214368... Nhận rõ trả lời...

12 tôi nhận Bravo 5/5...

Buông ống nói Hiệu bảo Tánh đang loay hoay đổi đài của chiếc radio.

Mình đi Trà Cú...

Tánh đề máy tàu. Chiếc Alpha 12 quay mũi về hướng tây. Vừa qua khỏi khúc quanh Hiệu và thủy thủ đoàn nghe tiếng súng nổ ran ran và đạn lửa bay đầy trời. Đội lên đầu cái nón sắt và mặc áo giáp xong Hiệu ra lệnh cho Tánh chạy sát vào bờ bắc cũng như tất cả ụ súng lớn đều quay về hướng nam sẵn sàng tác xạ. Càng tới gần Hiệu càng nghe tiếng súng nổ lớn hơn và nhiều hơn. Tiếng lựu đạn nổ ì ầm.

Vào tần số mà phòng hành quân đã cho Hiệu mở máy liên lạc với đơn vị bạn.

An Xương đây Alpha 12...

Có tiếng xè xè phát ra rồi một giọng nói răn rỏi vang lên.

An Xương nghe Alpha 12...

Tôi thấy anh rồi... Anh cần gì xin cho biết...

Tôi cần tản thương. Mấy thằng con của tôi sẽ ra bờ sông để nhờ anh tản thương... nghe rõ trả lời...

Tôi nghe anh 5/5...

Thấy trong bờ ngay chỗ đám cây khô có ánh đèn chớp tắt Hiệu ra lệnh cho Tánh úi vào. Bảy cái xác được lính khiên lên tàu cùng với một số bị thương. Chiếc Alpha 12 từ từ lùi ra giữa sông đoạn xuôi con nước về Bến Lức. Hiệu liên lạc với phòng hành quân xin xe cứu thương chờ sẵn để chở thương binh tới bệnh viện.

Ba người đàn ông đứng trên bờ mẩu nhìn về hướng làng Lương Hòa. Đó là Đỗ Vịnh, Mười Tình và Nguyễn Văn Lang, tiểu đoàn phó của Vịnh. Cả ba đang bàn luận kế hoạch tiến công Lương Hòa để làm bàn đạp đánh Bến Lức. Hít hơi thuốc thật dài xong thở khói ra từ từ Vịnh cất giọng khàn khàn có lẽ vì hút nhiều thuốc lá.

Đúng hai giờ sáng mai ba cánh quân của chúng ta sẽ đồng loạt công kích vào hai mục tiêu chính của địch. Đó là cầm chân thằng Hiệu và san bằng cái đồn...

Nhìn Mười Tình Vịnh nói bằng giọng nghiêm nghị.

Đồng chí chỉ huy đại đội du kích dưới quyền tìm cách quấy phá thằng Hiệu để nó không có thời giờ bận yểm trợ cho con Hiền và thằng Chung. Đồng chí Lang dẫn hai đại đội bắt từ bên hông nhà thờ đánh vào còn tôi chỉ huy hai đơn vị với tiểu đội súng nặng sẽ đánh thẳng vào mặt chính của đồn. Ta chỉ có hai giờ để thanh toán mục tiêu vì lâu hơn lính từ quận Bến Lức hoặc lính của sư đoàn 25 từ Lương Hòa Hạ sẽ kéo tới giải vây...

Mười Tình và Nguyễn Văn Lang im lìm suy nghĩ. Dường như cả hai đều nhận ra tình thế khó khăn của họ. Nhất là Mười Tình. Hẳn biết rành hơn hai đồng chí của hắn về hỏa lực khủng khiếp của chiếc tàu sắt do thằng Hiệu

chỉ huy. Đã đụng với chiếc tàu sắt nhiều lần hẳn không tin đại đội bị mẻ của mình có đủ sức quấy phá hoặc cầm chân thằng Hiệu không cho nó xử dụng hỏa lực hùng hậu yểm trợ cho Hiền và Ba Chung. Tuy nghĩ như vậy nhưng hẳn ngần ngại không dám nói vì sợ làm mất lòng Đỗ Vịnh và nhất là sợ bị khép vào tội bất tuân lệnh thượng cấp. Do đó dù không tin tưởng cuộc tấn công vào làng sẽ thành công nhưng Mười Tình phải làm thinh làm theo lời chỉ huy của Đỗ Vịnh.

Hai đồng chí có ý kiến gì không?

Đỗ Vịnh hỏi. Phục vụ dưới quyền chỉ huy của Đỗ Vịnh hơn ba năm do đó Nguyễn Văn Lang biết nhiều về tính tình độc đoán và chuyên chế của thượng cấp. Vịnh không thích nghe ý kiến của bất cứ ai nằm dưới quyền chỉ huy của mình. Dường như đánh hơi được điều này cho nên Mười Tình cũng nín khe. Lát sau hẳn mới rụt rè lên tiếng.

Trình đồng chí tiểu đoàn trưởng... Tôi cần có súng lớn để chơi lại thằng Hiệu...

Hơi gật đầu cười Đỗ Vịnh nghiêm giọng.

Tôi sẽ tăng cường cho đồng chí vài xạ thủ B40 và 57 không giật. Tuy nhiên đồng chí phải cẩn thận chớ có bắn bừa ra. Bây giờ chúng ta hãy giải tán để lo điều động anh em...

1 giờ sáng. Hiệu ngồi co ro trên mũi tàu. Bên cạnh anh Tánh cũng ngồi im. Máy chạy 500 vòng chiếc Alpha 12 chậm chậm xuôi theo con nước lớn. Trăng sáng mờ lung đổ xuống cảnh vật một màu vàng. Chút sương mù lãnh đăng trên mặt sông rộng và vắng lặng.

Mình chạy suốt đêm hả anh Hiệu?

Ừ...

Hiệu đáp cộc lốc câu hỏi của Tánh. Lát sau anh mới từ từ nói tiếp sau cái ngáp dài.

Tin tình báo cho biết Việt Cộng sẽ đánh Lương Hòa. Có thể đêm nay hay đêm mai, đêm mốt... Đánh thì đánh đại đi cho rồi... Chờ hoài mệt quá...

Hiệu lại ngáp thêm cái nữa trong lúc đưa starlight scope lên quan sát. Nhờ ánh trăng sáng anh có thể thấy rõ cảnh vật dọc theo bờ sông. Dây nhà lá lụp xụp đen mờ mờ. Khoảng đất rộng nơi tàu thường hay đậu sáng rực lên

trong ống kính. Những thân cây dừa cao đen. Dây nhà sàn nằm bên phải của khoảnh đất thấp thoáng ánh đèn nhà ai còn thức. Đột nhiên Hiệu chiếu ống kính vào dây nhà nằm bên trái của khoảnh đất trống. Sau những thân cây dừa đen có bóng người di động. Buông starlight scope xuống Hiệu nhắc lấy ống nói của máy 46.

Hiền Hậu đây Alpha 12... Nghe rõ trả lời...

Giọng nói của Hiền vang lên nhỏ và chậm.

Hiền Hậu nghe Alpha 12...

Hiệu thì thầm.

Em hay anh Ba có đưa con cái ra ngoài làm ăn không... Nghe rõ trả lời...

Dạ không có... Tụi này nằm tại chỗ... Em lập lại... Không có con cái làm ăn bên ngoài... Có chuyện gì hả anh?

Chưa kịp trả lời câu hỏi của Hiền Hiệu thoáng thấy ánh sáng lóe lên từ trong bờ.

Việt Cộng bắn...

Vất ống nói của máy 46 xuống Hiệu nhảy tọt xuống sàn tàu. Cắc... Bùm... Tạch... Tạch... Đạn nổ rền trong đêm vắng kéo thành dây lửa dài lê thê. Đạn AK, trung liên nôi, thượng liên ghim vào vách sắt của chiếc tàu. Ngồi hụp đầu trong phòng lái Tánh tỏ ra rất bình tĩnh trong việc điều khiển cho chiếc Alpha 12 xoay ngang nhờ thế các ụ súng 50, 20 ly, khẩu đại liên 50 của Cam và khẩu M60 đằng sau lái có thể bắn cùng một lúc. Đạn lửa bay đầy trời, rít trong không khí tạo thành âm thanh tựa như bò rống.

B40...

Ngồi trên ụ súng đại bác 20 ly ở trên cao Minh la lớn khi thấy ánh lửa nháng lên trong đêm. Ầm... Tiếng nổ khủng khiếp làm rung rinh con tàu đẩy Hiệu té ngồi trên sàn ngổn ngang vỏ đạn còn nóng hổi. Đạn nghiêng rãnh quay ổ đại liên 50 vào ngay chỗ có ánh lửa vừa lóe lên. Hai khẩu đại liên phòng không, mỗi khẩu có hai ngàn viên đạn găm lên âm thanh kinh dị dội vào dây nhà và khu vườn dừa cùng lúc với đạn đại bác 20 ly chạm nổ của Minh biến khoảnh đất trống trong bờ thành bức tường lửa đạn.

Alpha 12 đây Hiền Hậu...

Hơi lơ tay bóp cò Hiệu chụp lấy ống liên hợp của chiếc máy 25 đặt ngay

dưới chân.

Alpha 12 nghe Hiền Hậu...

Hiệu nghe tiếng Hiền la trong máy.

12... 12... Địch bắt đầu pháo vào đồn. Anh có sao không?

Hiền Hậu đây 12... Địch bắn tàu dữ lắm nhưng anh vô sự. Em có cần anh yểm trợ chưa?

Tụi này đang bị xóc lô tô... Chắc lát nữa mới cần anh bắn che... nghe rõ trả lời...

12 nghe Hiền Hậu...

Nấp sau gốc cây dừa Mười Tình cũng như lính nghe đạn rít trong không khí, ghim vào thân cây bứt bứt. Khủng khiếp nhất chính là loại đạn chạm nổ làm cho cây cối ngã ầm ầm khắp nơi. Điều đó khiến cho chúng phải di chuyển loạn xạ để tránh bị cây đè. Cũng vì vậy mà chúng phải tạm thời ngưng bắn để tìm nơi ẩn nấp. Ngay cả hăn cũng phải nhào sang thân cây khác để tránh.. Bum... Bum... Bum...

Lựu đạn nòi anh em ơi...

Đám quân du kích của Mười Tình la rầm trời khi nghe âm thanh giết người này. Ầm... Ầm... Ầm... Hàng chục, hàng trăm viên lựu đạn rơi xuống như mưa kèm theo tiếng nổ ì ầm vọng vang không ngớt hòa lẫn với tiếng la hét, kêu khóc của người chết hay bị thương. Mười Tình nghiêng răng giận dữ song hăn cũng không có cách gì hơn là nằm bẹp tại chỗ để tránh bị banh thây vì lựu đạn.

Hiền, Ba Chung và toàn thể lính trong đồn vội vã ra khỏi hầm trú ẩn sau khi đọt mọt ché 82 ly đầu tiên của địch chấm dứt. Đứng dàn hàng ngang trong giao thông hào sâu nửa người họ thấy lỗ nhớ bóng áo đen đang tiến gần hàng rào ngoài cùng. Tiếng bộc phá nổ ầm ầm bay tung hàng rào kềm gai.

Xung phong...

Tiến...

Giết chúng nó...

Tiếng người la man rợ vang vang trong không khí nồng nặc mùi thuốc súng. Lựu đạn gài bắt đầu nổ cùng với tiếng người kêu la vì bị thương.

Nắm chặt trong tay ngòi bắm của trái mìn định hướng Ba Chung im lìm chờ đợi. Phía bên kia Hiền cũng kiên nhẫn chờ tới lúc cần mới bắm mìn. Còn Tất hờm khẩu đại liên M60 trong lúc Tư Đờn Cò thủ khẩu phóng lựu M79. Gần một trăm tay súng của lính trong đồn được lệnh tử thủ kể luôn vợ con của họ. Đàn bà cũng cầm súng, ném lựu đạn và con nít lãnh phần tiếp đạn.

Bắn...

Khẩu lệnh phát ra từ miệng của Ba Chung. Ầm... Trái mìn định hướng đốn gục hàng chục lính địch. Súng nổ rền. AK. Trung liên nôi. Thượng liên. M16. Garant. Carabine. Thompson. M60. Lựu đạn M26. Tiếng người la hét, kêu khóc. Khói súng bốc mù mịt. Đổ Vịn cau mày khi thấy lính của mình khựng lại bởi hỏa lực mạnh mẽ và nhất là tinh thần chiến đấu kiên cường của những người lính làng mà hẳn nghĩ có thể đè bẹp họ bằng hỏa lực hùng hậu và quân số đông đảo.

Lợi dụng giây phút địch ngưng tấn công Ba Chung lo chỉnh đốn hàng ngũ còn Hiền vội bốc máy xin yểm trợ.

Alpha 12 đây Hiền Hậu... Nghe rõ trả lời...

Hiệu chụp lấy ống liên hợp khi nghe giọng nói của Hiền.

12 nghe Hiền Hậu...

Em đang bị tấn công hai mặt đông tây... Nhờ anh rải chơi vài trái mìn cầu mừng các đồng chí của mặt trận. Anh chịu hôn?

Hiệu bật cười ha hả vì giọng nói tếu của Hiền.

Dạ tôi sẽ làm theo lệnh của xã trưởng với một điều kiện...

Hiệu nghe tiếng cười của Hiền vang vang trong ống liên hợp.

Không... Thi hành trước khiếu nại sau... Anh mà cãi lệnh là em nhốt anh vào văn phòng của em...

Hiệu cười lớn quay sang nói với Cam.

Chị Hiền cần mình bắn che. Em tiếp đạn cho anh...

Vừa dứt liên lạc với chiếc Alpha 12 Hiền nghe tiếng hò hét cùng với tiếng súng địch nổi lên khắp nơi. Cánh quân đánh vào mặt đông của đồn có đại liên yểm trợ còn cánh quân tấn kích vào cửa chính đang dùng chất nổ để phá vỡ hàng rào kẽm gai cuối cùng. Dù quân số ít hơn song lính trong đồn

vẫn cố gắng cầm cự chờ tàu bắn yểm trợ.

Hiền Hậu đây Alpha 12...

Hiền Hậu nghe Alpha 12...

Em sẵn sàng chưa...

Anh cứ bắn...

Lệnh ban ra và lính trong đồn tức tốc rút xuống giao thông hào và hầm núp vì tàu sắt sẽ hải pháo để hủy diệt mục tiêu.

Đang hò hét lính tấn công Đổ Vịnh chợt nghe hàng loạt tiếng nổ ì ầm vọng lại rồi sau đó là trận mưa lựu đạn rơi xuống khắp nơi. Từng thân người bay tung. Thịt xương văng khắp nơi. Tiếng la, hét, than khóc hòa lẫn với tiếng nổ ì ầm ầm khiến cho đám lính của hãn mất tinh thần tức tốc thối lui trở ra khỏi hàng rào kẽm gai. Mưa lựu đạn rơi đều đều khắp mặt đông của ngôi đồn nhỏ bé, bắt từ hàng rào kẽm gai trong cùng rồi lan ra ngoài hàng rào thứ nhất, khiến cho đám lính chủ lực miền của Đổ Vịnh phải lùi lại thật xa ra tới tận ngoài đường.

Quan sát tình hình Mười Tình giật run vì lính của mình phải mọp đầu dưới hỏa lực của chiếc tàu của thằng Hiệ. Ba ụ súng đại liên 50 của chiếc tàu sắt đã kèm cứng đám du kích quân không cho chúng ngóc đầu lên để bắn trả mặc dù có mấy khẩu B40 và một khẩu 57 không giật. Nhất là ụ súng nơi trước mũi tàu cứ tác xạ không ngừng nghỉ.

Mẹ nó... Đạn đâu mà nó bắn hoài...

Mười Tình lẩm bẩm trong miệng. Biết nếu không dốc hết toàn lực để hủy diệt chiếc tàu sắt hãn sẽ bị Đổ Vịnh khiển trách, mất chức vụ và sẽ bị đưa đi học tập; do đó hãn phải có hành động liều lĩnh hầu cứu vãn tình hình nguy ngập.

Bắn...

Mười Tình chụp lấy khẩu B40 trong tay một người lính vừa ngã xuống bên cạnh. Đứng sững lưng, đưa khẩu súng lên ngang vai, nhắm vào khối sắt đen xì hãn bấm cò. Cùng lúc đó ánh sáng chớp lên từ chiếc tàu. Mười Tình cảm thấy một vật gì nóng hổi đâm vào ngay ngực của mình làm tê buốt thân thể. Tên đại đội trưởng du kích chết không la được tiếng nào. Biết tin cấp chỉ huy đã chết đám du kích mất tinh thần hô nhau rút lui.

Được tin Mười Tình đã chết Đỗ Vịnh biết không thể nào tiếp tục tấn công được nên ra lệnh rút lui. Vừa chạy ra tới ngã ba hẻm nghe tiếng súng nổ ran đằng sau lưng. Hiền và Ba Chung đã mở cổng đồn dẫn lính truy kích. Ra lệnh cho Nguyễn Văn Lang đặt trung đội súng nặng để chặn đường hẻm chỉ huy lính rút về hướng Kinh Xáng.

Chu Sa Lan
Dòng sông cỏ mực
Chương 16 (Kết)

Hiền và Hiệu ngồi im sau lái tàu. Mặt sông gợn gợn sóng. Nước xanh trong gần thấy đáy. Phía bên kia bờ sông khóm dừa nước lã ngọn theo cơn gió chiều. Không gian thật tĩnh mịch lẫn trong đó chút đìu hiu của một ngày sắp hết. Tiếng chim bìm bịp vọng rời rạc. Hiệu chột thờ dài. Hiền hỏi nhỏ.

Anh buồn hả anh?

Hơi gật đầu Hiệu trả lời gọn.

Ừ...

Anh buồn vì Minh chết và Cam bị thương?

Hiệu lại gật đầu. Lát sau anh mới trả lời trong tiếng thờ dài.

Minh còn quá trẻ... Mới có 21...

Hiền ứa nước mắt khi hình dung tới người lính thủy trẻ tuổi vui tính, chất phác và thật thà.

Em cũng buồn... Lính và dân của em cũng có nhiều người chết và bị thương. Ít ra Minh cũng chưa có vợ con...

Hiệu quay nhìn Hiền và bắt gặp nàng cũng đang nhìn mình. Đôi mắt to tròn long lanh, nụ cười thật hiền và ngây thơ, cô xã trưởng của làng Lương Hòa còn giữ được nét bình dị của một cô gái sinh ra ở xứ đồng chua nước phèn.

Anh yêu em...

Hiệu thì thầm. Hiền mỉm cười sung sướng khi nghe ông thuyền trưởng dễ ghét tỏ tình. Không hiểu nghĩ gì nàng nắm lấy bàn tay của Hiệu và xiết chặt lại. Có lẽ là một tỏ bày của tình yêu hoặc là một hứa hẹn. Hiệu vòng tay ôm lấy vai người yêu. Chiều xuống từ từ trên mặt sông rộng lấp lánh ánh mặt trời. Mấy đẽ cỏ mực chầm chậm trôi dạt dờ theo con nước ròng.

chu sa lan

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Ct.Ly thay mặt BQT thư viện VN, và các bạn đọc, thành thật cảm ơn tác giả Chu Sa Lan

Nguồn: Chu sa Lan/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 6 năm 2009